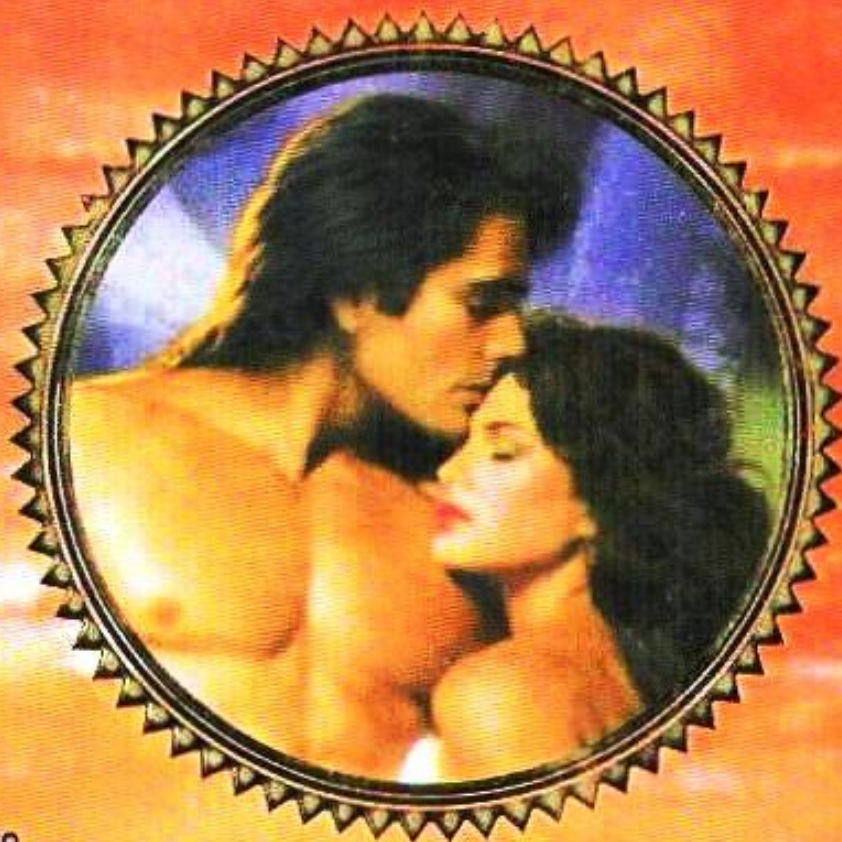

ДЖОАНА АНДЗИ

ДИВО
СЪРЦЕ

КАЛПАЗАНОВ 402.032 - 1996

О
М
а
н
т
и
ч
н
и
в
р
е
м
е
н
а

Джоана Линдзи

Диво сърце

1.

Канзас, 1868

Елрой Брауър тресна ядосано халбата с бира на масата. Врявата в кръчмата му пречеше да се съсредоточи върху пищната блондинка, която седеше в скута му. Съблазнително създание като Голямата Сал не му попадеше в ръцете всеки ден, затова сега му беше дяволски неприятно, че непрекъснато му отвличат вниманието.

Голямата Сал намести едрия си задник върху чатала му и се наведе да му прошепне нещо. Неприkritият ѝ намек постигна целта си – тя усети инструмента на Елрой да се надига и предложи с мъркащ глас:

– Защо не се качим горе, сладурче, където ще си бъдем само двамата?

Елрой се ухили, като си представи вълнуващите часове, които му предстояха. Беше решил да задържи своята дама за цялата нощ. Щастливецът вече беше отправил малка благодарствена молитва за това, че беше имал късмета да я срещне при това свое пътуване до Уичита. Курвата, при която се отбиваше от време на време в Рокли – най-близкото градче до неговата ферма, – беше стара и кльоцава, а от друга страна, Голямата Сал не беше от тези, които лесно се дават.

В следващия момент вниманието му отново беше привлечено от високия гневен глас на собственика на ранчото. Не се стърпя и се заслуша.

Онзи от ранчото, чието име беше Бил Чапмън, беше влязъл в кръчмата малко преди това и беше поръчал по едно пиене за всички, което не беше кой знае каква щедрост, защото вътре имаше не повече от седем души заедно с двете бар дами. Ранчото на Чапмън се намираще малко по на север от Уичита, в район, непрекъснато застрашаван от нападенията на индианците. Сега той търсеше мъже като него, на които да им е дошло до гуша от червенокожите.

Като чу думата „индианци“, Елрой напрегна слух. Не че беше имал никакви проблеми с тях – поне до този момент, но той беше в Канзас едва от две години. Освен това съзнаваше, че малкото му стопанство е незащитено и дяволски уязвимо – най-близкият му съсед беше на миля от него, а до Рокли имаше цели две мили. При това освен него и Питър – младежът, когото беше наел да му помага за реколтата, в ранчото

нямаше жива душа – жена му беше умряла шест месеца след пристигането им по тези места.

Самият Брауър съвсем не изглеждаше беззащитен – грамаден мъжага, висок шест стъпки и набит като бъчва, той беше свикнал да си проправя пътя в живота без проблеми, ако не се броят тези, които сам си създаваше. На никого не му се щеше да опита неговите тежки юмуци. Беше трийсет и две годишен и се чувстваше в отлична форма. Сега обаче Елрой беше сериозно обезпокоен: тези диваци, които скитаха из равнината и тормозеха мирните богобоязливи хорица, дошли да се заселят по тези места, и понятие си нямаха от честна игра – никакво уважение към чужденците. Побиваха го тръпки даже само от това, което беше чувал да се разправя за тях. При това като си помислеше, че го предупреждава да не се избутва така дяволски близо до така наречената Индианска територия – обширната гола местност между Канзас и Тексас. Всъщност неговата ферма беше само на трийсет и пет мили от границата на щата, но земята беше адски хубава – точно между реките Арканзас и Уолнът.

Още с избухването на Гражданската война индианците бяха подхванали на свой ред война срещу заселниците и тази война тепърва се разгаряше. Сега, след като мирът беше сключен, Елрой очакваше, че армията ще озапти червенокожите да не напускат определените за тях територии, но съвсем не стана така – войниците не можеха да бъдат навсякъде. От своя страна, индианците бяха решени повече от всякога да не отстъпят земите, които смятаха за свои.

Въпреки горещото желание на Елрой да се усамоти горе с Голямата Сал, тази вечер страхът го караше да попива думите на Чапман.

Само два дни по-рано, преди да потеглят насам, двамата с Питър бяха видели малка група индианци да прекосява западния край на неговото парче земя. За първи път се сблъскаше с истински врагове, защото тази група воители по нищо не приличаше на мирните индианци, които беше срещал при пътуванията си на Запад. Бяха осем души – облечени в еленови кожи и добре въоръжени. Движеха се на юг. Елрой беше достатъчно обезпокоен, за да се реши да ги проследи – от разстояние, разбира се. Следва ги чак до лагера им, разположен на мястото, където реката Нинеска се вливаше в Арканзас. По източния бряг на Арканзас се издигаха десет вигвама, в които живееха още поне около дузина диваци с жените и децата в това число.

Кръвта на Елрой се вледени при вида на тази пасмина – команчи или от племето киова, които се бяха настанили само на няколко часа

бърза езда от дома му. Той предупреди съседите си за неканените гости, като знаеше, че тази новина ще ги хвърли в паника.

Когато пристигна в Уичита, разправи за случката на местните хора и някои от тях се поизплашиха не на шега, а ето че сега Бил Чапман на свой ред нажежаваше атмосферата на „постоянното присъствие“ в кръчмата против индианците. Трима вече бяха обявили, че тръгват с него и шестимата каубои, които водеше със себе си. Друг пък рече, че познава двама скитници, които са готови да утрепят някои и друг червенокож, и излезе да ги търси из градчето.

След като вече беше спечелил на своя страна трима ентузиазирани доброволци и имаше шансове за още двама, Чапман се обърна към Елрой, който през цялото време беше слушал мълчаливо.

– Ами ти, приятелю? Идваш ли с нас? – настоя дългият, тясно скроен фермер.

Елрой избута Голямата Сал от скута си и се приближи към Чапман, без да изпуска ръката на дамата си.

– Не е ли по-редно да оставим армията да се занимава с индианците – запита той предпазливо.

Онзи пусна подигравателна усмивка:

– И какво – войската да плесне с ръце и да ги изпроводи до Индианската територия? Това няма да е честно. Единственият начин да си сигурен, че гнусният индианец няма да те краде повече, е да го убиеш. Само миналата седмица тази тайфа от племето киова изкла повече от петнайсет глави добитък от моето стадо и офейка с дузина от най-добрите ми коне. Сума ти пъти са ми бъркали в джоба по тоя начин през последните години. Но това е последният обир, който ще изтърпя.

По гърба на Елрой полазиха студени тръпки. Петнайсет глави добитък! Караше със себе си само два вола, но останалите говеда във фермата можеха да бъдат изклани или отмъкнати само за един ден, докато него го няма. А без добитъка си той беше загубен. Ако тези киова го навестят, щеше да бъде вътре и с двата крака. Той втренчи лешниковите си очи в Чапман.

– Преди два дена видях осем индиански воини и ги проследих. Направили са си лагер на брега на Арканзас на около тринайсет мили от моята ферма. Това прави около двайсет и седем мили оттук, ако вървиш по реката.

– Защо не каза веднага, да му се не види! – викна Чапман, след което се позамисли. – Може и да са ония, които търсим. Брей, възможно е да са отишли толкова надалече – тия копелета се движат по-бързо от

когото и да било. От племето киова ли бяха?

– На мене всички ми изглеждат еднакви – сви рамене Елрой. – Ама тия юнаци не караха никакви коне със себе си. Виж, в лагера им имаше стадо коне – към четиридесетина.

– Ще ми покажеш ли къде им е лагерът? – попита Чапман.

Елрой смръщи вежди.

– Дошъл съм с двата си вола да закарам едно рало на фермата. Нямам кон и само ще ви забавя.

– Аз ще ти дам кон назаем – предложи Чапман.

– Ами ралото...

– Ще платя да го пазят, докато ни няма. Какво ти пречи после да се върнеш да си го вземеш?

– Кога потегляте?

– Още на зазоряване. Ако яздим като луди и ако те не са се преместили, може да стигнем до лагера след обяд.

Елрой се обърна към Голямата Сал и широко се ухили; щом като Чапман не смята да тръгне веднага, той нямаше да изпусне своята голяма нощ с нея – не, в никой случай. Но утре заранта...

– Пиши ме и мене заедно с моя ратай.

2.

На следващата сутрин четиринадесет настървени конници отпратиха от Уичита в лудо надпрепускане. На деветнадесетгодишния Питър, най-младия от тях, за пръв път му се случваше да участва в такова приключение и сега наистина се вълнуваше. Но възбуждащата тръпка на преследването беше обхванала не само него – на някои от тези мъже просто им правеше удоволствие да убиват, а сега случаят им предоставяше отлична възможност за това.

Елрой не го беше еня за никой от спътниците му – не бяха хора от неговия тип. Усещаше, че са по тези западни краища доста по-отдавна от него и това го караше да се чувства някак по-долу от тях. Но едно нещо го сродяваше с останалите – всеки от тях по някаква причина мразеше индианците.

Трима от преследвачите биха работници от ранчото на Чапман. Те си казаха само първите имена – Тед, Карл и Синсинати. Други трима – Лерой Кърли, Деър Траск и Уейд Смит¹, бяха професионални стрелни, които Чапман беше наел за случая. Един от хората, дошли от Уичита, пък беше пътуващ зъболекар и се представи с малко смешното име Мистър Смайли².

Елрой не можеше да разбере защо толкова много от хората, които идваха на Запад, намираха за необходимо да си сменят името. Понякога новите имена съответстваха на това, с което притежателите им си изкарваха прехраната, понякога – не.

Сред тях беше и един бивш местен депутат, който се шляеше в Уичита от шест месеца, без да похване някаква работа. Елрой се чудеше как се издържа, но знаеше, че за някои неща е по-добре да не се пита. Третият човек от Уичита, който случайно се беше отбил в кръчмата миналата вечер, беше фермер също като Брауър. Двамата скитници пък се оказаха братя, които се бяха запътили към Тексас – Малкия Джо Котъл и Големия Джо.

След като бяха яздили здраво без почивка, към обяд Чапман реши да се отбият до Рокли, за да съберат от градчето още хора. Не си струваше да се отклоняват, защото към тях се присъедини само още един – синът на Ларс Хендли – Джон.

1. Лерой Къдравия; Дръзкия Траск; Блатния Смит – б.пр.

2. Господин Усмехнат – б.пр.

Оказа се, че няма защо да бързат толкова, защото Големия Джо Котъл, който беше препускал пред тях, ги посрещна в Рокли с новината, че лагерът на индианците киова още си е на мястото край брега на реката.

Стигнаха дотам в ранния следобед. Елрой никога не беше яздил с такова изтощително темпо и сега гърбът адски го болеше, а и конете бяха пребити от умора. Ако конят беше негов, никога не би го съсипвал по този начин.

Добре скрити зад дърветата и избуялата край брега растителност, те се приближиха, за да огледат лагера, ученето на реката заглушаваше шумовете, които издаваха, докато се промъкваха през гъсталака.

В индианския бивак цареше тишина и спокойствие. Вигвамите бяха пръснати в сянката на величествени дървета. Децата пасяха конете, а жените се бяха скупчили в кръг и си говореха. Встрани от тях един старец бавеше малко бебе.

Гледката съвсем не можеше да се побере в представата на Елрой за кръвожадните индианци, за които толкова беше слушал, трудно му беше да си представи и че от тези дечица ще израснат крадци и убийци. А му бяха разправяли, че жените индианки били даже по-жестоки от мъжете, когато измъчвали пленниците.

Виждаше се само един воин, но и той не представляваше някаква заплаха. Малкия Джо предположи, че във вигвамите сигурно има още мъже, които спят следобедния си сън според обичая на мексиканската сиеста.

– Да изчакаме до вечерта – предложи Тед. – Червенокожите не обичат да се бият нощем. Имат някакво поверие, че ако пукнат на тъмно, душите им нямамо да си намерят добри места за лов или нещо такова. Няма да е зле да им направим малка изненада.

– Струва ми се, че можем да ги изненадаме още сега – включи се в разговора Мистър Смайли. – Ако мъжете са налягали да спят... А може и въобще да ги няма наоколо.

– Кой ти каза? Може сега да си майсторят оръжията вътре в колибите или да се търкалят с жените си – подсмихна се Лерой Къдравия.

– Че то тогава жените трябва да са цяла сюррия. Гледай, че вигвами-те са само десет.

– Мистър Чапман, познахте ли някой от конете си? – поинтересува се Елрой.

– Не мога да кажа със сигурност, ама те са толкова близо един до друг, че не мога да ги разгледам хубаво.

– Абе, аз ги познавам тия киова още от пръв поглед – похвали се

Тед.

– Хайде бе, познаваш ги – заяде го Синсинати. – Аз пък мисля, че тия са команчи.

– Ти пък откъде знаеш?

– Ами и аз като тебе – още от пръв поглед познах, че са команчи.

Карл не им обърна внимание, защото знаеше, че когато единият от двамата каже едно, другият винаги е контра.

– Какво значение има от кои са? Всички червенокожи са от един дол дренки, а за тия веднага си личи, че не са от кротките.

– Аз търся онези, дето ме ограбиха – натърти Чапман.

– Добре де, шефе, ами ако се окаже, че тая банда не са точно същите, ще ги оставим ли да си вървят ей така без нищо?

– Същите са, ама друг път – подметна Синсинати, като си разглеждаше пищова.

– Какво става тука, по дяволите! – избухна Малкия Джо. – Нима си мислите, че сега, след като задниците ни се изпричиха от яздене, ще си тръгнем, без да сме им светили маслото? Глупости!

– Спокойно, братче. Не мисля, че мистър Чапман имаше туй предвид, нали мистър Чапман?

– Дума да не става – сърдито отвърна собственикът на ранчото. – Карл е прав. Няма особено значение от кое племе е тая тайфа диваци. Да им видим сметката, пък другите хубаво ще се позамислят, преди да започнат да нападат отново.

– Тогава какво чакаме? – огледа се Питър нетърпеливо.

– Гледайте само да запазите жените за края – обади се за пръв път Уейд Смит. – Ще ми се да прекарам някоя. Нали ще ми направите тази услуга?

– Това вече е приказка – захили се Деър Траск. – Пък аз си помислих, че сме дошли тука само да отхвърлим работа.

Жените! Не се бяха сетили за тях. Обхванати от тръпка на възбуда, те хукнаха назад да си вземат конете.

Десет минути по-късно трясъкът на пушките им разкъса следобедната тишина.

След последния изстрел живи бяха останали само четири индианки – три жени и едно малко момиче, за което Смит беше решил, че не е за изпускане.

И четирите бяха изнасилени по няколко пъти и след това убити.

По залез слънце мъжете от хайката препуснаха по обратния път. Единствената жертва от тяхна страна беше бившият депутат. Докато

изнасяха тялото му, останалите решиха, че неговата смърт не е кой знае колко голяма загуба.

След като нападателите си тръгнаха, лагерът утихна. Вятърът беше отнесъл писъците на индианците. Чуваше се само шумът на реката. Нямаше кой да оплаче мъртвите команчи, които нямаха нищо общо с бандата от племето киова, нападнали ранчото на Бил Чапман. Нямаше кой да оплаче момиченцето, на което Уейд Смит беше хвърлил око заради тъмната кожа и сините очи, издаващи примес от бялата раса. Никой от близките ѝ не видя нейните предсмъртни мъки, защото майка ѝ беше издъхнала, докато нея още я изнасилваха.

Тази пролет тя щеше да навърши десет години.

3.

– Къртни, пак се прегърбваш! Дамите не стоят така изгърбено. За Бога, не ви ли учат на нещо в тези скъпи девически училища?

Момичето, към което беше отправен упрекът, погледна през рамо скорошната си мащеха, понечи да отвърне нещо, но се отказа. Какъв смисъл имаше? Сара Уитком, отскоро Сара Харт, не чуваше нищо друго, освен онова, което тя искаше да чуе. А и без това вече не гледаше към нея, защото фермата, която се мяркаше в далечината, изцяло беше погълнала вниманието ѝ.

Във всеки случай девойката се поизправи, при което мускулите на врата ѝ изстенаха, и стисна зъби. Защо единствено тя трябваше да понася злобните забележки на Сара? Коренната промяна, настъпила у тази жена, понякога направо я изумяваше. Повечето пъти обаче Къртни просто си замълчаваше и се затваряше в себе си; това беше нейният начин да се предпази от болката. Напоследък много рядко си позволяваше да бъде дръзка в приказките си както преди. Правеше го само когато бе твърде уморена или пък вече съвсем ѝ бе дошло до гуша.

Никога преди не беше изпитвала толкова силно чувство на несигурност. Като малка тя беше едно развито не за възрастта си, закачливо и палаво дете. Майка ѝ често се шегуваше, че в нея се крие малко дяволче. Но тя умря, още когато Къртни беше на шест години.

Девет години оттогава постоянно я пращаха от едно училище в друго, защото баща ѝ, съкрушен от загубата на съпругата си, не можеше да се справя с грижите за детето. На Едуард Харт това решение на въпроса с отглеждането ѝ явно му допаднаше, защото на Къртни беше позволено да си идва къщи само за няколко седмици през лятото. Но дори и тогава Едуард никога не намираше време за единствената си дъщеря, а през годините, докато траеше войната, той почти постоянно отсъстваше от дома си.

Петнадесетгодишната девойка твърде дълго беше страдала от усещането, че е нежелана и никой не я обича. Вече не беше онова открито и приветливо дете. Бе се превърнала в твърде затворено и разсъдливо младо момиче, тъй чувствително към начина, по който другите се отнасят към него, че и при най-малкия намек за недобронамереност се затваряше още повече в себе си. Част от вината за нейната мъчителна стеснителност носеха строгите учители, които беше имала, но истинската

причина беше в непрекъснатото желание на Къртни да спечели отново обичта на баща си.

Едуард Харт беше лекар с процъфтяваща практика в Чикаго, твърде зает, за да отдели време за нещо друго, освен за пациентите си. Той беше висок и елегантен южняк, който се беше преселил на север след женитбата си. Неговата дъщеря беше убедена, че на света няма по-красив и отдаден на професията си човек от него. Тя истински го обожаваше и всеки път, когато видеше безразличието в неговите очи със същия меде-нокафяв цвят като нейните, нещо в нея се пречупваше.

Ако преди войната той все не намираше време за Къртни, то след това бе станало дори още по-лошо. Гражданската война бе преди тикала ужасно сътресение у този човек, който трябваше да се бие срещу своите сънародници от Юга, но в крайна сметка хуманните му убеждения надделяха и той реши да напусне полесраженията.

След като се завърна вкъщи през 1765 година, Едуард не поднови лекарската си практика. Търсеше уединение. Заключваше се в кабинета си и започна да пие, за да забрави всичките ранени, минали през ръцете му по време на войната, чиято смърт не беше успял да предотврати. Но това го погубваше.

Ако не беше писмото от неговия стар учител и наставник д-р Еймъс, който го молеше да поеме неговата практика в Уако, Тексас, бащата на Къртни сигурно щеше да се пропие до смърт. Д-р Еймъс пишеше, че сега много разочаровани южняци са тръгнали на Запад, за да променят живота си, и Харт реши да стане един от тези, които са избрали надеждата пред отчаянието. Това означаваше съвсем нов живот и за Къртни. Нямаше повече да я пращат по разни училища, нямаше да бъде разделена от баща си. Тя си казваше, че сега, когато щяха да са само двамата, ще има възможност да му покаже, че е достатъчно голяма да се грижи за него и за себе си и че го обича.

Но при едно продължително забавяне на влака им в Мисури баща ѝ извърши нещо невъобразимо – ожени се набързо за Сара Уитком, тяхната икономка през последните пет години. Изглежда някой беше споменал, че не е много благопристойно д-р Харт да пътува с неомъжена трийсетгодишна жена.

Едуард не обичаше Сара, а пък тя самата правеше мили очи на Хейдън Соръл, единия от двамата мъже, наети да ги охраняват, докато пресичат опасната територия по пътя за Тексас. Още в деня на сватбата Сара сякаш се преобрази в друг човек. Докато преди това беше много любезна с Къртни, сега стана истинска напаст – командваше, караше се, не

зачиташе чувствата на другите. Девојката беше престанала да се опитва да проумее тази промяна. Просто се опитваше да не ѝ се набива в очи, а това съвсем не беше лесно, когато петимата пътуваха в каруца през равнините на Канзас.

След като бяха потеглили от Уичита тази сутрин, те поеха покрай реката Арканзас, но след това се отклониха, за да намерят някоя ферма или малко градче, където да пренощуват. Трябваше им покрив, за да отпочинат хубаво, преди да се отправят по пълния с неизвестности път, които в продължение на двеста мили пресичаше Индианската територия.

Индианската територия. Дори самото име плашеше Къртни, но Хейдън Соръл и другият момък, когото наричаха просто Далас, ги увериха, че няма защо да се безпокоят, тъй като карат със себе си няколко глави добитък, с които да подкупят индианците, ако се наложи.

Един търговец, наполовина индианец чероки, на име Чес Чисхолм, беше открил сравнително равен маршрут от Сан Антонио, Тексас, до Уичита.

Той бе използвал този маршрут за превозване на стоки през 1766 година и оттогава заселниците минаваха по него, когато пресичаха равнините. Оттогава го наричаха Пътя на Чисхолм и първите стада добитък от Тексас вече бяха стигнали до градчето Абилин по него. С прекарването им през тази година се бяха заели Джоузеф Маккой, посредник на добитък от Илинойс, и Канзаската тихоокеанска железница, която, напредвайки бавно на запад, най-после беше стигнала до Абилин. А там не само че имаше изобилна вода от реката Смоуки хил и хубави пасища, но наблизо беше и форт Райли, който осигуряваше сигурна закрила от нападения. По този начин Чисхолмският път ставаше идеален маршрут за прехвърляне на стадата насам, като след това ги товареха на кораби и ги караха на изток.

Идването на железницата беше преобразило Абилин до неузнаваемост.

Допреди година градчето се състоеше само от дузина дървени съборетини. Оттогава насам то се беше разраснало неимоверно и сега в него имаше дузина кръчми и други не много благопристойни свърталища, които привличаха идващите със стадата каубои.

Би било чудесно, ако железницата беше стигнала още по на запад, но засега Абилин беше крайната ѝ точка, така че семейство Харт можеха да пътуват сравнително удобно само до там. Когато пристигнаха в града, купиха за багажа, който носеха със себе си, една голяма покрита

каруца от тези, с които се пътуваше по Пътя на Чисхолм. Това, че тяхното превозно средство поне веднъж е прекосило невредимо Индианската територия, ги караше да се чувстват малко по-сигурни.

Къртни би предпочела да се върнат малко на изток и след това да хванат обиколния път за Тексас. Всъщност такава беше и тяхното първоначално намерение – да минат през южните щати и да влязат в Тексас през източната му граница. Но Сара искаше да посети своите роднини в Канзас Сити, преди да се установи да живее толкова далеч на запад. Тъй че когато чу за този път за прекарване на добитък, през който можеше да се пътува сравнително безопасно, и научи, че той минава точно през Уако – тяхната крайна цел, Едуард твърдо реши да променят маршрута си.

В края на краищата пристигнаха в Канзас, въпреки че ако бяха поели направо на юг щяха да спестят доста време. Цялата истина беше, че Едуард предпочете Пътя на Чисхолм, защото не желаше да минава през южните щати и отново да гледа разрухата, настъпила след поражението във войната.

Далас препусна с коня си към фермата, която бяха забелязали, върна се оттам и им съобщи, че са желани гости и могат да пренощуват в плевнята.

– Това ще ни свърши работа, д-р Харт – обърна се той към Едуард. – Няма смисъл да ходим до Рокли и да се отбиваме на още една миля от пътя си.

Едуард кимна и Далас зае мястото си встрани от каруцата.

Къртни не харесваше особено Далас, нито пък неговия приятел Хейдън, който не преставаше да заглежда Сара. Далас беше доста по-млад от Хейдън, може би двацет и три годишен, така че Сара не го интересуваше. За сметка на това той не криеше интереса си към Къртни.

Далас имаше малко грубовати, но красиви черти и Къртни би била много поласкана от неговото внимание, ако не беше забелязала лакомия поглед, с който той поглъщаше всяка жена, която срещнеха. Девојката беше достатъчно умна, за да не позволи усещането, че е харесвана, което беше нещо ново за нея, да ѝ завърти главата. Съзнаваше, че Далас я заглежда само защото е един нормален и здрав мъж, а тя е единствената млада жена наоколо, която можеше да привлече погледа му.

Къртни знаеше, че не е особено привлекателна, поне не толкова, че да се откроява сред другите жени. Тя имаше хубава коса и красиви очи. Чертите ѝ бяха приятни, макар че беше по-пълна, отколкото трябваше. Но мъжете обикновено не се впечатляваха от това, а веднъж видели

малко ниската ѝ закръглена фигура, отказваха да я погледнат втори път.

Тя самата ненавиждаше начина, по който изглежда, но често пъти, когато беше нещастна, яденето ѝ служеше за утеха. Преди няколко години това не ѝ правеше впечатление и когато другите деца ѝ се присмиваха, че е дебела, просто ядеше още повече. Когато порасна и започна да се притеснява за външния си вид, направи усилие да свали няколко килограма и успя. Сега за нея можеше да се каже, че е по-скоро пълничка, отколкото дебела.

Единственото хубаво нещо след женитбата на баща ѝ беше, че той започна да я забелязва. Двамата водеха дълги разтвори, седнали рамо до рамо в каруцата. Девојката не вярваше, че бракът на баща ѝ е истинската причина за тази промяна у него, а по-скоро я намираще в принудителната близост, която пътуването създаваше. Във всеки случай на нея ѝ беше приятно да си мисли, че не всичко е изгубено и че той може да я заобича отново така, както я обичаше преди смъртта на майка ѝ.

Едуард дръпна юздите и спря каруцата пред голямата плевня на фермата, фермерът, които излезе да ги посрещне, беше огромен мъж, тежък поне двеста и петдесет паунда, с лешникови очи и червендалесто лице. През целия си живот Къртни не беше напускала Чикаго и сега се удивляваше как може да има хора като него, които нямат нищо против да живеят в тази пустош, без нито един съсед наоколо. Тя самата обичаше да се усамотява, но вкъщи, в града, където знаеше, че е заобиколена от други хора. А и съвсем не беше безопасно да живееш в такова глухо място, още повече като се знаеше, че и индианците се навъртат насам.

С усмивка на уста фермерът каза на Едуард, че вътре има място и за каруцата, и след като я вкараха в плевнята, помогна на Къртни да слезе.

– Ти ли си хубавицата от двете? – закачи я той и след това подаде ръка и на Сара. – Само че трябва малко да понапълнееш, сладурано, тънка си като бастун.

Къртни порумения цялата и бързо извърна глава, като се молеше Сара да не е чула думите му. Този човек да не е луд? Вече цели две години се бореше с пълнотата си, а той я намираще твърде слаба. Тя още не беше излязла от объркването си, когато зад нея се приближи Далас и прошепна на ухото ѝ:

– Не му обръщай внимание, скъпа, тоя е цял великан и затова харесва едри жени. Само след година-две ще се отървеш от бебешката си пълнота и бас държа, че ще станеш най-хубавото момиче в целия Северен Тексас.

Ако беше видял изражението на Къртни, той сигурно щеше да разбере, че по този начин не ѝ прави никакъв комплимент. Тя беше направо разбита. Всичко, което то ѝ наговориха тези мъже, беше повече, отколкото можеше да понесе. Тя се втурна навън и се скри зад плевнята. Взираше се в равната пустош, която се простираше на мили пред погледа ѝ.

Много дебела, много слаба – как може хората да са толкова жестоки! Кой казваше истината, щом двамата говореха противоположни неща? Или пък това беше урок за нея, че мъжете никога не са искрени? Къртни не знаеше какво да мисли.

4.

Елрой Брауър беше на седмото небе от щастие. Откакто беше построил къщата, в нея не се бяха събирали толкова гости. Предния ден не беше свършил никаква работа, но не му пукаше. На сутринта се беше събудил с такъв махмурлук, че и през ум не му мина да се връща в Уичита за ралото си, но и за това не му пукаше. Нямаше нищо лошо човек да се напие от време на време, още повече в такава голяма компания. Онази нощ заедно с Бил Чапман и другите момчета, които беше настанил да спят в плевнята, изпразниха няколко бутилки уиски, за да отпразнуват победата.

А ето, че вчера пристигна докторът със своите дами и двамата си каубои. Представете си, на вечеря двете дами седяха на неговата маса! При това бяха истински дами – веднага се познаваха по модните дрехи за път и фините маниери, а и по нежната бяла кожа, разбира се. Той даже беше накарал по-младата да се изчерви, като ги посрещаше.

Елрой си каза, че би бил напълно щастлив, ако те поискаха да останат няколко дни. Ралото щеше да почака. Чапман беше платил да му го пазят заедно с воловете и той можеше да си го прибере, когато си поиска. Но докторът каза, че ще потеглят тази сутрин още с пукването на зората той беше настоял да отиде на лов с едното от неговите момчета, за да попълнят трапезата на Елрой. Ами върви и стреляй, щом искаш – това няма да навреди на никого. Хубав човек беше докторът – от висока класа. Той беше забелязал трите драскотини по врата на Елрой и му предложи да му остави малко мехлем да ги намаже.

Когато стана дума за драскотините, фермерът се посмути малко. Не че го досрамя. (това чувство му беше непознато), но за такива неща не се говореше пред дами, неща, свързани със секс и с това, което се беше случило в индианския лагер. Докторът не го попита откъде са му тези драскотини, а и Елрой не отвори приказка за това.

Наказателната акция беше вълнуващо преживяване. Тя беше разсеяла тревогите му, че индианците са толкова близо до фермата му. Дявол да го вземе! Хич не беше трудно да утрепеш червенокож, а също и да изнасилиш някоя от тях. Сега се чудеше как преди това е могъл толкова да се притеснява от тези диваци. Беше изпитал само моментно колебание, когато видя, че онова момиче, дете го одраска, не е чиста индианка. Нейните очи, които не приличаха на индианските, го гледаха с дива

омраза. Но така или иначе той я изнасили. Беше твърде възбуден от кървавото нападение, за да не го направи. Елрой дори не разбра, че тя е издъхнала още преди да е свършил. Той не чувстваше никаква вина за случилото се, а само раздражение, че тези очи не престанаха да се явяват в мислите му.

Фермерът реши, че по всяка вероятност двете дами вече са станали и са се облекли, та след няколко минути да отиде към плевнята и да ги покани на закуска. Докторът и Далас също трябваше скоро да си дойдат. Другият каубой, Соръл, се бръснеше отзад при кладенеца и по всяка вероятност омайваше Питър с разни врели-некипели. Елрой се опасяваше, че младият му ратай няма да се задържи дълго време при него. Той вече разправяше, че щял да постъпи в Седми кавалерийски полк, за да се бие срещу индианците. Фермерът се надяваше да остане поне докато приберат реколтата.

Двайсет ярда деляха къщата на Елрой от нивата му. Високите житни стъбла тихо се полюляваха. Ако беше забелязал това движение, като отиваше към плевнята, фермерът сигурно щеше да реши, че в нивата е влязло някое животно, защото нямаше никакъв вятър, даже и най-лек полъх. Елрой си мислеше, че веднага щом семейство Харт си заминат, ще отиде в Уичита за ралото си.

Къртни беше станала преди половин час и чакаше Сара да свърши с утринния си тоалет. Сара беше хубавелка и всяка сутрин отделяше доста време, за да е сигурна, че всеки веднага ще забележи колко е красива. Гласеше си прическата, слагаше си разни пудри и се мажеше с лосиона, който беше взела за предпазване от слънчево изгаряна. Заради нейната суетност бяха проточили пътуването си толкова дълго, че щеше да е цяло щастие, ако стигнат до Уако, преди да е дошла зимата. Сара беше придумала Едуард да посетят роднините ѝ в Канзас Сити само за да може да се покаже със съпруга си – важен лекар, и за да може всички да видят колко добре си е устроила живота.

Отвън пред вратата на плевнята фермерът доста време се повъртя, вдигайки нарочно шум, преди да си напъха главата вътре.

– Беконът е готов, скъпи дами, и яйцата са готови за разбиване, стига да си направите труда да дойдете в къщата на закуска.

– Много любезно от ваша страна, мистър Брауър – Каза Сара с усмивка. – Съпругът ми върна ли се вече?

– Не, госпожо, но не ми се чини, че ще се забави много. По това време на годината наоколо има много дивеч.

Фермерът излезе и Къртни го чу отново да издава разни шумове зад

вратата. Тя учудено поклати глава. Странен човек! Беше ясно защо го направи, преди да влезе, но сега?

В следващия миг вратата рязко се разтвори и Елрой Брауър се строполи на пода, стискайки бедрото си, в което беше забита тънка дълга пръчица. Чакай, да не би той...

– Господи Боже, имало е още от тях – изпъшка Елрой и в стремежа си да се изправи на крака, счупи стрелата на две. Изстена от болка.

– Но какво става, мистър Брауър? – извика Сара и се приближи към него.

– Индианци! Нападат ни.

Сара и Къртни стояха и го гледаха зяпнали от изненада.

– Ей там – промълви Елрой на пресекулки и посочи нещо, което приличаше на голям сандък за фураж с капак отгоре. След кратка пауза, с още по-голяма тревога в гласа, добави: – изкопах дупка отдолу за скривалище на съпругата ми, ако се случи нещо подобно. Тя беше едра жена, тъй че ще има място и за двете ви. Влезте вътре и няма да излизате, даже и всичко да утихне. Аз ще трябва да се връщам в къщата, там ми е пушката.

Той си тръгна. Нито Сара, нито Къртни искаха да повярват на това, което им беше казал. Не, не беше възможно!

Чу се изстрел, последван веднага от още един. Сара усети, че ѝ прилошава.

– Влизай в тоя сандък, Къртни! – изкрещя тя и се втурна натам. – О, Боже, сега ли точно трябваше да се случи, когато всичко така добре се нареди!

Къртни механично се доближи до ниския сандък и пропъзля вътре след Сара. Отдолу нямаше под. Дупката беше два и половина фута под земята и беше достатъчно дълбока, за да се поберат в нея. Ако се свиеха надолу, главите им нямаше да опрат в горния край.

– Затвори капака! – викна ѝ Сара. Сивите ѝ очи се бяха разширили от ужас, но при все това зашепна: – Няма от какво да се боим. Няма да ни открият. Те са само едни глупави диваци. Даже няма и да погледнат тук. Те...

Думите ѝ бяха прекъснати от силен писък на ужас и болка, който идваше от другата страна на плевнята. Това, което последва, беше дори още по-лошо – чуваше се тропот, мучене и цвилене на животните, които се усилиха с всяка секунда. В следващия миг точно пред вратата на плевнята се разнесе смразяващ рев. Това извади Къртни от моментното ѝ вцепенение и тя бързо затвори капака на сандъка. Останаха в пълна

тъмнина, от която ѝ стана още по-страшно.

– Сара! Сара! – извика тя тихо, но разбра, че спътницата ѝ е припаднала, и заплака. Въпреки че усещаше топлината на отпуснатото тяло на Сара до себе си, тя се почувства съвсем сама. Щеше да умре, а не можеше да приеме тази мисъл. Опасяваше се, че ще умре по жалък начин – щеше да крещи и да им се моли, но така или иначе щеше да умре. Всеки знаеше, че индианците нямат милост.

– О, Господи ако ще трябва да умра, не ме оставяй да се унижавам. Нека намеря смелост да не се унижавам пред тях.

Когато чу първия изстрел. Плуард Харт веднага се втурна към фермата. Далас яздеше близко зад него. Когато приближиха достатъчно, за да видят какво стана, той Препусна обратно. Далас не беше от смелчаците.

Едуард не знаеше, че продължава да язди сам, защото единственото нещо, за което мислеше в този момент, беше как да спаси единствената си дъщеря. Той се приближи до фермата откъм едната ѝ страна и видя четирима индианци, които бяха наобиколили телата на Хейдън Соръл и Питър, младия ратай във фермата. Д-р Харт улучи с първия си изстрел, но още в следващия миг една стрела се заби в рамото му. Беше долетяла откъм предната страна на плевнята и той стреля в тази посока. Това беше и последният му изстрел – улучиха го още две стрели и тялото му се свлече от коня. Не се помръдна повече.

Осемте воини команчи бяха свършили онова, за което бяха дошли. Бяха тръгнали по следите на тринайсет коня и те ги бяха довели до тази ферма. Бяха видели, че отгук насетне следите станаха само единайсет. Това означаваше, че във фермата са останали двама души – двама от тринайсетте, които индианските воини търсеха. Единият от тях вече беше мъртъв. Оставаше едрият фермер.

Елрой не беше ранен сериозно, но той беше хванат в капан – пътят му към къщата беше отрязан, а не можеше и да се върне в плевнята. Сега четиримата индианци се забавляваха с него, като го бодяха с ножове-те си. В това време другите претърсваха къщата и плевнята.

Двама от тях влязоха в плевнята. Единият се качи в каруцата и започна да изхвърля всичко от нея. Другият оглеждаше постройката, като търсеше къде може да се е скрил някой. Очите му обхождаха всяко кътче с убийствена педантичност.

Лицето на индианеца не издаваше нищо от това, което той мислеше или изпитваше в момента, но цялото му същество беше изпълнено с дива ярост и болка.

Предния ден беше отишъл в лагера на команчите при реката и беше

видял целия кошмар, който белите хора бяха оставили след себе си. За пръв път щеше да се види с близките си след тригодишно отсъствие, но си беше дошъл твърде късно, за да спаси своята майка и по-малката си сестра. Отмъщението никога нямаше да изкупи техните страдания, но поне щеше да заглуши вика на болката, който напираше у него.

Вниманието му беше привлечено от отпечатъците на стъпки върху прашния под и той бавно се приближи към сандъка за фураж. В ръката си беше стиснал къс, но остър като бръснач нож, с който одираше кожата на животите.

Къртни не чу, че двамата индианци са влезли в плевнята. Сърцето й биеше толкова силно, че тя едва чуваше шумовете, идващи от двора.

Отведнъж капакът над нея се отвори и преди да може да си поеме дъх, една груба ръка я сграбчи за косата. Тя стисна очи, за да не гледа как ще я убият. Мислеше, че сигурно ще й прережат гърлото, затова отметна глава назад и откри шията си. Още само секунда, Господи, още само секунда...

Тя продължаваше да стиска очите си, а индианецът искаше да гледа, когато я убива. Другата жена лежеше безчувствена на дъното на дупката, но тази беше в съзнание и цялата трепереше. Девојката не го погледна, дори и когато с всичка сила дръпна косата ѝ и я нави окоото ръката си. Знаеше, че ѝ причинява силна болка, но очите ѝ останаха здраво стиснати.

След кратка пауза, в която първоначалният гняв на индианеца леко се притъпи, той започна да разглежда жената пред себе си. Личеше си, че не е тукашна. Дрехите ѝ не бяха от басма или избелял памук, а от фина материя. Кожата ѝ беше недокосвана от слънцето – твърде бяла и нежна за жена или дъщеря на фермер. Усети, че косата ѝ, която стискаше между пръстите си, е мека като коприна. Не беше нито руса, нито кестенява, а някакво съчетание и от двата цвята. Оглеждайки я внимателно, той прецени, че не може да е на повече от четиринайсет години или малко отгоре. Погледът на команча бавно се отмести от момичето и спря върху купчината дрехи, които Кривия пръст беше нахвърлял от каруцата. След това пусна косата ѝ.

Къртни беше прекалено уплашена, за да може да стои със затворени очи повече. Беше минала цяла вечност, а никакво острие не беше докоснало гърлото ѝ, след като онзи я беше пуснал, не знаеше вече какво да очаква. Но когато отвори очи, тя едва не припадна. Никога не беше виждала по-страшна гледка от индианеца пред себе си.

Косата му беше дълга и черна като катран, сплетена на две плитки.

Голите му гърди бяха нашарени с боя, която имаше цвета на прясна кръв. Лицето му беше боядисано в различни цветове, които го разделяха на четири части и скриваха чертите му. Но най-много я поразиха очите на индианеца, които бяха втренчени в нейните. За разлика от целия му вид те не издаваха заплаха.

Къртни видя, че очите му се отделиха от нея и после отново я погледнаха. Превъзможвайки страха си, тя го огледа по-подробно. Но погледът ѝ не стигна по-далече от ръката му, която държеше нож, насочен към нея.

Команчът забеляза как при вида на ножа очите на момичето, които бяха като на котка, се разширяват и то изгуби съзнание. Той презрително изсумтя, когато тялото и се свлече до това на другата жена. Тези глупави жени от изток! Даже не носеха никакво оръжие.

Той въздъхна. Колебаше се. С тези закръглени бебешки бузи тя приличаше много на сестра му. Не можеше да я убие.

Тихо притвори капака на сандъка и се отправи навън, като направи знак на Кривия пръст, че няма какво повече да си губят времето тук.

5.

Елрой Брауър прокллинаше съдбата си, която му беше скроила такъв номер – да отиде в Уичита точно в деня, когато там беше Бил Чапман. Знаеше, че ще умре. Но кога точно? Той и неговите похитители бяха на няколко мили от фермата му. Бяха яздили непрекъснато на север по следите на Чапман и спряха чак по пладне.

Когато фермерът разбра какво се канеха да правят с него, започна така яростно се съпротивлява, че трябваше всички индианци да се хвърлят отгоре му, за да го усмират. Скоро след това той стоеше със свалени дрехи върху горещата земя, вързан на един кол и усещаше как онези части от тялото му, които никога не бяха виждали слънце, бавно се напичат от палещите лъчи на ранния следобед.

Проклетите диваци бяха насядали около него и наблюдаваха как се изпотява. През няколко секунди един от тях почукваше е пръчка пречупеното стебло на стрелата, която стърчеше от бедрото му, и болката пронизваше цялото му тяло като вълна, която нямаше време да се оттегли до следващото почукване.

Той знаеше какво искат, беше го разбрал още във фермата, щом му показаха тримата убити мъже. На няколко пъти вдигаха два пръста, посочваха към него и след това към трите тела, като го бяха накарали ясно да разбере какво искат да му кажат. Те знаеха, че двама от мъжете, които бяха участвали в избиването на индианците, са във фермата, и знаеха, че той е единият от тях.

Елрой се опита да ги убеди, че не е от тези, които търсят. Та нали имаше още две тела, откъде можеха да са сигурни? Но те не му повярваха и всеки път, когато не получаваха отговора, който искаха да чуят, го порязваха с ножовете си.

Направили му бяха вече половин дузина малки рани, когато посочи тялото на Питър. Какво значение имаше. Момчето вече беше мъртво и нямаше повече да страда Брауър обаче страдаше, като гледаше какво, правят с тялото на неговия ратай. Той повърна върху себе си, когато индианците кастрираха трупа и напъхаха отрязаното парче плът в устата на Питър, а след това зашиха устните. Посланието щеше да бъде ясно за всеки, който намери осакатеното тяло на момчето. Само Елрой щеше да знае, че това не е било направено, докато то не е било още живо.

Дали щеше да има същия късмет като ратая си? Смяташе, че

единствената причина да не са го убили досега е, че искат да ги заведе при останалите нападатели на индианския лагер. Така че колкото по-дълго останеше жив, толкова повече щяха да бъдат страданията му. Беше готов да им каже всичко, което знае, стига те да се съгласят да сложат край на мъките му, но каква полза, ако тия копелета не можеха да разберат какво им говори. О, Боже, та той и не знаеше как да намери поветото от мъжете. А и щяха ли да му повярват? Не, разбира се.

Единият от команчите се надвеси над него. Срещу слънцето Елрой го виждаше само като черен силует. Опита да повдигне глава и хвърли поглед към ръцете на индианеца. Той държеше няколко стрели. Дали бяха решили най-накрая да свършат с него?

Уви не. Много внимателно и почти нежно индианецът огледа една от раните на фермера. След това бавно и мъчително заби вътре върха на стрелата, но не надолу, а така че леко под наклон да влезе в месестия мускул. О, Боже, бяха намазали с нещо острието на стрелата, което правеше болката направо изгаряща. Беше като горещ въглен, изпуснат върху кожата му и оставен да стои там. Елрой стисна зъби, за да не изкрещи. Той не извика и когато обработиха по същия начин и останалите рани. Якият мъж се стегна. Раните му бяха всичко на всичко шест. Можеше да издържи още дълго след това сигурно щяха да го оставят за малко, за да може тялото му изцяло да попие болката.

Опита се да мисли за нещо друго. Сети се за двете дами, които бяха имали лошия късмет да отседнат във фермата му. Беше благодарен, че не можа да види какво се е случило с тях. А после съвсем неочаквано отново се появиха онези очи – гледаха го втренчено, с неистова омраза. Не си струваше да изнасилва това индианско момиче. Изобщо нищо не си струваше в сравнение със сегашните му.

Най-накрая Елрой изрева. Индианецът не се беше задоволил с досегашните му рани, а направи нова и забодя в нея още една стрела. Елрой разбра, че те няма да спрат, докато не покрият със стрели цялото му тяло не можеше да издържа повече – това мъчение нямаше да свърши никога. Той започна да скимти, да проклина, да крещи, но в следващия момент отново го порязаха и с това тлеещите въглени на болката лумнаха в огън.

– Копелета! Проклети копелета! Ще ви кажа това, което искате да знаете Всичко ще ви кажа!

– Наистина ли?

Елрой спря да крещи и за миг забрави за болката.

– Ти говориш английски? – промълви тай, като едва си поемаше

въздух. – Слава тебе, Господи!

Сега имаше някаква надежда. Сега можеше да се спазари с тях.

– Какво е това, което ще ни кажеш, фермер? – гласът беше тих и приятен и това още повече смути Елрой.

– Пуснете ме и ще ви кажа имената на хората, които търсите – на всеки един от тях. Ще ви кажа и къде можете да ги намерите.

– Ти и без друго ще ни кажеш всичко, фермер. Но сделката няма да бъде за живота, а за смъртта ти – за една по-бърза смърт.

Озарен от мимолетна надежда. Елрой беше изпънал тялото си напред. Сега отново се отпусна на земята. Беше смазан. Всичко, на което можеше да се надява, беше да свършат с него по-бързо.

Той каза на индианците всичко, за което можа да се сети – всяко име, описание на човека, в коя посока е най-вероятно да го открият. На всеки въпрос отговаряше бързо и точно.

– А сега ме убийте! – настоя фермерът в края на разпита.

– Както ти уби нашите жени, майки и сестри?

Индианецът, който говореше такъв чист и правилен английски, коленичи до него. Сега Елрой можа ясно да разгледа лицето и очите му. О, Боже, това бяха нейните очи, които го гледаха със същата дива омраза. Веднага му стана ясно, че тоя човек няма да го остави да умре така лесно.

Едрият фермер облиза устните си. Така и не разбра откъде му дойдоха тези думи, но заговори:

– Тя беше добра. Не беше кой-знае какво, но ми достави истинско удоволствие. Аз я оправих последен. Умря под мене, с моя...

Някъде дълбоко от душата на индианеца се изтръгна вик, който като с нож пресече и издевателската реч на фермера. Един от другите команчи се опита да спре младия воин, но не успя. Досегашните мъки на Елрой бяха стигнали такъв краен предел, че последвалата болка почти не му направи впечатление. По-силен от болката беше шокът, когато видя въпросното парче своя плът отрязано в ръката на индианеца, миг преди същата ръка да го убие.

На три мили от това място Къртни Харт унило гледаше разпилени около каруцата вещи – разкъсани дрехи, счупен порцелан, унищожени хранителни продукти. Трудно ѝ беше да реши какво от тях може да се спаси. В този момент не можеше да свърши каквото ѝ да е, за разлика от Сара, която преглеждаше нещата им, като че ли нищо не се е случило.

За Къртни беше шокиращ самият факт, че е още жива. Но по-

лошото бе, че баща ѝ го няма.

Бърни Бъкслър, най-близкият съсед на Елрой, беше видял дима от запалената къща и беше дошъл да разбере какво става. Намери двете мъртви тела зад къщата и откри Сара и Къртни в скривалището. Нямаше никаква следа от Далас, Елрой Брауър и д-р Харт. Но бащата на Къртни трябваше да е някъде наоколо, защото конят му пасеше в нивата и по гърба му имаше петна от кръв. Дали Едуард беше ранен?

– Щях да го видя ако се е отправил към Рокли за помощ – каза им Бърни. – По-вероятно е червенокожите да са го отвлекли заедно с другите двама. Сигурно няколко яки пленници ще са им от полза, докато намерят друго индианско племе, с което да живеят.

– Какво ви кара да говорите така, г-н Бъкслър? – попита Сара. – Мислех, че индианците обикновено взимат за пленници жени.

– Извинявайте, госпожо, но ако индианците ни видят тук с малката, ще сметнат, че едва ли бихте издържали на дълъг път.

– На път? Изглежда си мислите, че знаете какво смятат да правят тези индианци? – сопна му се Сара – Не виждам откъде можете да сте така сигурен. Те явно имат лагер тук някъде, нали?

– Имаха, госпожо, имаха. В това е цялата работа. Те не са ви нападнали да крадат добитък. Преди две нощи Джон, момчето на Ларс Хендли, долетя като стрела в Рокли и разказа как той, Елрой и Питър заедно с още няколко мъже от Уичита отишли на юг оттук да очистят оная банда индианци киова, които се готвеха да нападнат Рокли. Той твърдеше, че вече няма от какво да се страхуваме, защото те ги избили всичките: и мъжете, и жените, и децата. Да, ама изглежда са пропуснали няколко от тях. Тия типове, които са идвали тук, сигурно са били на лов или нещо от тоя род, и като са се върнали в лагера, са заварили всичките си близки изтрепани.

– Това са чисти предположения, г-н Бъкслър – сбърчи нос Сара. – Киова не са единствените индианци по тези места.

Без да крие раздражението си, фермерът продължи:

– Освен това Джон Хендли се хвалеше какво са правили в този индиански лагер. Перчеше се с такива неща, които не са за пред дами.

– О, за Бога! – усмихна се Сара презрително. – Изнасилили са няколко дивачки. Но това не значи, че...

– Излезте навън и хвърлете един поглед на тялото на Питър, ако искате да знаете какво значи това, госпожо – разгорещи се Бъкслър. Но не бих ви препоръчал. Гледката не е от красивите. Другото момче въобще не са го докосвали. Убили са го чисто. Но сигурно дълго време ще

сънувам кошмари, след като видях какво са направили с Питър. Смятам, че ще намерим и Елрой някъде наоколо, обработен по същия ужасен начин. Не се иска човек да е кой знае колко умен, за да разбере, че ония са преследвали само тях двамата, както и да се досети каква е причината. Ако те се интересуваха от жени, щяха да отвлекат вас двете. Не, това си е чисто отмъщение и не може да бъде друго. Ще видите, че и Джон Хендли много скоро ще изчезне от тези места, защото нещата няма да свършат дотук. Тия червенокожи няма да спрат, докато не пречукат и последния човек, когото преследват.

Преди да излезе с важен и малко намусен вид от фермата, мъжът посъветва двете жени да си стягат по-бързо багажа, „щото нямат цял ден на разположение“. В началото на разговора им той истински им съчувстваше и гледаше да е колкото се може по-любезен, но Сара така се беше нахвърлила срещу него, че сега нямаше търпение да ги изпрати до Рокли и да се отърве от тях.

Една седмица по-късно войниците, които преследваха мародерстващите индианци, намериха тялото на Елрой Брауър. Както се очакваше. Джон Хендли напусна Рокли и се изгуби нанякъде. Никога повече баща му не научи нещо повече за него. По едно време се разчу, че и някакъв фермер бил нападат от индианците близо до Уичита, но това беше последното индианско нападение, за което се заговори по тези места. Един собственик на ранчо на име Бил Чапман беше убит малко по на север от Уичита, но това като че ли нямаше никаква връзка с предния случай, макар някои да твърдяха, че той е предвождал наказателната акция срещу индианците. Чапман беше намерен заклан жестоко в леглото си и някои предполагаха, че убийството е дело на червенокожите, а други – не. По всяка вероятност убиецът беше сред наемните работници на Чапман, защото много от тях изчезнаха скоро след това.

Не се намери никаква следа от Едуард Харт и Далас. Сара Уитком се смяташе за вдовица. Но беше немислимо да се вярва, че тежко ранен човек би оживял като пленник на индианците, още повече когато те непрекъснато трябваше да бягат и да се крият.

Къртни беше толкова потресена, че не можеше да се опре на друго, освен на слабата надежда баща ѝ да е останал жив.

Сега Сара и Къртни бяха свързани една с друга – обстоятелство, което беше еднакво потискащо и за двете.

6.

– Ха, ето още един, Чарли. Смяташ ли, че пак може да ни изхвърлят оттук?

Чарли изплю парче тютюн в плювалника пред входа, преди да погледне към непознатия, който се задаваше по улицата.

– Само имай предвид, Снъб, че сега в града има още двама. Имай това предвид.

Двамата старци се облегнаха на столовете си пред магазина на Ларс Хендли. На това място те убиваха повечето от времето си почти всеки ден, като обсъждаха всеки, който минаваше покрай тях. Оттам можеха да се наблюдават и двата края на единствената улица в града.

– Смяташ ли, че е ходил да прекарва добитък? – зачуди се Снаб.

– Не ми прилича на тия, дето ходят по кравите – отвърна Чарли. – Тоя тип е от стрелците, доколкото разбирам от тия неща.

– Много стрелци са ставали каубои и обратното.

– Вярно е.

По изражението на Чарли Снъб разбра, че той оставаше на предишното си мнение, но се беше съгласил само за да не го дразни.

– Чудя се колко ли човека е изпотрепал.

– Не бих го попитал – промърмори Чарли, а след това отведнъж присви очи. – Я, тоя ми изглежда познат. Не е ли минавал оттук и преди?

– Мисля, че си прав, Чарли. Преди няколко години, нали?

– Май преди три или четири.

– Да бе, спомням си. Дойде късно една нощ, записа се в хотела, но не остана да спи там. Помня, че ти тогава направи забележка какви шури работи правят младите.

Чапли кимна, доволен, че неговите забележки са толкова убедителни, та дълго се помнят.

– Не се сещам обаче как беше името, с което се записа в хотела. Ти помниш ли?

– Звучеше някак чуждестранно, нали?

– Да, ама това е всичко, което си спомням. Сега цял ден ще се мъча да се сетя.

– Ама тоя като че ли пак отива в хотела – каза Снъб, като видя, че непознатият спира там коня си. – Защо не се вдигнем оттук и не отидем

да хвърлим един поглед в книгата на хотела?

– Не сега, Снъб – сонна се Чарли. – Жената на Акерман направо ще ни изхвърли.

– Не се шубелисвай, Чарли. Сигурно вещицата даже още не е станала от леглото. А госпожица Къртни няма да има нищо против, ако седнем за малко във фойето или надзърнем в книгата.

– Страхливец! – мърмореше си Чарли. – Сигурно досега си е сменил името, както правят всички като него, тъй че едва ли любопитството ми ще бъде задоволено. Но щом толкова искаш оная злобарка, за която се ожени Хари, да ти се разкрещи, размърдай си задника и да вървим.

По лицето на Къртни се изписа лека усмивка, когато затвори след себе си вратата на хотелската стая, която току-що беше почистила. Беше намерила още един вестник. Рокли нямаше свой местен вестник и единствените новини, които девойката научаваше, бяха от разговорите на минаващите през града чужденци или от някой вестник, случайно оставен от гостите на хотела. Но това не се случваше често. Ако живееш в някое затънтено градче, вестниците са ценни не по-малко от книгите. Повечето хора си ги събирача. Сара имаше цяла кошница, пълна с вестници, но не ги даваше на никой и затова Къртни винаги се стремеше първа да открие някой забравен вестник.

Тя скри вестника под купа мръсно бельо, който трябваше да изпере, и реши да го остави в стаята си на долния етаж, преди да се заеме с прането. Започна да се спуска по стълбите, но забави крачка, когато забеляза чужденеца, който чакаше долу. После се спря на стъпалата и направи нещо, което много рядко ѝ се случваше – загледа се в непознатия. Улови се, че го гледа втренчено, и въпреки че беше готова да се скара на себе си за това, не можеше да откъсне поглед от него. Неизвестно защо, но този мъж привлече интереса ѝ като никой друг дотогава.

Първото нещо, което забеляза, беше изправената му и горда осанка. Второто беше неговото изпито лице с профил, наподобяващ този на ястреб. Въпреки че от мястото, на което стоеше, можеше да види само лявата страна на лицето му, Къртни реши, че непознатият има красиви черти, и това още повече привлече вниманието ѝ към него. У този мъж всичко беше тъмно – от жилетката и панталоните в черно до бронзовата кожа и правата гарванова коса, която се спускаше зад ушите му. Дори ризата и кърпата, която носеше на врата си, бяха тъмносиви.

Мъжът не беше свалил широкополата си шапка, когато беше влязъл

в хотела. Освен това Къртни забеляза, че не носи шпори, което ѝ се видя доста странно, защото по големите кожени торби, праметнати на рамото му, си личеше, че е пристигнал в града на кон, а тя не беше виждала досега човек, който да язди без шпори.

Гледайки го само от едната страна, девойката чак сега видя, че непознатият имаше на кръста си два колана, което без съмнение показваше, че на дясното му бедро има кобур с пистолет. Само по себе си това нищо не значеше, защото повечето мъже на Запад носеха пистолети, но целият вид на този човек я накара да си помисли, че не е от тези, които носят оръжие единствено за самоотбрана.

Къртни не харесваше стрелците. Смяташе ги за преждевременно пораснали побойници и хулигани, каквито всъщност повечето от тях си бяха. Тоя тип хора си мислеха, че могат да правят и да говорят каквото си поискат. Твърде малко бяха онези, които имаха куража да им се изпречат на пътя, защото знаеха, че по този начин могат да си изпросят курушума.

Човек не би предположил, че в малко градче като Рокли могат да се срещнат толкова стрелци. През последните години тук дори бяха станали две престрелки. Каубоите минаваха през Рокли по пътя си към местата за събиране на добитък, каквото беше Абилин, а отскоро и Нютън – диви градове, в които се събираше всякаква папlach. От следващата година Уичита също щеше да стане сборен пункт за добитък, а той беше само на седемнайсет мили от Рокли, така че и тук този непрекъснат поток от всякакви хора нямаше да има край.

Като прислужничка в единствения хотел в градчето, Къртни не можеше да избегне срещите със стрелците, които минаваха оттук. Един от тях едва не я беше изнасилил, други си бяха открадвали по някоя целувка. Непрекъснато трябваше да отбива техните атаки и да понася неприличните им подмятания, които страшно я шокираха. Това беше и основната причина, заради която девойката отчаяно искаше да се махне от Рокли и беше решила да не се жени за никой от местните мъже, дори заради това да я изхвърлеха от хотела, където работеше най-тежката работа от сутрин до вечер.

Непознатият се записа в книгата на хотела и остави писалката. Къртни веднага се обърна и забърза надолу по коридора към задните стълби, които извеждаха право навън. Беше ѝ по-неудобно да мине оттам, но не искаше да влиза в кухнята, защото можеше да се натъкне на Сара и тя да я нахока, че само се мотае. Не, помисли си тя, ще се наложи да забиколи цялата сграда и да влезе през предния вход, но това щеше да

стане, след като непознатият се качи в стаята си.

Не ѝ беше ясно защо толкова не иска непознатият да я види, но така си беше. Причината определено не беше в това, че е облечена в най-старата си рокля и че косата ѝ е в безпорядък, защото не я интересуваше какво той би си помислил за нея. Вероятно щеше да остане само една нощ, както правеха повечето скитащи каубои, и нямаше да го види повече.

Къртни тръгна към предния вход, за да хвърли един поглед към фойето на хотела и се увери, че чужденецът си е отишъл. Привеждайки глава под прозорците на кухнята, тя се промъкна към входната врата, като не забелязваше, че още държи в ръцете си купчината мръсни чаршафи. Нейното единствено желание беше да стигне незабелязано до стаята си, да скрие вестника и после отново да се върне на работа.

Навън откъм улицата Чарли и Снъб наблюдаваха странното ѝ поведение. Но какво правеше тя, по дяволите? Защо надничаше през вратата, вместо просто да я отвори и да влезе, а после внезапно се отдръпваше към стената, като че ли се криеше от някого. Миг по-късно вратата се отвори широко, непознатият мъж прекрачи прага и отиде при коня си. Докато гледаха към него, двамата старци не видяха как Къртни бързо се мушна в хотела. След малко Снъб забеляза, че вече я няма, и се зачуди:

– Ама за какво беше цялата тази работа?

– Коя работа? – Чарли гледаше как непознатият извежда коня си от конюшната.

– Сигурен съм, че госпожица Къртни като че се криеше от този тип.

– Видж какво, аз изобщо не я обвинявам за това. Видя какво направи оня бухал Поликът Паркър. Беше се заврял в нейната стая и ѝ беше изкарал акъла с пиянските си закачки. Не знам какво можеше да стане, ако Хари не я беше чул да пици и не беше грабнал пицова. А след това оня тъп каубой, дето се опита да я сграбчи направо на улицата и да я отмъкне с коня си. Не помниш ли, че падна от коня тогава и навехна лошо крака си? А пък...

– И двамата знаем, Чарли, че откакто това момиче дойде тук, го сполетяха доста беди. Сигурно си мисли, че този тип също може да ѝ донесе неприятности, и затова сега гледа да не застава на пътя му.

– Може и така да е, ама ти виждал ли си я друг път да заобикаля хотела отвън само и само да не я срещне някой мъж?

– Май че не съм я виждал.

– Ами тогава може би този мъж я интересува по-специално.

– По дяволите, Чарли, не виждам никакъв смисъл в тая работа.

– Кога пък си видял някакъв смисъл у жените? – подсмихна се Чарли.

– Ама... аз си мислех, че тя ще се омъжва за Рид Тейлър.

– Така й се иска на мащехата й. Но тая работа няма да стане – чух го от Мати Кейтс. Госпожица Къртни харесва Рид почти толкова, колкото харесва Поликът.

Къртни беше вече влязла в хотела и преди да изтича в стаята си, хвърли един поглед в книгата за записване, която лежеше отворена на масата. Той се казваше Чандос – записал се беше само с това име.

7.

– Побързай, Къртни! Нямам много време за губене, а и нали обеща, че ще ми помогнеш да си избира плат за новата рокля.

Къртни погледна през рамо към Мати Кейтс, която седеше върху един обърнат с дъното нагоре казан за пране. Тя изсумтя по начин, който не подобаваше много на една млада дама.

– Щом толкова си се разбързала, ела насам и ми помогни да прострем тези чаршафи.

– Шегуваш ли се? Вкъщи ме чака цял куп пране, с което трябва да се захващам още щом се прибера. А панталоните на Пиърс тежат колкото си искат. Ръце не ми останаха да ги пера. Чудя се защо се омъжих за такъв огромен човек.

– Сигурно защото го обичаш – усмихна се Къртни.

– Може би – също усмихната отвърна Мати.

Мати Кейтс беше смес от срещуположности. Повечето време дребничката синеока блондинка се държеше приятелски и беше весела и стговорчива, но можеше също да бъде мълчалива и затворена. Макар външно да изглеждаше независима и понякога да командваше не по-малко от Сара, в нея се криеше някакво чувство на несигурност и неувереност, за което знаеха само най-близките ѝ приятели. Разбира се, Къртни беше една от тях.

Мати твърдо вярваше, че в живота получаваш толкова, колкото и даваш, и че човек може да постигне всичко, стига да се заеме здраво с него. Тя обичаше да казва: „Трябва сам да си свършиш работата, друг няма да ти я свърши.“

Мати беше доказала истината на тази философия, като преди две години успя да преодолее своята неувереност и да спечели Пиърс Кейтс, който по това време беше от половин дузината мъже, захласнати по Къртни.

Мати никога не се беше сърдила на Къртни за това увлечение на Пиърс. Радваше се, че нейната приятелка се беше превърнала от грозно патенце в красив лебед и ѝ ставаше много смешно, като виждаше, че мъжете, които преди това въобще не я забелязваха, сега се надпреварват да тичат по нея.

Понякога Мати мислеше, че Къртни до голяма степен е нейно творение. Разбира се, не по отношение на външния вид, защото през

последните две години Къртни много се беше разхубавила – фигурата ѝ се издължи с няколко инча, а от непрекъснатата усилна работа бебешката ѝ пълнота напълно изчезна. Но Къртни вече не беше така стеснителна и нервна и не трупаше всичко върху себе си, което преди това често я беше карало да страда незаслужено.

Тази промяна стана след много ръчкане, подбутване и заплашване, но на Мати ѝ ставаше хубаво при мисълта, че е успяла да вдъхне малко кураж на това момиче. И защо не – сега Къртни дръзваше да се опъва и на Сара, е, не винаги, но във всеки случай по-често отпреди. Дори Мати не можеше вече да си позволи да се държи по-грубичко с приятелката си. Самата Къртни беше започнала да осъзнава, че не ѝ липсва смелост.

Девојката остави празния кош за пране върху коритото близо до Мати.

– Е, добре, госпожице нетърпеливка, да тръгваме.

Мати се обърна към нея:

– Няма ли да си смениш роклята и да си оправиш косата или нещо от този род?

Къртни дръпна панделката, която придържаше дългата ѝ коса с цвят на мел, върза я отново и след това приглади стърчащите кичури.

– Ето, готово.

Мати се изкиска.

– Струва ми се, че хващаш окоето. Твоите стари рокли все още изглеждат по-добре и от най-хубавите ми басми.

Бузите на Къртни леко поруменяха, но тя се извърна така, че приятелката ѝ да не види. Целият ѝ гардероб се състоеше от дрехите, с които беше дошла в Рокли преди четири години, и тя продължаваше да ги носи, макар че вече бе поизрасла, а и всички бяха в светли пастелни цветове, което повече отиваше на по-малки момичета. Ако в началото дрехите ѝ не ѝ бяха малко големи, тя не би могла още да ги носи, но сега можеше да ги постесни, така че да прилегнат на доста по-слабата ѝ фигура. Някои от нейните рокли бяха с достатъчно голям подгъв, за да може да ги отпусне, но повечето трябваше да се наставят с други парчета плат.

Но старите ѝ дрехи от коприна и муселин, китайски крепдешин и мохер, чудесно обточените ѝ яки, жакетите, дори летните и зимните ѝ наметки от фино кадифе бяха някак не на място в градче като Рокли. А и самата Къртни никога не беше обичала да се отличава от другите, но сега външността ѝ привличаше погледите веднага, а за нейна изненада по-особените ѝ дрехи я открояваха още повече.

Рокли беше малко градче. Едва отскоро се беше сдобил с две

кръчми и един публичен дом. Чувстваше се остър недостиг от млади жени, подходящи за женитба, така че през последните две години Къртни се оказа заобиколена от ухажори.

Когато Ричард, младият ковач, я помоли да се омъжи за него, тя беше толкова учудена, че едва не му се хвърли на врата и не го разцелува.

Едно честно и почтено предложение за брак, когато тя вече си мислеше, че никой никога няма да я поиска за жена! Но ковачът просто имаше нужда от съпруга. Той не я обичаше, нито пък тя него. Така, както не обичаше Джъд Бейкър, Били или пък Пиърс, които също се надпреварваха за ръката ѝ. Съвсем определено не харесваше и Рид Тейлър, който сега усилено я задиряше и си беше втълпил, че без друго ще я спечели.

– Чувала ли си за някакъв господин на име Чандос, Мати? – Къртни се изчерви – как можа да изтърве този въпрос?

Вървяха към предната страна на хотела и Мати отговори замислено:

– Като че ли не. Прилича ми на имената от твоите уроци по история, като тези на рицарите от времената, за които ми разказваш.

– Да, има някакво класическо звучене, нали?

– Има сякаш и нещо испанско. Защо питаш?

– Просто така – сви рамене Къртни.

Мати не се хвана на въдицата.

– Е, хайде, откъде си чула това име?

– Ами той се записа в хотела тази сутрин. Просто си помислих, че може да си чувала за него и преди това, че може да е известен.

– Да не е от ония лошите типове, а?

– Не ми прилича на такъв.

– Ами, ако е по-стар, можеш да питаш Чарли и Снъб. Те познават всичките майстори на пищова с лоша слава, а и знаеш как обичат да клюкарстват.

– Този не е толкова стар. Предполагам, че е двайсет и пет двайсет и шест годишен.

– Тогава едва ли ще го знаят, но ако искаш само да разбереш колко души е утрепал...

– Мати – прекъсна я рязко Къртни, – това въобще не ме интересува.

– Ами какво тогава?

– Нищо, абсолютно нищо.

– Защо ме попита тогава, за Бога? – и в следващия момент добави:
– Да не би това да е той?

За миг пулсът на Къртни се усили, но после се поуспокои. От отсрещната страна на улицата пред бара на Рид се беше облегнал единият от двамата стрелци, които наскоро бяха дошли в града.

– Не, това е Джим Уорд – обясни Къртни. – Той пристигна вчера с още един мъж.

– Джим Уорд? Виж, това име ми звучи познато. Не беше ли между ония от обявите за издирване на престъпници, които Лудия Бил донесе от Абилин миналата година?

Къртни повдигна рамене:

– Така и не разбрах защо шерифът Хикок ни изпрати тези обяви. В града никога не сме имали шериф – Никой в Рокли не искаше тази работа и затова през града минаваха свободно твърде много хора извън закона, или „бухали“, както Чарли ги наричаше. – Няма никакво значение дали го издирват. Кой би го арестувал в Рокли?

– Вярно – съгласи се Мати, – ама по-добре е, ако знаеш от кого да се пазиш.

– Стига да мога, бих се пазила от всички тях – потрепера Къртни.

– Да, естествено, но ти знаеш какво имам предвид. Ако Хари знаеше, че издирват Поликът Паркър, щеше да го застреля, вместо само да го изгони от града.

При споменаването на това име Къртни се стегна.

– Не ми напомняй. Сара месеци наред не можеше да си прости, че някакъв човек от Хейс Сити бил получил хиляда долара награда за този долен тип.

Мати се засмя:

– Сара винаги не може да си прости за нещо.

Двете момичета пресякоха улицата с надеждата, че ще избягат от горещото слънце. Приближаваше края на лятото, но това като че ли не важеше за Канзас Къртни не излизаше често на слънце, освен когато простираше прането, но и това беше достатъчно всяко лято кожата ѝ да придобие светлозлатист загар. Този загар много отиваше на медено-златния цвят на очите ѝ.

Ларс Хендли се усмихна на двете девойки, когато те влязоха в магазина му. Той изчакваше Бърни Бикслър да свърши с покупките си. Бърни също им даде знак, че ги е забелязал. Вътре имаше още четирима клиенти, като никой от тях не бързаше особено.

В магазина на Хендли можеше да се намерят всякакви полезни неща. В него не се продаваше само месо, но Цинк Ходжис, бивш ловец на бизони, беше отворил месарски магазин наблизо. В предния ъгъл на

магазина човек можеше да се избърсне или подстриже при Хектор Евънс, който при нужда можеше и да вади зъби. Бръснарят беше наел от Ларс този малък ъгъл, защото така и не се беше решил дали да се установи в Рокли и затова не искаше да харчи пари, за да си построи своя собствена бръснарница.

Мати бутна Къртни към стената, където бяха закачени старите обяви за издирване.

– Ей там, виждаш ли? – зарадва се тя. – Дават се триста долара награда за Джим Уорд, който се издирва за убийство, въоръжен грабеж и безброй други престъпления в Ню Мексико.

Къртни огледа внимателно обявата, на която имаше направена с молив скица на мъж, който наистина приличаше на Джим Уорд.

– Пише, че го търсят жив или мъртъв. Защо пишат това, Мати? Така само дават право на ловците на хора да убиват безнаказано.

– Принудени са да го правят, защото иначе никой няма да има интерес да преследва престъпниците. Мислиш ли, че някой ще тръгне срещу тях, ако не знае, че може да ги убие при нужда. Винаги става престрелка и ако преследвачът или шерифът, или които и да е друг, не е достатъчно добър с пистолета, той е мъртъв. Той си поема риска. Ако е достатъчно добър, оправя своя човек и получава наградата, а това означава, че един престъпник по-малко ще безпокои добрите хора. Или предпочиташ никой да не се захваща с тази работа?

– Не, мисля, че не – въздъхна Къртни. Тя никога не можеше да намери отговор на основателните доводи на Мати. – Просто ми се струва, че това е прекалено жестоко.

– Ти просто си с меко сърце – каза Мати, – но не можеш да кажеш, че много си съжалявала, когато убиха Поликът Паркър.

– Не.

– Добре де, ами че те всички са такива, Къртни. За нас, останалите, е по-добре, ако тях ги няма.

– Предполагам... че е така. Мати – леко заекна Къртни.

Мати прихна:

– Ти си безнадежден случай, Къртни Харг. Сигурно би съжалила и змия.

– Змия ли? – Къртни поклати глава. – Не мисля.

– Добре тогава – Мати почука с пръст по плаката. – При толкова обяви наоколо, не мислиш ли, че тоя глупак просто ще си смени името?

– Може пък да си харесвам името такова, каквото си е.

Момичетата зяпнаха от изненада и мигом се обърнаха. Джим Уорд

стоеше точно до тях и видът му показваше, че никак не е доволен. Той беше дългнест, с близко разположени над кривия нос очи. Имаше дълги и рунтави мустаци, които стигаха до челюстта му. Той смъкна обявата от стената, смачка я и я навря в задния си джоб. Насочи студените си сиви очи към Мати, която беше направо онемяла. Къртни едва успя да каже:

– Тя нямаше нищо предвид, господин Уорд.

– А може пък аз да не харесвам да ме наричат глупак – без значение кой го казва и защо.

– Ще ме застреляш ли? – с подигравка попита Мати, която беше събрала малко кураж.

В този момент на Къртни и се искаше да я ошипе до посиняване. Коленете ѝ омекнаха.

– Това ми звучи като добра идея – каза Уорд леко разгорещен.

– Ей, вие там! – викна им Ларс Хендли. – Не искам никакви неприятности в моя магазин.

– Ами тогава стой си там, където си, старче – грубо изкомандва Уорд и Ларс се спря на мястото си. – Това е нещо, което касае само мене и госпожица Голяма уста.

Ларс погледна към пушката, която държеше под тезгяха, но не поsegна към нея.

Не помръдна и никой от останалите в магазина. Стана страшно тихо. Чапли и Снъб бяха влезли веднага след Уорд и седяха в бръснарницата, като се наслаждаваха на представлението.

Хектор спря да бръсне клиента си и усети, че ръцете му треперят. Онзи на стола избърса пяната от лицето си, но не понечи да стане. И той като всички останали безмълвно наблюдаваше разиграваштата се драма.

Още миг и Къртни щеше да се разплаче. Господи, как беше могла само преди малко да храни съжаление към този мъж, че някой ден някой може да го застреля?

– Мати? – тя се опита гласът ѝ да звучи спокойно. – Да си вървим, Мати.

– Ю-ху – подвикна Джим и ръката му се плъзна и сграбчи едната плитка на Мати. Той приближи лицето ѝ към своето.

– Голямата уста няма да си тръгне, докато не се извини. След това ще се погрижа за тебе, нали, скъпа?

Къртни затаи дъх, като видя, че сините очи на приятелката ѝ пускаха искри.

– Съжалявам – тихо каза Мати накрая.

– По-високо!

– Съжалявам! – разярено извика момичето.

Джим Уорд се подсмихна и я пусна.

Но сега събраните му очи се насочиха към Къртни. Устните му се разтегнаха в неприятна усмивка.

– Защо сега ти и аз не отидем някъде, където ще можем по-добре да се опознаем, скъпа? Хвърлил съм ти око още откакто...

– Не! – изкрещя Къртни.

– Не? – мъжът присви очи – Казваш не?

– Ами аз... аз трябва да се връщам в хотела, господин Уорд.

– Ю-ху! – пръстите му се впиха в ръката ѝ и я стиснаха здраво. – Май не ме разбра добре, скъпа. Казах, че ще се опознаем с тебе по-добре, и така и ще направим.

– Моля, недейте – извика девойката, когато Уорд я издърпа пред магазина. Той не обърна внимание на виковете ѝ.

– Остави момичето, Уорд.

– Какво? – Джим се спря и се огледа. Добре ли беше чул?

– Не обичам да повтарям.

Джим продължи да стои с Къртни пред вратата на магазина и да се оглежда, докато не откри на кого беше този глас.

– Имаш две възможности, Уорд – каза мъжът небрежно. – Хващай се за желязото или изчезвай. Но недей дълго да мислиш, че ми губиш времето.

Джон Уорд пусна Къртни, като си освободи дясната ръка. Посегна към пистолета си.

В следващия миг той беше мъртъв.

8.

Къртни се заставяше да мисли за приятни неща. Спомни си как за първи път язди без седло – колко изплашена беше в началото и колко радостна беше след това, като разбра, че е лесно. Спомни си времето, когато Мати я учеше да плува; спомни си как за първи път каза на Сара да си затваря устата и изражението, което се беше изписало по лицето на мащехата ѝ.

Нищо не се получаваше. Пред очите ѝ непрекъснато се мяркаше мъртвият мъж, които лежеше в магазина на Ларс Хендли. Къртни не беше виждала умрял човек никога преди това. Не беше присъствала на други убийства в Рокли. Не беше видяла трупове на Питър и Хейдън Соръл във фермата на Брауър в онзи съдбоносен за нея ден, защото Бърни Бъкслър ги беше покрил преди това.

Беше се държала толкова глупаво, като с писъците си проглуши ушите на всички в магазина, докато Мати успее да я успокои и отведе в хотела. Сега Къртни беше в леглото си със студен компрес на очите.

– Хайде сега, искам да изпиеш това.

– О, Мати, престани да се туткаш около мене.

– Все някой трябва да го прави, още повече след като Сара така ти се нахвърли – отвърна Мати и сините ѝ очи блеснаха от възмущение. – Чисто нахалство е от страна на тая жена да се опитва да изкара, че ти си виновна за това, което се случи. Ако трябва да се обвинява някой, това съм аз.

Къртни свали компреса и погледна Мати. Не можеше да го отрече. Та нали Мати беше докарала нещата дотам със своята самонадеяност.

– Не знам какво ми стана тогава – продължи Мати малко по-спокойно. – Но аз наистина се гордея с теб, Къртни. Ако това беше станало преди две години, сигурно щеше да припаднеш. А сега стоеше изправена срещу оня негодник и не помръдваше.

– Бях изплашена до смърт, Мати – възрази Къртни. – А ти не беше ли?

– Бях, разбира се – отвърна по-младото момиче, – но когато съм изплашена, ставам по-дръзка. Ама това явно не ми помага особено. Сега изпий това. То е универсалното лекарство на майка ми – за нула време ще се почувстваш по-добре.

– Но аз не съм болна. Мати.

– Изпий го, изпий го.

Къртни изпи билковата смес, след това затвори очи и отново се отпусна на леглото.

– Сара не беше справедлива, нали?

– Разбира се, че не беше. Ако питаш мене, тя просто беше ядосана, че не е успяла да разпознае онзи бухал и не се е вмъкнала в стаята му, за да го гръмне и да грабне наградата от триста долара.

– Сара да застреля някого?

– А, не би ме учудило особено – ухили се Мати. – Просто си я представям как се промъква в стаята посред нощ с пушката на Хари в ръце...

– О, стига, Мати! – изкикоти се Къртни.

– Така е по-добре. Погледни на нещата откъм смешната им страна. А и друго нещо, Кърт, спомни си, че до края на деня си освободена от работа.

– По-скоро бих погледнала на нещата по друг начин каза мрачно Къртни.

– Виж, момиче, не се самообвинявай. Каква вина имаш, че мъжете оглупяват, когато са край теб. А она негодник си получи това, което заслужаваше. Прекрасно знаеш какво щеше да стане с тебе, ако те беше хванал насаме.

Къртни потрепери. Прекрасно знаеше наистина. Беше го видяла в очите му. Молбите ѝ нямаше да струват и пукнат грош.

– И все пак той беше пълен глупак, като си мислеше, че няма да се намери кой да го спре – добави Мати. – Всъщност не съм много сигурна. Което си е истина, никой нямаше да посмее, ако не беше онзи непознат. Освен това Уорд имаше право да избира. Можеше просто да си отиде, ама той посегна да стреля по она момък. Изборът си беше негов.

Тя направи пауза и продължи.

– Къртни, ти си задължена на този човек. Интересно кой ли беше той.

– Господин Чандос – тихо каза Къртни.

– По дяволите! – възкликна Мати – Трябваше да се сетя За Бога, ето защо толкова любопитстваше за него. Страшно е красив, нали?

– Предполагам.

– Предполагаш? – ухили се Мати. – Този човек спаси твоята чест, Къртни. Трябва поне да му благодариш, при това по-скоро, защото утре сутринта си заминава.

– Заминава си?

Мати кимна:

– Чух, когато Чарли и Снъб си говореха за него във фойето. Ще за-
кара тялото на Уорд до Уичита заради наградата.

Отведнъж Къртни се почувства много отпаднала.

– Не трябва ли вече да си отиваш, Мати?

– Да, така ми се струва. Пиърс обаче няма да се сърди, че съм за-
късняла, като му разкажа какво се случи. Но ти трябва да ми обещаеш,
че няма да продължиш да се мръщиш цялата вечер.

– Няма, Мати – меко ѝ отвърна Къртни. – Просто това, което стана,
затвърди още повече решението ми да се върна на Изток по някакъв на-
чин. Там не се случват подобни неща. Това място тук е нецивилизовано,
Мати.

Мати ѝ се усмихна нежно.

– За лош късмет ти не можа да намериш леля си. Всичко, което ус-
пя да научиш за нея, беше, че наистина е умряла, така че сега си нямаш
никого там на изток.

– Знам. Но мога да си намери някаква работа, дори ако трябва да е
същото, което върша тук вече четири години. Все ми е едно. Но тук аз
не се чувствам в безопасност, Мати. Хари не ме защитава. Едва ли го е
грижа дали съм жива или не. Аз имам нужда от сигурност и щом като
Хари и Сара не могат да ми я осигурят, то ми трябва поне да имам безо-
пасно място, където да живея.

– Да не мислиш да пътуваш сама?

– Не – мрачно каза Къртни, – не бих могла да пътувам сама. Но ти
знаеш, че Хектор Еванс има намерение да се махне оттук. Може би след
това, което се случи днес, ще реши да се върне на изток. Бих му плати-
ла, за да ме вземе със себе си. Имам едни пари, за които Сара не знае.

– Е, да, би могла да платиш на Хектор, но така само ще си хвърлиш
парите на вятъра, защото той себе си не може да опази, та камо ли тебе.
А знаеш, че напоследък са започнали да обират влаковете в Мисури. Ос-
вен това има опасност да се натъкнете на бандата на Джеймс и да загуби-
ши и малкото пари, които имаш.

– Мати!

– Ами, такава е истината.

– Значи ще трябва да поема и този риск.

– Добре де, щом си решила да заминаваш, поне си вземи за придру-
жител някой, който да не е страхливец. Рид сигурно би се съгласил, ако
хубавичко му се помолиш.

– Да, но преди това ще иска да се омъжа за него.

– Ами омъжи се – подложи Мати. – Защо пък не?

– Недей да се шегуваш с тези неща – намръщи се Къртни. – Знаеш, че дори не го харесвам.

– Е, добре – засмя се Мати. Ами аз по-добре да си вървя, Кърт. Можем да поговорим за това и утре. Но дори не си мисли да използваш Хектор за тая цел. Той няма да направи нищо, дори някой простак да те завлече нанякъде. Истината е, че имаш нужда от човек като Чандос. Той не би позволил на никой да те докосне. Не мислиш ли, че можеш да го попиташ?

– Не, не бих могла – каза Къртни и потрепери. – Той е убиец.

– За Бога, Къртни, нима не си чула нищо от това, което досега ти говорих? Точно той е човекът, от когото имаш нужда. Е, ако толкова се тревожиш за своята безопасност, разбира се...

След като Мати си тръгна, Къртни стана от леглото и започна спойно да обмисля това, което приятелката ѝ беше казала. Не, Мати не беше права. Ако мислеше да отиде още по на запад, на юг или даже на север, щеше да е по-спокойна с някой като господин Чандос за придружител. Но тя отиваше на изток, в лоното на цивилизацията. А и железницата не беше кой знае колко далече. Пътуването щеше да е лесно. Просто имаше нужда от някого, който да пътува с нея, за да не бъде съсем сама.

За едно нещо обаче Мати беше права. Добрият тон я задължаваше да поблагодари на господин Чандос.

Трябваше ѝ още един час, за да се реши да потърси своя спасител.

Надяваше се да не го намери в стаята му, но все пак напълни една кана, взе чиста кърпа и тръгна. (Едно от задълженията ѝ беше да носи вода по стайте и да сменя кърпите, но тя правеше това вечерно време, а сега беше обяд и тя се надяваше, че Чандос е в трапезарията.) В такъв случай щеше да каже на Мати с ръка на сърцето, че се е опитала да му благодари, но не е могла да го намери. Не, така не ставаше – още сега се чувстваше гузна. Знаеше, че непременно трябва да му благодари, но как да застане лице в лице с този страхотен мъж! Дори и да беше излязъл, можеше да му остави бележка.

Сдържайки дъха си, тя почука два пъти на вратата на стаята му. Вслуша се напрегнато за момент и след това натисна бравата. Беше заключено. Е, какво пък толкова. Стаите няхаха резервни ключове, защото Хари твърдо вярваше, че щом някой гост си е заключил вратата, то е, защото не иска никой да влезе вътре. И наистина беше така. Но истина беше и това, че гостите на хотела бяха такива, че ако някой опита да влезе в чужда стая без покана, можеше да отнесе куршума.

Къртни въздъхна с облекчение. Добре, че го нямаше – Чандос беше опасен човек, от този тип хора, които девойката винаги се беше старала да избягва.

Но все пак по някакъв странен начин изпитваше и разочарование, че не го беше намерила. Когато го чу да казва на Джим Уорд да си махне ръцете от нея, беше престанала да се страхува. Този стрелец я беше накарал да се почувства в безопасност. Не се беше чувствала така, от както баща и беше умрял.

Къртни тъкмо си тръгваше, като реши да му остави бележка на масата във фойето, когато внезапно вратата се отвори. Тя се обърна и замръзна – в ръката си Чандос държеше пистолет.

– Извинете – каза той и затъкна пистолета в панталоните си. Отвори по-широко вратата и се дръпна навътре – Хайде, влезте.

– Не, аз... не бих могла.

– Тази вода не е ли за мене?

– О, да, да, разбира се. Извинявайте, аз... аз само ще сложа тези неща на умивалника. – Докато тя припряно поставяше каната с вода и кърпата на местата им, лицето ѝ гореше. Почувства се ужасно – говореше като някаква нервна глупачка. Какво ли ще си помисли за нея? Не стигаше истерията, която направи в магазина на Хендли след изстрела, а сега пък и това идиотско бръщолевене.

Трябваше да събере целия си кураж, за да се обърне и просто да го погледне. Той се беше облегнал на рамката на вратата, ръцете му бяха скръстени на гърдите, а високата му фигура – съзнателно или не – препречваше единственото място, откъдето Къртни можеше да излезе. За разлика от нея той беше напълно спокоен. Нещо повече – от него се излъчваше една небрежна самоувереност, която я караше да се чувства още по-глулаво.

Хубавите му небесносини очи сезираха в нея така, сякаш разтваряха крехката ѝ обвивка и разкриваха цялата ѝ безпомощност. Впрочем, той беше напълно непроницаем – не показваше каквото и да било интерес към нея, нито пък някакъв намек, че поне малко я намира привлекателна. Караше я наново да изпитва старата си стеснителност и тя усети, че започна да се ядосва. *Свършвай с това. Къртни, и се махай от този човек преди да е унищожил и последната частица самочувствие, което си събирала през последните години.*

– Господин Чандос...

– Без господин. Просто Чандос.

Досега не беше забелязала, че гласът му имаше дълбок тембър и

звучеше успокояващо.

Извадена от равновесие. Къртни се чудеше какво да каже.

– Вие сте изплашена – направо започна той. – Защо?

– Не, не съм, наистина не съм. – *Недей да говориш несвързано, Къртни!* – Аз... аз исках да ви благодаря. За това, което направихте днес.

– За това, че убих човек?

– Не, не за това! – *О, Господи, защо той така усложняваше нещата?* – Имам предвид... Мисля, че нямаше друг начин. Но вие... вие ме спасихте... Искам да кажа, че той нямаше да ме послуша, и вие... го спряхте...

– По-добре си вървете, лейди, преди съвсем да сте си изпуснали нервите.

Господи, той се беше загрижил за нея! Напълно разбита. Къртни видя, че мъжът отпусна ръцете си и се дръпна от вратата. Тя се спусна покрай него.

Нямаше да се спре, ако срамът от това, че се беше държала по толкова неподходящ начин, не бе взел връх над унижението ѝ. Върна се обратно. Той все още я фиксираше с невероятните си светлосиви очи. Но този път погледът му беше успокояващ, накара я да се освободи от страха и да се почувства странно спокойна. Не разбра как стана това, но се зарадва вътрешно.

– Аз съм ви благодарна – просто каза тя.

– Недейте. Ще ми бъде заплатено за неприятностите.

– Но вие не знаехте, че го издирват.

– Така ли?

Той е бил в магазина. Могъл е да чуе какво си говорят с Мати. Така че...

– Независимо от причината, вие ме спасихте – настоя Къртни. – И аз ви поднасям своите благодарности, независимо дали ги искате или не.

– Е, както желаете – отвърна той. Гласът му подсказа, че въпросът е приключен.

Къртни кимна сковано и си тръгна, като забърза към стълбите. Усещаше, че я следи с поглед. Слава Богу, че утре щеше да си замине. Този мъж я изкарваше от кожата ѝ.

9.

Тази вечер Рид Тейлър се отби при Къртни, но тя отказа да се срещне с него. По този начин си навлече едно остро хокане от страна на Сара, но ѝ беше все едно.

Сара харесваше Рид и Къртни знаеше каква е причината за това. И двамата бяха хора от една мая – деспотични и несговорчиви, с които е трудно да намериш общ език. И Сара, и Рид бяха решили, че девойката трябва да се омъжи за него, а какво мисли тя по въпроса, явно не ги интересуваше особено.

Да, Сара изцяло поддържаше идеята за тази женитба. Напоследък дежурната ѝ фраза беше: „Искам да се омъжиш и да ме отървеш от грижите за тебе! Достатъчно дълго съм те издържала!“

Това беше смешно – та Къртни изцяло се издържаше сама. Единственото, което Сара ѝ осигуряваше, беше спането и храната. Машехата не ѝ даваше нито грош за цялата работа, която вършеше – дори и за да си купува неща от първа необходимост. За да припечели по някоя пара, Къртни беше принудена да шие за госпожиците Хофман през свободното си време. Налагаше ѝ се да го прави, защото не искаше Сара да разбере, че има петстотин долара, скрити в стаята си.

Тези пари бяха от времето, когато напускаха Чикаго и баща ѝ продаде някои мебели, които новите собственици на къщата им не бяха поискали да задържат. Сара не знаеше, че парите са останали у Къртни и тя не ги е върнала на баща си. Едуард беше твърде зает за да я попита за тях, а по време на цялата суматоха около заминаването девойката ги беше забравила. Парите бяха мушнати на дъното на куфара ѝ и си стояха там още оттогава, дори и по времето, когато индианците ги нападнаха.

Къртни не знаеше защо не спомена за тях, когато Сара се оплакваше, че са без пукната пара и че Едуард не е трябвало да държи всичките пари у себе си, но сега беше доволна, че си е замълчала.

Сигурно щеше да ги извади на бял свят, ако наистина имаше голяма нужда от тях, но така и не се наложи като дойдоха в Рокли. Сара много скоро намери работа и за двете в хотела и не повече от три месеца след това се омъжи за собственика – Хари Акерман. Той не беше така изгодна партия като Едуард, но пък беше човек с перспектива, от когото можеше да очаква изгода.

За Къртни този брак не донесе нищо добро, Вече не получаваше

нищо за работата си, а машехата ѝ влезе в ролята на господарка, която само заповядва и не върши нищо.

Девојката не се заблуждаваше по отношение на горещото желание на Сара да я отстрани от живота си. Жителите на градчето бяха започнали да се обръщат към нея като към „старата Сара“, защото мислеха, че Къртни е нейна дъщеря. Независимо че новоизпечената госпожа Акерман не пропускаше да подчертае, че момичето е на деветнайсет години и че ще стане на двайсет до края на годината, хората продължаваха да гледат на тях като майка и дъщеря. А това беше направо нетърпимо за Сара, която беше само трийсет и четири годишна.

Причината да започне да натяква непрекъснато на Къртни за женитбата се криеше в това, че тя беше убедила Хари да се преместят в бързо разрастващата се Уичита. Бяха вече започнали да строят нов хотел. Според Рид там беше мястото, където можеха да се правят пари, и затова и той беше решил да се премести. Модният му бар с игрална зала щеше да бъде готов преди началото на сезона за прекарването на добитъка за 1873 година.

На Сара ѝ беше все едно дали Къртни ще се мести в Уичита – важното беше, че няма повече да живее с нея и Хари.

От своя страна девојката гледаше с безпокойство на това преместване. В Уичита щеше да бъде десет пъти по-лошо от Рокли, защото там се събираха всякакви противни типове. Не желаше повече да живее със Сара, а и съвсем определено нямаше да се омъжи за Рид. Следователно Къртни нямаше кой знае какви възможности за избор, докато в главата ѝ не започна да се оформя днешният план.

Винаги беше копняла да се върне на изток, още повече че сега не ѝ се оставаше повече в Рокли, а и се страхуваше да живее в Уичита под несигурната и нехайна закрила на Хари.

Девојката се обърна неспокойно в леглото си – не можеше да заспи. Най-накрая стана, запали свещта и взе вестника, който беше скрила в скрина. Цял ден беше чакала този миг. За нейно разочарование вестникът не беше от източните щати, а само седмично издание от форт Уърт, щата Тексас, при това отпреди осем месеца. Но все пак, нищо че беше поокъсан и избелял, това си беше вестник.

Тя го разгърна на леглото и прочете първите няколко статии, като прескочи една, в която пишеше за някаква престрелка, а това твърде много ѝ напомняше за Чандос и мъртвия Джим Уорд.

Мислите ѝ се насочиха към Уорд, но скоро след това се изместиха към Чандос и не се отделиха оттам въпреки всичките ѝ опити да не

мисли за него. Трябваше да признае, че той я привличаше и че го беше харесала още в мига, когато го бе видяла. Чандос не беше първият мъж, когото харесваше, но никой не я беше вълнувал така дълбоко. В началото и Рид Тейлър ѝ беше харесал, но не и след това, когато го опозна поотблизо.

Различното сега беше, че тя знаеше кой е Чандос и какъв е, макар да ненавиждаше стрелците, продължаваше да го намира за необикновено привлекателен.

Тялото му беше слабо и стегнато – от изпитото лице през плоската и тънка талия до дългите мускулисти крака. Раменете му биха били прекалено широки за някои по-нисък мъж, но прилягаха чудесно на издължената му фигура. Лицето му имаше силен слънчев загар, кожата му беше гладка, само с един малък белег високо на лявата му буза. Но това, което правеше лицето му наистина красиво, бяха очите и устата. Устните му бяха правилни, и съвсем леко пълни, но достатъчно, за да изглеждат невероятно чувствени. Най-поразяващи бяха очите му, които красиво се открояваха на фона на тъмната кожа, очертани от тъмните гъсти мигли. Освен всичко друго той притежаваше и безспорна мъжественост.

Когато беше край него, Къртни чувстваше жената у себе си повече откогато и да било и това обясняваше до голяма степен защо се държеше като някоя глупачка.

Девојката въздъхна. Очите ѝ отново се спряха на вестника и на снимката, която беше погледнала, но не беше видяла добре. Тя се загледа в нея и сърцето ѝ се разтуптя. Не можеше да повярва на очите си. Беше ли възможно това?! Да или не?

Бързо прочете статията, съпровождаща неясната снимка Къртни за първи път изобщо виждаше истинска снимка във вестник – досега беше гледала само рисувани илюстрации. В статията се говореше за залавянето на някой си Хенри Макгинис, известен крадец на добитък в окръг Макленън, щата Тексас, които бил хванат на местопрестъплението от фермера Флетчър Стратън. Хората на Стратън завели Макгинис до най-близкия град – Уако. Не се споменаваха други имена, като се изключат тези на шерифа и на каубоите, които бяха довели заловения. На снимката се виждаше как водят крадеца по главната улица на Уако, виждаха се и хората, които се бяха насъбрали да гледат събитието.

Фотографът беше взел на фокус Макгинис и тези, които бяха зад него, не се виждаха много ясно. Но въпреки това, един от тях поразително приличаше на Едуард Харт.

Къртни наметна пенъора си, грабна вестника и свещта и изтича до

стаята на Сара и Хари, която беше близо до нейната в ъгъла на коридора. Почука силно на вратата и въпреки че чу в отговор само сърдита ругатня, нахълта вътре. Като видя, че това е Къртни. Хари изпъшка. Сара я гледаше гневно.

– Имаш ли представа кое време е...

– Сара! – изкрещя Къртни. – Баща ми е жив!

– Какво? – извикаха в един глас и двамата.

Хари погледна Сара изкосо:

– Това означава ли, че ние не сме женени?

– Нищо подобно! – сърдито изстреля Сара. – Къртни Харт, как смееш...

– Сара, виж! – прекъсна я Къртни, като седна на леглото, за да ѝ покаже снимката – Не можеш да кажеш, че това не е баща ми.

Доста време Сара се взира в снимката, но след това чертите на лицето ѝ се отпуснаха.

– Можеш да си заспиваш отново, Хари. На това момиче съвсем му се е развинтила фантазията. Не можеше ли да изчакаш някой по-приличен час, за да дойдеш с тези глупости?

– Не са глупости. Тава там е баща ми. А снимката е направена в Уако, което доказва...

– Едно голямо нищо – подигра ѝ се Сара. – Е, има някакъв човек в Уако, който смътно напомня на Едуард, и то само донякъде. Снимката е неясна и чертите на този човек са размазани. Това, че има някаква прилика, не означава, че е Едуард. Едуард е мъртъв, Къртни. Всички бяха еднородни, че той в никакъв случай не би могъл да оцелее като пленник.

– Всички, но не и аз! – отвърна Къртни ядосано. Как смееше Сара да пренебрегне такова очевидно доказателство! – Никога не съм вярвала, че той е мъртъв. Би могъл да избяга. Може...

– Глупачка! Ами тогава къде се е дявал цели четири години? В Уако? Защо изобщо не се опита да ни намери? – Сара въздъхна. – Едуард е мъртъв, Къртни. Нищо не се е променило. А сега отивай да спиш.

– Мисля да отида в Уако.

– Какво мислиш? – миг след това Сара прихна. – Разбира се, че ще отидеш. Щом непременно искаш да те убият заради собствените ти блънувания. – След което добави натъртено – Изчезвай оттук и ме остави да спя!

Къртни смяташе да каже още нещо, но се отказа и тихо излезе.

Не се прибра в стаята си. Не, не си въобразяваше. Никой не

можеше да я убеди, че този човек на снимката не е баща ѝ. Той беше жив – тя чувстваше това инстинктивно, винаги го беше чувствала. Той беше продължил до Уако, но защо – Къртни не знаеше. Тя не можеше да си обясни и защо не беше дошъл да ги потърси. Но тя самата беше решена да го търси, докато го открие.

Сара да върви по дяволите. Тя ѝ се подиграваше по простата причина, че предпочиташе Едуард да не е жив. Беше си намерила съпруг, който щеше да я направи богата и които ѝ подхождаше по-добре от баща ѝ.

Къртни излезе от жилищната пристройка от задната страна на хотела и се отправи към фойето. На масата с книгата за записване гореше свещ, но от Том, младият служител, който дежуреше през нощта, нямаше и следа.

След като нямаше никакъв човек в приемната, всеки можеше да влезе в хотела и да безпокои гостите му по стаите – и това се знаеше.

За миг Къртни си помисли за Том и за това, че може да я видят облечена само по нощница с наметнат пеньоар. Със запалена свещ в ръката и със скъпоценния вестник под мишница тя изкачи стълбите до горния етаж, където бяха стаите за гости.

Съвсем точно знаеше какво ще направи. Това щеше да бъде най-смелата постъпка, която някога е правила в живота си. По-добре беше повече да не мисли за това, иначе можеше да не се реши да го стори. Тя не се поколеба и секунда, преди да почука на вратата на стаята, но все пак беше достатъчно е ума си, за да не вдига много шум. Кое ли време беше? Не знаеше, но не искаше да събужда никой друг освен Чандос.

Вече чукаше за трети път, когато вратата се отвори и някой грубо я издърпа вътре. Една ръка плътно покриваше устата ѝ, а гърбът ѝ беше притиснат в нечие тяло, твърдо като скала. Свещта падна на пода, вратата се хлопна и в стаята настъпи пълна тъмнина.

– Не са ли ви казвали, че можете да отнесете куршума, ако събудите някой посред нощ? Когато човек е полузаспал, може и да не забележи, че сте жена.

Чандос я пусна и тя едва не се строполи.

– Извинете – започна тя. – Аз трябваше да ви видя, а се боях да чакам до сутринта, за да не ви изпусна. Вие заминавате утре сутринта, нали?

Къртни млъкна – той беше драснал клечка кибрит. Вдигна свещта (как ли, за Бога, я беше видял в тъмницата?) и пламъкът ѝ отново затрепка. Чандос я закрепил върху един малък скрин и Къртни видя, че до скрина лежеше кожената торба и седлото му. Девојката се питаше дали

изобщо беше разопаковал нещата си. Едва ли. Имаше вид на човек, който е готов за път всеки момент.

Стотици пъти беше идвала в тази стая, за да я чисти, но тази нощ всичко ѝ изглеждаше някак по-различно. Големият грубо тъкан килим беше навит на руло и опрян до стената – защо ли? А и защо килимчето, което стоеше пред леглото, беше сритано отдолу? Чандос беше използвал кърпите и водата, които му беше донесла – кърпите бяха окачени да съхнат над умивалника. Единственият прозорец в стаята беше затворен, а пердетата бяха спуснати. Чугунената печка в средата на стаята беше студена. На облегалката на дървения стол до нея бяха наредени чиста синя риза, кърпата и черната жилетка, с които беше облечен преди това, и един колан. Другият колаи висеше на таблата на леглото и кобурът беше празен. Черните му ботуши бяха оставени отдолу на пода.

Като видя разхвърляното легло. Къртни съвсем се смути и започна леко да пристъпва назад към вратата. Беше вдигнала този човек посред нощ – как можа да си позволи да постъпи така невъзпитано?

– Съжалявам. Не трябваше да ви будя.

– Не сте ме събудили. Но няма да си тръгнете, докато не разбере защо сте дошли.

Тя усети лека заплаха в думите му и чак тогава осъзна, че той е гол до кръста, само по панталони, които не бяха закопчани догоре и неприлично откриваха пъпа му. Къртни забеляза тъмните косми по гърдите му, които се спускаха към корема и свършваха някъде под панталоните му. Тя видя също и късия зловещ на вид нож, закачен на една от гайките на панталоните му. Пистолетът по всяка вероятност беше затъкнат на гърба му.

Явно беше, че той добре се беше подсигурил, преди да отвори. Тя знаеше, че на запад мъжете се ръководеха от по-особени правила, а пък тези от сорта на Чандос трябваше да са винаги нашрек.

– Госпожице?

Къртни трепна. В гласа му не прозвуча нетърпение, въпреки че сигурно вече му беше писнало от нея. Тя малко се поколеба, но го погледна в очите, които не издаваха нищо както винаги.

– Аз... се надявах, че бихте могли да ми помогнете.

Както си беше и помислила, пистолетът му беше зад гърба. Той го взе и го върна отново в кобура. След това седна на леглото и я заразглежда внимателно. Това вече ѝ дойде твърде много – разхвърляното легло и този полуоблечен мъж на него, бузите ѝ започнаха да горят.

– Да не би да сте в беда?

– Не.

– Ами какво тогава?

– Ще ме вземете ли с вас до Тексас? – изстреля тя въпроса си, преди да има време да се разколебае. Помисли си, че така стана по-добре.

След кратка пауза Чандос каза:

– Май не сте съвсем наред.

Тя се изчерви.

– Не, уверявам ви, че говоря съвсем сериозно. Трябва да отида до Тексас. Имам причини да вярвам, че баща ми е там, в Уако.

– Знам го къде е. Оттук дотам са повече от четиристотин мили, половината от които минават през индианските земи. Не знаехте това, нали?

– Напротив, знам го.

– Но не сте мислили да минавате по този път?

– Това е най-краткият път, нали? По този път щях да пътувам с баща си преди четири години, ако... Всъщност няма значение. Знам за опасностите. Затова ви моля да ме придружите.

– Защо точно аз?

Трябваше да помисли малко, преди да ѝ хрумне най-очевидният отговор.

– Няма кого друго да помоля. Е, има един човек, но цената, която иска, е прекалено висока. А и днес вие доказахте по най-безспорен начин, че можете да ме защитите. Аз съм напълно убедена, че с вас ще стигна до Уако невредима. – Тя спря за момент, като се чудеше дали да каже и другата причина. – Е, има и още нещо, което сигурно ще ви прозвучи малко странно. Вие ми се струвате някак... познат.

– Никога не забравям едно лице, което веднъж съм видял, лейди.

– О, не казвам, че сме се срещали. В противен случай щях със сигурност да си спомня. Мисля, че това е заради очите ви.

Ако му разкажеше колко успокоително ѝ беше подействат неговият поглед, той наистина би я взел за луда. А и тя самата все още не осъзнаваше това напълно и затова си замълча. Вместо това добави:

– Не зная, но може би като дете съм срещала човек, на когото съм се доверявала, с очи като вашите. Но така или иначе по някакъв начин вие ме карате да се чувствам в безопасност. А, честно казано, аз не съм изпитвала това чувство, откакто... откакто баща ми го няма.

Той не отговори нищо. Просто стана, отиде до вратата и я отвори.

– Нямам намерение да ви заведа до Тексас.

Сърцето ѝ се сви. Досега се тревожеше само как ще го попита, не

беше мислила, че той може да ѝ откаже.

– Но, но аз ще ви платя.

– Не работя за пари.

– Но вие се готвите да закарате един мъртвец до Уичита за пари.

Той се поразвесели.

– Така и така минавам през Уичита по пътя за Нюгън.

– Не знаех, че смятате да оставате в Канзас.

– Не смятам.

– Тогава...

– Отговорът е не. Аз не съм бавачка.

– Но аз мога да се грижа за себе си – разпалено започна Къртни, но съмнението в неговия поглед я спря. После, като набра решителност, добави: – Тогава ще намеря някой друг.

– Не бих ви препоръчал. Ще ви убият.

Той говореше по същия начин като Сара. Гневът ѝ се надигна.

– Съжалявам, че наруших вашето спокойствие, господин Чандос – каза тя остро, рязко се обърна и излезе.

10.

Нютън се намираше на двайсет и пет мили северно от Уичита. Този град беше изместил Абилин като център за събиране и прекарване на добитъка в Канзас. Построен по примитивното подобие на своя предшественик, Нютън вероятно щеше да се радва на славата си само този сезон, защото и Уичита открито предявяваше претенциите си за следващата година.

Южно от железопътната линия в един квартал, наречен Хайд парк, бяха събрани всички салони за танци, кръчми и публични домове. Градът беше пълен с каубои, които пътуваха с добитъка, и ужасната врява и гуляите не прекъсваха ден и нощ. Стрелбата беше нещо обикновено. Съвсем обичайни бяха и юмручните боеве, които избухваха при най-дребен повод.

Така беше през целия сезон, защото на каубоите им плащаха, като докарат добитъка в града, и мнозина от тях изхарчваха спечеленото само за няколко дена.

Докато яздеше през Хайд парк. Чандос си мислеше, че и тукашните каубои по нищо не се различават от останалите. Едни щяха да тръгнат обратно към Тексас, веднага след като джобовете им се изпразнят, някои щяха да се запилят по други градове. А можеше някой от тези, които хванат на юг, да спре в Рокли и без много труд Къртни Харт можеше да го склони да я отведе в Тексас.

Чандос рядко даваше външен израз на мислите си, но в този момент малко му оставаше да се намръщи. Мисълта за девойката, останала сама в прерията с някой от тези изгладнели за жена каубои, не го радваше особено. Още повече го дразнеше самият факт, че се ядосва. Тези глупави жени от източните щати! Нищо не беше научила за четирите години оттогава, когато животът ѝ беше в ръцете му – все още не беше придобила какъвто и да е инстинкт за самосъхранение.

Чандос спря пред кръчмата на Татъл, но не слезе от коня. Посегна към джоба на жилетката си и извади оттам кичур събрани на топка коси, който беше носил винаги със себе си през тези четири години – кичурът, който беше останал в ръката му, когато беше издърпал косата на Къртни.

Тогава още не знаеше името ѝ, но съвсем скоро го беше научил, когато отиде до Рокли, за да разбере какво е станало с това момиче с очи

на котка. Дори и след като разбра как се казва, той продължи да я нарича в себе си *Котешки очи*. А през последните четири години Чандос често си беше мислил за нея.

Разбира се, не си я беше представял такава, каквато беше сега. В мислите му тя бе едно изплашено дете, почти на възрастта, на която беше неговата сестра, преди да умре. Тя беше много променена – наивното момиче се беше превърнало в красива жена, – но си беше останала все така неразумна, ако не и повече. Не му беше трудно да си представи, че могат да я изнасят или убият, а и знаеше, че тези представи са много близко до действителността.

Чандос слезе от коня и го завърза пред кръчмата на Татъл. Погледа още няколко секунди свитите на топка коси в ръката си, а после ги хвърли с отвращение и видя как вятърът ги запремята из прахоляка на улицата.

Влезе в кръчмата, където поне двайсетина души бяха насядали на бара и по масите, въпреки че беше още пладне. Мяркаха се даже няколко дами с разголени деколтета. Професионален комарджия хвърляше картите на една маса, а шерифът на града седеше в другия край, на заведението и пиеше с шест момчета, които вдигаха шум колкото всички останали взети заедно. Трима каубои по приятелски спореха как да си разделят две проститутки. На масата в ъгъла двама испанци с тъмни физиономии наблюдаваха на питиетата си.

– Деър Траск да се е отбивал насам? – попита Чандос бармана, докато си поръчваше пиене.

– Не си спомням, господине. Хей, Уил, да познаваш някой си Деър Траск? – обърна се мъжът към един от редовните клиенти.

– Като че ли не – отвърна Уил.

– Обикновено се движи с Уейд Смит и Лерой Кърли – подсети го Чандос.

– Смит го познавам. Чух, че са го сгасчили с някаква жена в Париж, щата Тексас. Но другите двама... – мъжът сви рамене.

Чандос допи уискито си. Е, и това беше нещо, дори и да се окажеше само слух. Всъщност точно по този начин, задавайки няколко невинни въпроса в една кръчма, той беше научил, че Траск е тръгнал към Нютън. Обаче за Смит не беше чувал нищо от две години насам – откакто беше разбрал, че го търсят за убийство в Сан Антонио. Чандос беше проследил Лерой Кърли до едно малко градче в Ню Мексико и даже не се наложи да го предизвиква да се бият, защото Кърли сам си търсеше белята. На него му правеше удоволствие да се показва колко е бърз с

пистолета. Той пръв започна престрелката с Чандос и си получи куршума.

Чандос не би могъл да разпознае Деър Траск, ако го види, защото описанието, което имаше за него, беше съвсем бегло – нисък мъж към трийсетте с кафява коса и очи. Това описание се връзваше с двама от каубоите и на един от стрелците на масата в ъгъла. Но Деър Траск имаше една отличителна черта, по която лесно можеше да бъде разпознат – единият от пръстите на лявата му ръка липсваше.

Чандос си поръча второ уиски.

– Ако Траск намине насам, кажи му, че го търси Чандос.

– Чандос? Добре, господине. Вие приятел ли сте му?

– Не.

Това беше напълно достатъчно. Нищо не вбесяваше един стрелец така, както ако чуе, че го търси някой, когото той не познава. Предизвиквайки го по този начин, Чандос беше открил Синсинати, който на някои места беше известен като каубой, а другаде го смятаха просто за скитник. Надяваше се по този начин да се добере и до Траск, който също като Смит все успяваше да му се изплъзне през последните четири години.

Чандос изгледа изпитателно тримата мъже, които най-много се доближаваха до описанието на Траск – не вярваше, че ще го открие сред тях, но просто така, за всеки случай. Всичките пръсти им бяха на място.

– Какво, по дяволите, си се загледал, мистър? – кресна му каубоят, който беше останал сам на масата, след като двамата му приятели бяха станали, за да се качат на горния етаж с двете проститутки. Очевидно той беше загубил спора и сега трябваше да чака, докато едната от тях се освободи, което явно не го радваше особено.

Чандос не му обърна внимание. От опит знаеше, че когато някой много напират да се бие, трудно може да го разубеди човек.

Каубоят стана, приближи се и сграбчи Чандос за рамото, така че да го обърне към себе си.

– Аз те попитах нещо, кучи си...

Чандос го ритна силно между краката и онзи падна тежко на колене, хвана се за удареното място, а лицето му стана болезнено бледо.

Чандос извади пистолета си. Друг на негово място сигурно щеше да стреля, но той никога не убиваше само за едното удоволствие. Просто насочи оръжието си и беше готов да стреля, ако се наложи.

Градският шериф Маклъски, който беше станал на крака още в самото начало на спречкването, не направи нищо, за да се намеси. Той не

беше от класата на своя предшественик, който се беше опитал да въведе някакъв ред в Нютън. Очите на Чандос стрелнаха шерифа за един кратък миг, но това беше достатъчно на онзи да разбере, че с него шега не бива. А и Маклъски не беше от тези, които биха застанали срещу някой е изваден пистолет.

Другите двама каубои слязоха по стълбите и бавно се приближиха, за да приберат приятеля си, като държаха ръцете си разперени в помирителен жест.

– Спокойно, мистър, Бъки ще остане на сухо, като дойде на себе си. Той си е малко буен, ама няма да създава повече неприятности.

– По дяволите, аз... – изфъфли злополучният побойник, но единият от другарите му го сръга с лакът, докато го влачеше за краката.

– Глупак! Затваряй си устата, докато още си цял. Имаш късмет, че той не ти пръсна главата.

– Ще остана в града още няколко часа – каза им Чандос. – Ако вашият приятел иска, можем да продължим.

– Не, сър! Ще си го водим в лагера и ако още не му е дошъл акълът, ще му налеем малко. Няма да го видите повече.

Това не беше съвсем сигурно, но Чандос си замълча. Трябваше да бъде нащрек, докато напусне Нютън.

В момента, в които Чандос прибра пистолета в кобура, шумът в помещението отново се повиши. Шерифът си седна на мястото, въздъхвайки с облекчение, и играта на карти се възобнови. Никой не обръщаше особено внимание на свади от този сорт – страстите в Нютън можеше да се раздвижат само ако се пролееше кръв.

Няколко минути по-късно Чандос излезе от кръчмата на Татъл. Трябваше да обиколи още няколко кръчми, за да потърси Траск, а също и да надзърне в танцувалните салони и публичните домове. Последното можеше да му отнеме малко повече време, защото не беше имал жена, отпреди да напусне Тексас, а неочакваното среднощно посещение на Къртни Харт, облечена в дяволската си тънка нощница, не можеше да му е от полза в това отношение.

Както си мислеше за нея, очите му спряха върху снопчето коси в прахта, на няколко ярда от мястото, където го беше захвърлил. Докато го гледаше, лекият вятър го загъркаля обратно към него и то спря на няколко инча от краката му. Първото му желание беше да стъпче кичура с ботуша си, но вместо това той се наведе, взе го и го сложи обратно в джоба на жилетката си.

11.

Докато почтените граждани на Рокли бяха на църква в неделната утрин, Рид Тейлър седеше в своята приемна-канцелария, една от двете стаи над собствената му кръчма, които беше отделил за себе си. Беше се разположил на един стол до прозореца с цял куп евтини романи до себе си.

Той беше фанатизиран почитател на приключенските истории. Преди любимият му писател беше Нед Банглин, но напоследък най-много харесваше историите за Бъфало Бил, написани от неговия приятел Пен-тис Ингреъм. Рид харесваше и романите, писани от самия Бил, но все пак „Сет Джоунс, или пленникът на границата“ на Едуард Силвестър Елис си оставаше ненадминат. Това беше първото книжле на издателите Бийдъл и Адамс, което описваше живота в Дивия Запад.

Рид беше погълнат напълно от „Бауи Бей Ножа – малкият ловец от северозапада на Ол Кунс“ – роман, който препрочиташе за пети път, когато Ели Мей бавно се измъкна от спалнята. Тя нарочно се прозя шумно, за да привлече вниманието му, но той не се откъсна от книгата си. Въпреки оскъдното си облекло тя не възбуди никакъв интерес у Рид, защото нощес достатъчно дълго се беше наслаждавал на тялото ѝ.

– Трябваше да ме събудиш, скъпи – дрезгаво каза Ели, като отиде до Рид и обви ръце около врата му. – Мислех, че ще прекараме целия ден в леглото.

– Сбъркала си – промърмори мъжът разсеяно. – Сега бъди добро момиче и се прибирай в стаята си.

Той я потупа по ръката, като дори не си направи труда да я погледне. Ели Мей стисна гневно устни. Тя беше хубаво момиче, с чудесна фигура и определено не беше безразлична към мъжете. Същото важеше и за Дора – другото момиче, с което работеха в кръчмата на Рид. Но собственикът на заведението не им позволяваше да обслужват клиентите. Даже миналата година специално за това беше наел един от минаващите през града стрелци на име Гас Максвел, който да следи да няма това-онова, и оттогава той добре си вършеше работата.

Рид гледаше на двете момичета като своя лична собственост и щеше да е много недоволен, ако някоя от тях го накара да чака, когато я пожелае в леглото си. Проблемът беше, че той не пожелаваше достатъчно често никоя от двете, защото вниманието му беше раздвоено между

едната и другата. Ели Мей и Дора, които преди това бяха приятелки, сега се отнасяха враждебно помежду си, защото Рид беше единственият мъж и за двете.

На Ели почти ѝ се искаше нейният шеф да се ожени за Къртни Харт. Тогава може би той щеше да им разреши да напуснат – нещо, което и двете с Дора желяха. Рид ги беше заплашил да останат при него и никой от тях не се решаваше да си помисли какво би им сторил, ако нарушат заповедта му. Беше им казал, че има намерение да ги вземе със себе си в Уичита, и Ели Мей се надяваше, че може би там ще е по-различно. Там поне щеше да има шериф, на когото да се оплачат, ако нещата не се променят. В Рокли никой не би повярвал, че Рид е грубиян и тиранин, защото той държеше едно чисто и прилично заведение и хората го уважаваха.

– Знаеш ли какъв ти е проблемът, Рид? – Ели Мей беше достатъчно незадоволена, за да му го каже. – Тебе те интересуват само три неща – парите, тези глупави евтини романчета и оная префърцунена госпожичка отсреща. Чудя се само как не си завел госпожица Превзетост на църква, та да си изпросиш някоя покана за обяд. Ако ти се покажеш в църквата, преподобният свещеник, разбира се, би останал като гръмнат – бедният човек направо би се съборил на земята.

Нейният сарказъм обаче отиде напусто, Рид дори не я слушаше. Ели Мей се дръпна от него ядосана. Обърна се към отворения прозорец и погледна към улицата – там беше същата особа, за които беше говорила досега. Ели се усмихна, в очите ѝ блеснаха лукави пламъчета и каза провлечено:

– Е, питам се кой ли е този, който изпраща госпожица Къртни от църквата до къщи?

Рид моментално се надигна от стола и избута Ели Мей от прозореца, за да види по-добре. След това рязко дръпна пердетата, обърна се към Ели и я изгледа.

– Трябва да те нашляпам, глупачке! – каза той разгневен. – Познаваш Пиърс Кейтс много добре.

– О, това Пиърс ли беше? – невинно попита Ели.

– Изчезвай!

– Разбира се, скъпи.

Тя се усмихна доволно – струваше си да изпита яда му, за да го види разтревожен дори и само за няколко мига. Той толкова беше свикнал да получава всичко, което поиска, че излизаше извън кожата си, ако нещо можеше да не стане точно така, както си го беше намислил. Къртни

Харт беше едно от нещата, които искаше, и макар че тя не му се беше хвърлила веднага на шията, той не се съмняваше, че в края на краищата и това ще стане. Вече мислеше за нея като за своя собственост. Ели Мей обаче се надяваше, че малката госпожичка няма да отстъпи лесно. Добре би било Рид Тейлър да бъде унижен поне веднъж.

– Къртни!

Тя се спря и тежко въздъхна, като видя, че Рид Тейлър пресича улицата и идва към нея. Що за късмет! Само още няколко метра и щеше да е влязла в хотела.

Мати и Пиърс също спряха, но Къртни им отправи дълъг и жален поглед и им кимна да продължат, а тя изчака Рид да се приближи, което не му отне много време. Всъщност сега забеляза, че той трябва да е изскочил от заведението си много набързо, още в момента, когато я е зърнал, защото беше без връхна дреха и шапка – доста необичайно за човек, който се гордееше, че винаги е безупречно облечен.

Но не само дрехите му не бяха наред – светлата му коса беше разрошена, и още не се беше избръснал. Но въпреки това размъкнатият му вид не го правеше по-малко красив. Комбинацията от тъмнозелени очи, орлов нос и очарователни трапчинки му придаваше направо фатално привличане. Освен това той беше едър мъж – висок и много добре сложен. Когато беше до него, Къртни винаги изпитваше усещане за първична сила. Той беше победител, от тези, които преуспяват в живота, от силните на деня.

Понякога двойката се чудеше дали с нея нещо не е наред, щом вижда в Рид преди всичко недостатъците му и това определя чувствата ѝ към него, но нищо не можеше да направи. Той беше най-упоритият и твърдоглав човек, когото някога беше срещала. Тя просто не го харесваше. Но не му го показва, когато го погледна, защото беше достатъчно добре възпитана, за да го направи.

– Добро утро, Рид.

Той пристъпи веднага към въпроса:

– Не сме се срещали от онази неприятност в магазина на Хендли.

– Така е.

– Беше ли много разстроена?

– Ами естествено, че бях.

Това си беше истина. Но вярно беше и това, че сега я занимаваше повече мисълта да намери някого, който да я заведе до Тексас. Беше си

пригответила багажа и беше готова за тръгване Бърни Бикслър имаше една каруца с як кон за продан. Липсваше ѝ само придружител.

Това, което се случи в магазина на Хендли, и послужи за извинение да отблъсне Рид. Той не беше от хората, от които не можеш да се отървеш, като прости им кажеш: „Не желая да те виждам.“

– Не можах да повярвам, когато Гас ми каза. Едва снощи се върнах от Уичита – каза ѝ Рид. – Какъв късмет, че онова момче Чандлър е било там.

– Чандос – меко го поправи Къртни.

– А? Да де, каквото и да е там. Мислех да му благодаря, че ти се е притекъл на помощ, но той си е заминал още на следващата сутрин – и може би по-добре, че така е станало. Тези типове вадят пистолета за щяло и нещяло.

Къртни знаеше какво има предвид. След като беше стояла будна през по-голямата част на онази нощ, тя беше заспала едва на разсъмване и беше пропуснала втората престрелка. Изглежда, приятелят на Джим Уорд беше предизвикал Чандос пред хотела. Според стария Чарли, човекът изобщо не е имал шансове пред бързината на Чандос, но последният не го беше убил, а само го беше ранил в ръката. След това го беше вързал и заедно с него и трупа на Уорд беше потеглил към Рокли.

– Не е било твоя работа да благодариш на човека вместо мене, Рид – каза Къртни. – Аз сама се опитах да го направя, но той нямаше нужда от моите благодарности.

– Просто ми се щеше да съм бил там, за да ти помогна, скъпа – отвърна ѝ сърдечно мъжът, след това си пое дъх и с не по-малък ентузиазъм продължи: – Но пътуването ми се оказа успешно. Имах късмет да намеря едно чудесно място около Бъфало Сити. Човекът, който ми каза за него, се оказа прав. Благодарение на железницата там за една нощ е израснал още един град – до стария лагер на търговците на уиски. Вече са го кръстили Додж Сити на името на командира на съседния гарнизон.

– Значи още един град за събиране на говеда? – сухо отбеляза Къртни, като вече не ѝ правеше впечатление егоцентричността на Рид, който обичаше да говори само за себе си. – Тогава сигурно ще се преместиш там вместо в Уичита?

– Не, ще намеря някой, който да върти кръчмата в Додж Сити и да работи за мене. Уичита ще си остане главната база за добитъка, както съм го запланувал.

– Колко предприемчиво от твоя страна. А защо не си запазиш и заведението тук, в Рокли, вместо да го събаряш?

– Мислил съм за това. Ако смяташ, че това е добра идея...

– О, стига, Рид – бързо го сръза Къртни. Какво да се прави – този човек беше толкова дебелокож, че иронията ѝ изобщо не стигаше до него – Каквото и да си решиш, това изобщо не ме засяга.

– Разбира се, че те засяга.

– Не, не е така – каза тя твърдо, след което добави: – Ти сигурно вече знаеш, че съм решила да напусна Рокли.

– Да напуснеш? Какво имаш предвид? Разбира се, ти винаги си искала да се върнеш на изток и аз не мога да ти се сърдя за това. Ноти беше единствената причина да остана да живея в Рокли, а на изток ти нямаш нито къде, нито при кого да отидеш, скъпа. Сара ми каза, че...

– Не ме интересува какво ти е казала Сара – Къртни повиши глас, като усети покровителствената нотка в думите му. – А къде отивам, изобщо не е твоя работа.

– Разбира се, че е моя работа.

За Бога – искаше ѝ се да изкрещи. Но винаги ставаше така – той не приемаше, че му е казала „Не“. Просто не искаше да вземе под внимание нейния откровен отказ да се омъжи за него. Как да се справиш с такъв човек?

– Трябва да тръгвам. Рид. Мати и Пиърс ме чакат вкъщи.

– Могат да почакаат – рече той намръщен. – Слушай, Къртни, що се отнася до това твое хрумване да заминеш, аз просто не мога да ти реша...

– Ти не можеш да ми разрешиш! – задъха се тя.

– Виж сега, нямах точно това предвид – опита се той да я успокои. Господи, нещо ставаше, когато очите ѝ започваха да блестят така. Рядко се случваше, но в тези моменти тя го възбуждаше повече от която и да е друга жена. – Просто исках да кажа, че след около две седмици се махам оттук и си мислех, че бихме могли да се оженим преди това.

– Не.

– Скъпа, пътят оттук до Уичита е твърде дълъг, за да продължим само да се ухажваме.

– Ами добре.

Лицето му се смръщи още повече.

– Досега не си ми изтъкнала и една сериозна причина да не се омъжиш за мене. Е, вярно, каза, че не ме обичаш...

– О, добре, че поне това си чул.

– Ти ще се научиш да ме обичаш, сладката ми – увери я той и трапчинките на лицето му се появиха отново. – Постепенно ще започна да ги

харесвам.

– Не желая това, Рид, аз...

Тя изгърпя неочакваната му целувка без особена съпротива – не й беше неприятно. Рид беше добър в тази област, но целувката му само още повече я раздразни. Как само й се искаше да му удари една плесница заради неговото безочие. Но нямаше смисъл повече да усложнява и бе това неприятното положение.

Когато той я пусна, тя отстъпи назад.

– Приятен ден, Рид.

– Ние ще се оженим, Къртни – каза й той, когато мина покрай него.

Къртни с нищо не показа, че е чула тези думи, които прозвучаха като заплаха. Вероятно щеше да се наложи да изчака със заминаването си, докато Рид не се премести в Уичита. Не мислеше, че той действително ще се опита да я спре, но с него никога не можеше да бъдеш напълно сигурен.

Толкова се беше замислила, че едва не се сблъска с Чандос. Всъщност той протегна ръка, за да я спре да не се удари в него. Стоеше пред вратата на хотела, като започваше входа. Защо не го беше забелязала досега? Боже мой, дали беше видял, когато Рид я целуна? Както обикновено, неговите очи не издаваха нищо от това, което беше в главата му.

По бузите й плъзна смушаваща руменина. Тя се обърна, за да види дали Рид не я гледа още, но беше влязъл обратно в кръчмата си.

– Аз... не мислех, че ще ви видя повече – започна девойката, но веднага спря, защото Чандос й подаде една хартийка.

– Можете ли за един час да изпълните това?

Тя разгъна смачкания лист и хвърли поглед върху съдържанието му. Сърцето й заби лудо. Това беше подробен списък на всички вещи и припаси, нужни за едно дълго пътуване.

Очите й се повдигнаха бавно и срещнаха неговите.

– Това значи ли, че сте променили решението си?

За няколко безкрайни мига той се вгледа в нея изпитателно. Четеше като в отворена книга в тези котешки очи, изпълнени с вълнение и надежда.

– Само едни час, лейди. Иначе тръгвам сам – беше всичко, което й каза Чандос.

12.

Мати почука само веднъж, преди да отвори вратата.

– Значи той се върна?

Къртни я погледна през рамо.

– Какво? О, Мати, забравих, че ме чакате с Пиърс. Извинявай. Но не стой така, влез и ми помогни!

– За какво да ти помогна?

– Това на какво ти прилича? – нетърпеливо попита Къртни.

Очите на по-младото момиче се разшириха, когато огледа стаята, която беше в пълен хаос – навсякъде бяха пръснати дрехи: фусты и рокли бяха нахвърляни на стола, леглото и масата.

– Искаш да ти помогна да разхвърляме още повече?

– Глупаче. Няма как да взема куфара, защото в списъка не пише за каруца, а само за кон с всичките му там принадлежности. Ето тук, виждаш ли? – Къртни й подаде листа.

Мати зяпна от изненада.

– Значи той ще те вземе до Тексас? Но нали ми беше казала, че...

– Той промени решението си. Чандос не е от тези, дето говорят много, Маги. Просто ми връчи тоя списък и ме попита дали след час всичко ще е готово. Хайде, де! Нямам много време. Трябва да отида и до магазина на Хендли за торби, които се слагат на седлото, и някои други необходими неща, да купя кон, да...

– Къртни, не мога да повярвам, че си се решила да пътуваш през целия този път до Тексас без каруца. Няма да има къде да се скриеш от чуждите погледи, ще трябва да спиш на земята.

– Ще имам спален чувал – радостно каза Къртни – Виж, в списъка има спален чувал.

– Къртни!

– Е, май че нямам кой знае какъв избор, нали? А и виж колко време ще спестим, като сме без каруца, която само да ни забавя. Ще бъда в Уако много по-скоро, отколкото си мислех.

– Кърт, но ти никога не си яздила цял ден, да не говорим за цяла седмица. Така ще се разраниш, че...

– Мати, наистина ще се справя, а и нямам време за спорове. Ако не съм готова, той ще тръгне без мене.

– Нека тръгне. За Бога, Къртни. Този човек бърза прекалено. Ще те

кара да се надбягваш с него през равнините. На мястото на мехурите ти ще се появят нови мехури, след два дни вече ще си като убита и ще го молиш да те върне обратно. Изчакай да те вземе със себе си някои друг.

– Не – отвърна Къртни и повдигна решително брадичката си. – Може някой друг, който минава през Рокли, да се съгласи да ме вземе, но ще мога ли да му имам доверие? Аз вярвам на Чандос. Ти самата каза, че той е точно за тази работа. А има и още нещо, Мати. Имам чувството, че Рид ще се опита да ми попречи да замина.

– Не би посмял – каза възмутено Мати.

– О, и още как. А малко са хората, които биха препречили пътя на Рид.

– И ти мислиш, че Чандос би го направил? Е, може и да си права. Но...

– Мати, аз трябва да отида в Уако. Чандос е най-подходящият човек, който да ме заведе дотам. Всичко е толкова просто. А сега ще ми помогнеш ли? Времето ми изтича.

– Е, добре – въздъхна Мати. – Дай да видя какво има в тоя списък. – Смяташ ли да купуваш панталони и риза? Той ти е написал тука.

Заета с подбирането на роклите. Къртни поклати глава.

– Сигурна съм, че ги е сложил в списъка, защото не мога да яздя с рокля. Но онази пола от мохер, която преправих за тази цел, ще свърши работа.

– Сигурни ли си, че това е имал предвид? Може да е искал да си облечена като мъж. Забравяш през какви места ще минете.

– Не започвай с опасностите, Мати! И без това достатъчно съм изплашена.

– Може би ще е по-добре да купиш поне чифт панталони за всеки случай.

– Сигурно е така, но господин Хендли ще ме помисли за луда. А и времето няма да ми стигне за всичко това.

Мати погледна пътната чанта от дебело зебло, в която Къртни напъхваше две рокли.

– Знам, че сигурно ти е казал да не взимаш много дрехи, Кърт, но можеш да сложиш още една рокля. Защо не? Така и така ще имаш нужда от още един сак за всичката храна, а имаш и торбите. Ще ти е малко тясно на седлото, но няма друг начин.

– А, Мати! Ти познаваш конете по-добре от мене, а той каза, че ще ми трябва добър кон. Би ли могла да купиш един вместо мене?

– Сега в конюшната няма кой знае какъв избор. Ако имаше време,

сяхме да изберем някой чудесен екземпляр.

– Няма време, Мати. Той каза един час и няма да чака повече.

– Ще видя какво мога да направя – промърмори Мати – След това ще те чакам пред магазина на Хендли. Сара знае ли вече?

Къртни ѝ даде част от скритите си пари и се усмихна на приятелката си.

– Ти сериозно ли питаш? Ако знаеше, щеше вече да е тук и да ми изрежда ужасните си прокоби.

– Защо не заминеш, без да ѝ се обаждаш? Ще си спестиш една разправа.

– Не мога. Мати. В края на краищата тя се грижеше за мене през последните години.

– Грижелата се била! – извика възмутено Мати. – Имаш предвид, че те съдираше от работа?

Къртни се усмихна на прямотата на приятелката си. През тези години беше научила от нея някои груби изрази, които понякога и самата употребяваше, без да ѝ мигне окото. Поне вече не се изчервяваше, когато Мати пусне нещо по-соленичко.

Къртни си помисли, че може и да не се видят повече и ѝ каза:

– Ще ми липсваш, Мати. И искам да вземеш каквото си харесаш от нещата, които ще трябва да оставя.

Мати се ококори.

– Имаш предвид, всичките тия хубави рокли?

– Предпочитам да ги вземеш ти, отколкото Сара.

– Ами, по дяволите, не знам какво да кажа. Тоест, искам да кажа, че и ти също ще ми липсваш – и тя избяга от стаята, преди да сее разплакала. Нямаше смисъл. Къртни явно беше решена ли замине на всяка цена.

Очите на Къртни се замъглиха от сълзи, докато набързо привърши с опаковането на багажа и си облече дрехите за езда.

Преди да излезе от хотела, тя неочаквано се натъкна на Сара. Искаше ѝ се да остави прощаването с нея за последната минута след като е приключила с покупките, но не беше съдено да стане така.

– Значи не си се отказала от глупавото си намерение да отидеш в Уако? – Това беше първата реакция на Сара.

– Не, Сара – меко отвърна Къртни.

– Ти си една малка глупачка. Ако умреш някъде там в прерията, проклета да съм, ако ми стане жал за тебе.

– Не заминавам сама. Сара.

– Какво? Кой е този, дето тръгва с тебе?

– Казва се Чандос и е онзи, който...

– Знам го кой е! – просъска Сара. След това неочаквано започна да се смее – О, разбирам. Цялата тази нелепа и безсмислена история за баща ти е била само претекст, за да можеш да избягваш с тоя наемен убиец. Винаги съм знаела, че ти си една малка уличница.

Очите на Къртни блеснаха от яд.

– Нищо подобно, Сара. Но си мисли каквото щеш. Въпреки всичко, ако баща ми наистина е жив, това ще значи, че ти си прелюбодейка, не е ли така?

Тези думи накараха машехата ѝ да занемее и Къртни използва този кратък миг, за да се измъкне от хотела. Опасяваше се Сара да не я последва, но тя не го направи.

На улицата нямаше и следа от Чандос, нито от коня му, така че Къртни имаше на разположение още няколко минути, преди да е изтекъл фаталният срок. Тя бързо се отправи да закупи нещата, от които щеше да има нужда. Успя и да се сбoguва с някои от хората, които се бяха държали мило с нея, тъй като и Ларс Хендли, и Чарли, и Снаб, и сестрите Кофман бяха по това време в магазина.

Още не беше свършила с покупките, когато дойде и Мати.

– Той те чака, Къртни.

Тя погледна през прозореца Чандос беше там, яхнал коня си. Почувства, че по гърба ѝ пробягна лека тръпки на боязън. Едва познаваше този човек, а се отправяше с него съвсем сама.

– Той води със себе си още един кон – продължи Мати унило. – Конят е оседлан и готов за път. Чандос го пригответи, даже му избра и седлото, Предполагам, е решил, че тук не можеш да си намериш свестен кон. Аз обаче ти купих старата Нели. Взех я действително евтино – Мати ѝ подаде остатъка от парите. – Тя не става за яздене, но ще е добра за багажа.

– Ами тогава недеј да говориш, сякаш са ти потънали гемиите.

– Че аз така ли говоря? – започна да се защитава Мати. – Ами ти заминаваш... А, чакай, това не е всичко. Той направо ме гръмна в конюшната с начина, по който накара всички да го гледат в очите, при това без да произнесе и една дума. Права си, че не е от приказливите. Ама с тоя тип човек може да се подриска от страх.

– Мати!

– Ами да, изплаших се. Какво те кара да си толкова сигурна, че можеш да му имаш доверие, Къртни?

– Просто му вярвам, това е всичко. Забравяш, че веднъж той ме

спаси от оня ужасен Джим Уорд. Сега отново иска да ми помогне.

– Знам, знам. Но не ми е ясно защо.

– Това няма значение. Аз имам нужда от него, Мати. Хайде сега, ела и ми помогни да вържем всичко на старата Нели.

Когато двете момичета излязоха от магазина. Чандос с нищо не показва, че ги е забелязал. Той дори не слезе от седлото, за да им помогне да привържат чантите на Къртни на коня за багаж. Девојката бързаше, но не толкова заради него, а защото не искаше Рид да я види какво прави. Тя нервно поглеждаше надолу по улицата към неговата кръчма, като се надяваше, че ще успеят да тръгнат с Чандос, преди нейният обожател да е предизвикал някоя неприятна сцена.

След като двете приятелки се прегърнаха за последен път и Къртни възседна коня си. Чандос проговори за първи път:

– Взехте ли всичко от списъка?

– Да.

– Предполагам, че сега е твърде късно да ви питам дали умеете да яздите – забележката му беше толкова суха, че Къртни чак се засмя.

– Мога да яздя.

– Ами тогава да тръгваме, госпожице.

Той хвана юздите на старата Нели и потегли на юг. Къртни нямаше време за друго, освен да отвърне на Мати, която ѝ махаше за сбогом.

Съвсем скоро те се озоваха на края на Рокли и с една дълбока въздишка Къртни мислено се сбогува с четиригодишния период от живота си.

Не беше нужно много време, за да свикне да гледа гърба на Чандос. Той просто отбягваше да язди до нея. На няколко пъти тя се опитала го настигне, но той винаги съумяваше да се отдели на прилично разстояние от нея – не много напред, но не и достатъчно близко, за да могат да си говорят. Въпреки това винаги усещаше какво става с нея зад гърба му. През цялото време въобще не погледна назад, но всеки път, когато конят ѝ изоставаше, той също веднага забавяше ход. По този начин постоянно поддържаше една и съща дистанция. Това поуспокои Къртни.

Но спокойствието ѝ не трая дълго. След известно време Чандос спря коня, скочи на земята и се запъти право към нея. Тя го изгледа с любопитство. До залез слънце имаше още време и тя си помисли, че е твърде рано да си правят лагер за спане. След това усети тревожна тръпка, тъй като лицето на Чандос беше съвсем неподвижно, а в очите му се четеше студена решителност.

Без ли произнесе и дума, тоя посегна и я смъкна от коня. С

изплашен нисък тя падна в ръцете му и ботушите ѝ се удариха в неговите подбедрици. Той не трепна. Едната му ръка я обхвана здраво през кръста, а другата слезе надолу и притисна здраво бедрата ѝ.

– Чандос, моля ви! – извика тя, шокирана и ужасена. – Какво правите?

Той не каза нищо. Очите му бяха ледено сини и в тях ти прочете всичко, което трябваше.

– Защо?

– А защо не?

О, Боже, не можеше да повярва, че това става наистина.

– Аз ви имах доверие.

– Явно не е трябвало – студено каза той, обгръщайки я плътно с ръцете си.

Къртни се разплака.

– Моля ви, причинявате ми болка.

– Ще ви заболи още повече, ако не направите това, което ви кажа, лейди. – Сега си сложете ръцете около врата ми.

Той не показва никакво раздражение. Гласът му не се повиши ни най-малко. Къртни повече предпочиташе да го види ядосан, отколкото така студено решителен.

Гледайки в неговите непроницаеми очи, тя се подчини – беше я страх да не го послуша. Сърцето ѝ биеше лудо. Господ да ѝ е на помощ! Как успя така ужасно да се заблуди в този човек.

– Така е по-добре – каза той с равен глас.

След това освободи едната си ръка и само с едно движение разкъса блузата ѝ отпред.

Къртни се разпищя. Знаеше, че е безсмислено, но не можеше да се спре. Но това имаше ефект. Докато пищеше, Чандос я отблъсна от себе си и тя падна по гръб, като се просна в краката му, Побърза да се прикрие с краищата на скъсаната си блуза.

Беше се осланяла напълно на закрилата на Чандос и сега се чувстваше ужасно измамена. Тя го погледна и в очите ѝ ясно можеха да се пречетат чувствата, които напираха у нея.

Къртни потрепера. Така изправен с разкрячени крака, той изглеждаше силен и красив, но безмилостен и жесток в същото време.

– Мисля, че още не сте разбрали напълно положението, в което се намирате, защото иначе нямаше да ми играете по нервите с тези писъци.

– Напротив.

– Тогава обяснете ми. Веднага.

– Мисля, че ще ме изнасилите.

– И?

– И аз не мога да ви попреча.

– И?

– Аз... не знам какво друго бих могла да кажа.

– О, би могло да се допълни още дяволски много, лейди. Изнасилването е най-малкото нещо, за което трябва да се притеснявате. Вие се оставихте да зависите от моето милосърдие. Това беше адски глупаво, защото сега аз мога да правя с вас каквото си поискам. Мога да ви предрежа гърлото и да ви захвърля някъде, където няма да мине жив човек.

Къртни се разтрепери силно. Не го беше преценила, когато трябваше, а сега беше твърде късно.

Тъй като тя не преставаше да се тресе, Чандос се наведе към нея и я зашлеви по бузата. Тя моментално избухна в силен плач и той изруга. Може би беше твърде суров с нея, но тя имаше нужда от един добър урок. Ако се беше наложило, беше готов в да отиде и по-далеч, вместо само да я постресне. Но нямаше нужда – тя се изплаши доста лесно.

Той сложи ръката си на устата ѝ, за да я накара да млъкне.

– Можеш да спреш да плачеш. Няма повече да ти причиня болка.

Чандос видя, че тя не му вярва, и въздъхна. Беше си свършил работата по-добре, отколкото очакваше.

– Чуй ме, котенце – каза той бавно и внимателно. – Болката не се забравя лесно. Затова те накарах да я изпиташ. Искам да запомниш това, което научи днес. Някой друг можеше да те изнасили, да те обере и по всяка вероятност да те убие, за да прикрие престъплението си. Не можеш да си поверяваш живота в ръцете на непознат човек нито тук, нито където и да е. Опитах се да ти го кажа, но ти не ме послуша. Твърде много опасни типове се навъртат по тези места.

Къртни беше спряла да плаче и той махна ръката от устата ѝ. Видя как тя облиза устни с малкото си розово езиче. След това се изправи и се обърна с гръб към нея.

– Можем да си направим лагер тук за през нощта – промълви Чандос, без да я погледне повече – А на сутринта те връщам в Рокли.

13.

Къртни лежеше и от няколко часа наблюдаваше звездите. След това се обърна и се загледа в догарящия огън. Предполагаше, че е някъде към полунощ, но не беше сигурна.

Беше се поуспокоила. Чандос не я беше докоснал повече, дори не се беше доближавал до нея, освен когато ѝ подаде една чиния е ядене. Нищо не ѝ беше казал – явно смяташе, че не е необходимо да се говори повече по този въпрос.

Копеле с копеле! С какво право си присвояваше ролята на учител? С какво право беше събудил надеждите ѝ, за да ги разбие след това? Тя все още не беше набрала достатъчно кураж, за да му се опъне и да му каже какво мисли за този негов „урок“.

По лицето ѝ потекоха сълзи – сълзи на мъка и отчаяние. Плачеше тихо, само леко подсмърчаше и през минута-две шумно поемаше дъх, за да преглътне сълзите си.

Чандос я чу. Той не спеше. Имаше си собствени тревоги, които го държаха буден днешният случай не го занимаваше повече, защото не изпитваше никакви угризения за това, което беше направил. Намеренията му бяха добри, дори и изпълнението им да беше малко драстично. По-добре беше момичето да се изплаши сега, отколкото по-късно да свърши в някой неизвестен никому гроб и прерията. Той знаеше, че приказките няма да помогнат, защото тя нямаше да ги чуе.

Но не беше очаквал, че болката ѝ ще му подейства така силно. Чувстваше се почти по същия начин като онзи път, когато животът ѝ беше в ръцете му. Някакъв инстинкт за закрила се беше появил у него и сега единственото, което искаше, беше да я утеши, да я успокои. Плачът ѝ направо късаше сърцето му. Не можеше да го понесе.

Първата му мисъл беше да се махне, докато тя се успокои, но чудесно знаеше, че тя щеше да си помисли, че я е изоставил, а не желал да я плаши повече. Дявол да я вземе! Никога преди това женските сълзи не му бяха правили впечатление. Какво по-различно имаше в нейните сълзи?

Чандос стана безшумно и се приближи към нея. Тя изохка, когато той неочаквано коленичи, нежно я обгърна с ръце и я привлече към себе си, като гърбът ѝ се притисна о гърдите му.

– Спокойно, котенце. Отпусни се. Няма да ти направя нищо лошо.

Тялото ѝ беше като вцепенено. Не му вярваше. Е, едва ли можеше да я обвинява за това.

– Само ще те подържа така, нищо повече – каза той успокоително.
– За да спреш да плачеш.

Тя се извърна малко, за да може да го вижда. При вида на нейното мокро от сълзи лице изпита остра болка. Очите ѝ бяха като две големи рани.

– Вие провалихте всичко! – каза тя през плач.

– Знам – чу се да казва той. Трябваше някак да се сдобри с нея.

– Сега никога няма да намеря баща си!

– Разбира се, че ще го намериш. Ще трябва да потърсиш само по-добър начин за това.

Как? Накарайте ме да изхарча толкова много пари, че сега няма да ми стигнат, за да стигна до Уако. Накупих дрехи, които никога няма да облека, кон, който е толкова стар, че господин Сибър няма да иска да го вземе обратно, и един непотребен пистолет, който даже беше по-скъп и от коня!

– Един пистолет винаги може да потрѣбва – търпеливо каза Чандос.
– Ако днес го носеше със себе си, можеше да ме спреш, преди изобщо да съм се приближил до тебе.

– Не знаех, че смятате да ме нападате! – отвърна му тя дръзко.

– Да, сигурно е било така. Но не е било разумно от твоя страна. Трябва да си готова на всякакви изненади.

– Сега вече съм.

Тя вдигна пистолета, който беше скрила под одеялото си. Чандос не реагира.

– Много добре, госпожице – започна учтиво той. – Започвате да възприемате. Но има още да учите как и кога се използва това нещо.

Ръката му се плъзна под одеялото, сграбчи дулото на пистолета и го издърпа от ръката ѝ.

– Следващия път най-напред трябва да сте сигурна, че държите целта под око, особено ако е толкова близко до вас.

– Какво значение има? – въздъхна Къртни отчаяно. – Така и така не бих могла да ви застрелям.

– Ако предизвикателството е достатъчно силно, можете да застреляте всекиго. Сега ще спрете да плачете, нали? Ще ви върна парите.

– Много благодаря – каза тя с малко по-плътен глас, но тези думи никак не я бяха успокоили. – Така няма да ми помогне особено. Както и да пътувам до Тексас, аз не мога да тръгна сама. А вие ме убедихте, че

не мога да имам доверие на никого. Така че какво ми остава?

– Няма нужда да ходите при баща си. Той трябва да дойде при вас.

Пишете му.

– Знаете ли колко време е нужно, за да стигне едно писмо до Уако?

Бих могла да стигна до там по-бързо.

– Аз мога да занеса писмото.

– В Уако ли отивате?

– Не чак толкова далече, но мога да отида заради вас.

– Няма да го направите – не се съгласи девойката. – Тръгнете ли си веднъж, няма и пръста си да помръднете заради мене.

– Казах, че ще отида, а щом съм казал, значи ще го направя.

– Ами ако баща ми не е там? – позволи си да попита Къртни. – Как ще разбере за това? – Очите ѝ го умоляваха настойчиво, но той не даде вид, че го е разбрал.

– Вероятно по някое време ще се върна насам.

– По някое време? И се предполага, че аз ще трябва да чакам до това *някое време*.

– Какво, по дяволите, искате от мен, лейди? Освен изпълнението на вашите поръчки имам да върша и други неща.

– Искам да ме заведете до Уако! Обещахте да го направите.

– Никога не съм обещавал подобно нещо. Казах ви само да изпълните нещата от списъка, а вие сте си направили грешни заключения. – Той не повиши глас, но Къртни разбра, че вече е изгубил търпение. Дори и да беше така, тя не можеше да го пусне да се измъкне така лесно.

– Не виждам какво ви пречи да ме вземете със себе си. И без друго отивате в Тексас.

– Значи нищо не сте разбрали от урока, така ли? – сега гласът му беше студен.

– Не... не, напротив – заекна тя нервно.

– Ами да, защото иначе не бихте настоявали повече да пътувате с мене.

Къртни смутено извърна поглед. Той беше прав, разбира се. Дори не трябваше да разговаря повече с него.

– Знам защо направихте всичко това – тихо каза тя. – Не мога да кажа, че го одобрявам, но не мисля, че сте искали да ми навредите.

– Не можете да бъдете сигурна.

Къртни се вкамени, когато внезапно ръцете му здраво обгърнаха тялото ѝ. Почти останала без дъх, тя едва успя да каже:

– Нима вие... нима действително бихте...

– Слушайте, госпожице – прекъсна я остро Чандос, – не знаете на какво съм способен, така че не се опитвайте да гадаете.

– Отново искате да ме сплашите?

Той я пусна и седна встрани.

– Вижте, всичко, което исках, беше да престанете да плачете и вие спряхте. Сега нека се опитаме малко да поспим.

– Защо не? – реагира сърдито тя – Моите проблеми изобщо не ви засягат. Забравете, че исках помощта ви, просто забравете за всичко.

Чандос се изправи. Не обърна внимание на острия ѝ тон. Тя е жена, помисли си той, и сигурно ще се почувства по-добре, като се пооплаква малко. Последващите ѝ думи го поляха като студен душ.

– Имам още една възможност. Рид Тейлър ще ме заведе до Уако. Разбира се, това означава да се омъжа за него, но какво друго ми остава? Свикнала съм нещата да не се нареждат така, както на мене ми се иска, така че има ли значение.

Тя се беше обърнала и гледаше настрани – като че ли не говореше на него, а на себе си. Дяволска работа! Той се чудеше дали да се направи на разсеян, или да ѝ влее още малко акъл.

– Госпожице!

– Какво? – рязко отвърна тя.

Чандос се подсмихна. Може би след всичко и е останал малко кураж.

– Трябваше да ми кажете, че сте готова да си послужите с тялото си, за да стигнете в Уако.

– Моля? – Къртни се обърна тъй бързо, че одеялото ѝ падна от нея. – За нищо на света не бих...

– Но не ви ли чух току-що да казвате, че ще се омъжите за онзи човек.

– Това няма нищо общо с... с това, което имате предвид.

– Така ли? Нима мислите, че можете да се омъжите за един човек, без да споделите леглото му?

Гъста червенина заля бузите на Къртни. Изобщо не си беше помисляла такова нещо, само си приказваше, за да ѝ олекне.

– Всъщност не е ваша работа какво ще правя, след като ме върнете в Рокли.

Той се приближи и се надвеси над нея.

– Ако честта ви е за продан, аз може и да се заинтересувам.

Тя онемя. Дали го правеше само за да я шокира?

– Говоря за брак – каза Къртни и гласът ѝ потрепери. – А вие?

– Не.

– Тогава няма какво повече да разсъждаме – твърдо каза тя и се обърна.

Чандос я наблюдаваше, докато тя се пресегна за олялото и се зави чак до брадичката си. За миг той обърна поглед към обсипаното със звезди небе, като си помисли, че сигурно не е с всичкия си. Сетне пое дълбоко дъх и каза сякаш между другото:

– Ще ви отведа в Тексас.

Настъпи необичайна тишина. След малко Къртни се обади.

– Но цената ви е станала прекалено висока за мене.

– Никакво допълнително заплащане, госпожице, само толкова, колкото пожелаете да ми заплатите.

След всичко, станало досега, той отново се извърташе на 180 градуса! Къртни беше дотолкова озадачена, че само успя да каже:

– Не, благодаря.

– Както намерите за добре – отговори той безразлично и се отдалечи.

Тя се почувства горда, че му отказа. За какъв се мислеше, та така си играеше с живота ѝ?

Дълго време се чуваше само прашенето на огъня. А след това Къртни прошепна:

– Чандос?

– Моля?

– Промених решението си. Приемам вашето предложение.

– Тогава заспивайте, госпожице. Утре тръгваме рано.

14.

Къртни се събули от силен аромат на кафе. За момент тя остана да лежи, като усещаше лъчите на утринното слънце по лицето си. Никога преди това не беше спала под открито небе и реши, че е много приятно да се събудиш под нежните слънчеви ласки. Постелката ѝ за спане също ѝ беше доста удобна – разстлана върху дебелия трева. Може би в края на краищата стана по-добре, че нямаше да пътуват с каруца.

Когато се раздвижи обаче, тя промени първоначалното си мнение. За Бога, цялото ѝ тяло я болеше. Спомни си предупрежденията на Мати. Предния ден бяха яздили почти шест часа. Не яздеха много бързо, така че успяха да изминат само петнайсет-двайсет мили, не повече. Но Къртни не беше свикнала да бъде на седлото толкова дълго и сега уморените ѝ мускули се бунтуваха.

Тя се обърна и потръпна от болка. Оказа се по-зле, отколкото предполагаше. След това погледът ѝ попадна на нейния спътник и тя забрави неволите си.

Чандос се бръснеше. Беше застанал на около три ярда от нея, до мястото, където бяха вързали конете. Канчето за бръснене с четката в него беше на земята в краката му. Огледалото беше закачил на седлото на вече оседлания си кон. То му идваше малко ниско, но беше поставено под ъгъл, така че да може да се оглежда в него.

Къртни често беше гледала баща ѝ да се бръсне, но сега, като наблюдаваше Чандос, не беше същото. Той не си беше облякъл ризата, а беше само по панталони и ботуши, със сложен колан, който прилепваше към хълбоците и леко се беше смъкнал към дясното му бедро, където лежеше кобурът с пистолета.

Девојката наблюдаваше как ръката му се повдига, за да изстърже с бръснача пяната от лицето му; следеше с поглед как неговите здрави мускули се напрягат и отпускат и не можеше да откъсне очи от правилните му и твърди като изсечени черти. Оголената му кожа беше тъмна, гладка и привличаща.

Конят му направи стъпка назад.

– Кротко, Шуърфут³.

Къртни беше поразена от това колко успокояващ и мил можеше да бъде гласът му. Чу го да казва още нещо на някакъв неразбираем за нея

3. Сигурна стъпка (англ.) – б.пр.

език, а после се сепна, когато се обърна към нея:

– По-добре си налейте малко кафе, лейди. Няма да стоим още дълго тук.

Бузите ѝ порозовяха. Дали беше усетил, че го наблюдава? И как изобщо беше разбрал, че е будна?

Къртни бавно се надигна от постелата и седна, като отново усети остра болка в мускулите си. Понечи да извика, но не посмя да покаже пред Чандос, че я боли. Беше яздила само един ден. Ако той си помисли, че не би могла да издържи на дълъг път, можеше отново да се откаже.

– На испански ли говорехте преди това? – реши да го заговори тя.

– Не.

– Мати си мислеше, че сигурно сте испанец. Името ви не е ли испанско?

– Не.

Къртни направи гримаса. Боже мой, колко необщителен беше – не можеше ли поне веднъж да се държи малко по-любезно? Тя опита отново да подеме разговор:

– Ако не сте испанец, какъв сте тогава?

– Кафето изстива, лейди.

Толкоз – разговорът приключи, преди да е почнал, помисли си тя. След това насочи вниманието си към кафето. Колко беше гладна!

– Има ли нещо за ядене, Чандос?

Най-сетне той я погледна. Докато беше спала, косата ѝ се беше развързала и се спускаше от лявата страна на шията, като закриваше по-голямата част от карираната ѝ риза. Той си спомни как беше вплел пръсти в тази коса. Сега тя го гледаше с натежали клепачи и очите ѝ изглеждаха по-уморени от всякога. Беше плакала, а и беше стояла будна повече от половината нощ. Чандос знаеше дяволски добре, че тя и представа си няма колко привлекателна изглежда в този момент.

– До огъня има бисквити – каза ѝ кратко.

– Това ли е всичко?

– Обикновено сутрин закусвам леко. Трябваше да ядете снощи.

– Не бих могла. Бях толкова... – тя се спря. „Не споменавай за вчера, Къртни.“ – Бисквитите ще ми дойдат добре, благодаря.

Чандос се обърна, за да довърши бръсненето. Трябва да съм полу-дяд, каза си той. Нямаше друго обяснение за това, че беше взел със себе си една жена – при това *тази жена* – на такъв дълъг път – четиристотин мили през тази пустош. Проклета девственица! Не можеше ли да

измисли нещо по-добро, вместо непрекъснато да го гледа, като си мисли, че той не усеща нищо. Беше разбрал още в първата минута, когато отпрати погледа си към него. Сякаш не очите, а ръцете й милваха тялото му.

Не му харесваше чувството, което тя го караше да изпитва. Но щеше да я заведе в Уако. Инак никога нямаше да се отърве от спомена за това красиво, покрито със сълзи лице, за котешките й очи, пълни с мъка и отчаяние. А нямаше никакво намерение да носи до края на дните си образа на това момиче, както го беше носил в себе си през последните четири години. Образ, който непрекъснато му напомняше за мъртвата му сестра.

Колкото и да не му се искаше, той беше свързан с нея от деня, в който я видя за първи път. Свърза ги страданието, което той вече беше преживял, а на нея й предстоеше да преживее. Когато пощади живота й, тя стана част от него.

Но тя не знаеше нищо за това. Нямаше и защо да го знае.

Беше грешка от негова страна, когато отиде в Рокли, за да види дали тя още е там. Беше направил още по-голяма грешка, когато се върна, за да я предпази от безразсъдната й постъпка. Не беше длъжен да го прави. Само искаше да се освободи от своето влечение към нея, да прекъсне нишката, която ги свързваше. Вместо това сега щяха да пътуват заедно до Уако. Да, май наистина се беше побъркал.

– Чандос!

Той избърса останалата пяна от лицето си, грабна ризата от седлото и докато се обличаше, се обърна и я погледна. Тя беше седнала до огъня като истинска дама. В едната си ръка държеше тенекено канче, а в другата – полуизядена бисквита. Цветът на лицето й излъчваше топлина, но очите й все избягваха да срещнат неговите. Тя обхождаше с поглед голите равнини, ширнали се навсякъде около тях, по които не се мяркаха нито храсти, нито дървета. Той се досети какъв е проблемът й и зачака да види какво ще направи.

Тя го погледна за миг, после отново се обърна очи.

– Изглежда, че трябва да... Имам предвид, че... Е, няма значение.

Напуши го смях. Тя беше невъзможна. По-скоро щеше да се измъчва, отколкото да каже нещо, което мисли, че не е за казване.

Без да бърза, той се приближи до огъня и клекна до нея.

– Трябва да направите нещо с това – каза той, отмятайки един кичур коса през рамото й.

Къртни се улови, че гледа бронзовите гърди на мъжа до себе си и

черните косми по тях. Той наистина не би трябвало да се приближава до нея с разкопчана риза. По всяка вероятност щеше да ѝ се наложи да свикне с липсата му на благоприятие, след като щеше да пътува с него толкова дълго, а той явно не обръщаше особено внимание на тези неща.

– Добре – отвърна сдържано тя. Извади фибите от джоба си и бързо зави дългата си медно кафява коса на кок, който закрепил стегнато на тила си. Чандос внимателно я следеше с очи, докато тя избягваше погледа му. Смяташе да продължи да се държи дистанцирано към нея.

– Аз тръгвам – рязко каза той и когато тя разтревожено го стрелна с очи, добави: – Не се бавете много, иначе трудно ще ме настигнете.

Взе кафеника и канчето, изгаси огъня и възседна коня си. Къртни въздъхна с облекчение. Сега щеше да има няколко минути за личните си нужди.

В следващия момент разбра, че Чандос беше наясно с причината за притесненията ѝ. Колко уничително! Е, ще трябва да потисне деликатната си чувствителност и да свикне да пътува с мъж.

Тя не губи много време, тъй като се безпокоеше дали ще успее да настигне спътника си, и веднага щом беше готова, препусна да го догони.

Но нямаше нужда да се тревожи – Чандос се беше отдалечил само на четвърт миля, не повече. Седеше обрънат на запад, докато тя приближаваше, и когато дръпна юздите на коня и спря до него. Той вдигна очи и я погледна. Подаде ѝ парче сушено месо.

– Изяжте това. Ще трябва да ви държи, докато спрем за обяд.

Значи беше разбрал, че е гладна. Онези две бисквити не я бяха заситили, още повече че не беше яла от сутринта на предния ден.

– Благодаря – каза тя тихо с наведени очи.

Но Чандос не помръдваше и продължаваше да я гледа. Най-накрая тя се принуди да срещне погледа му. Неговите красиви сини очи бяха загадъчни както винаги.

– Това е последният ви шанс да се върнете обратно, лейди. Ясно ви е, нали?

– Не желая да се връщам.

– Знаете ли наистина с какво се захващате? По тези места няма да откриете и помен от цивилизация. А вече ви казах, че не съм бавачка. Не очаквайте от мене да направя нещо, което можете да свършите и сама.

Тя бавно кимна.

– Ще се погрижа за себе си. Моля ви само да ме защитите, в случай

че се наложи. – След това добави колебливо: – Ще го сторите, нали?

– Доколкото мога.

Ти въздъхна, когато той отмести погледа си, за да прибере сушеното месо в торбата зад седлото на коня.

Поне най-важното беше уредено. А ако той престанеше и да се държи, сякаш го е накарала насила, щяха да се разбират помежду си. Поне би могъл да престане да я нарича *лейди*, което в неговата уста звучеше повече подигравателно, отколкото като израз на уважение.

– Аз си имам име, Чандос – осмели се да му каже тя. – И то е...

– Знам как се казвате – сряза я той, като смушка коня си и се понесе напред в лек галон.

Тя гледаше след него. Думите му я бяха наскърбили.

15.

За първи път Къртни видя индианеца на обяд, точно преди да Преминат река Арканзас. Тази сутрин Чандос се беше отправил с коня си на запад към реката и после беше тръгнал на юг, за да намери брод.

Къртни се беше взирала в реката толкова дълго, че очите ѝ бяха почти заслепени от отразяващите се лъчи на обедното слънце. От мястото, където седеше, беше трудно да различи добре сенките между дърветата и буйния храсталак по брега на реката. Не можеше да бъде сигурна, че наистина е видяла нещо да се движи, така че мъжът с дългите черни плитки, който ѝ се беше мярнал, можеше просто да е илюзия.

Когато каза на Чандос, че ѝ се е видял един индианец на отсрещния бряг на реката, точно там, откъдето щяха да я пресекат, той не обърна внимание на думите ѝ.

– И да е имало някой наистина, не бива да се тревожите.

След това той хвана поводите на старата Нели и задърпа коня в реката. Къртни забрави за индианеца, тъй като сега вниманието ѝ беше съсредоточено върху това да се задържи на седлото, докато ледената вода постепенно покриваше краката ѝ – най-напред стъпалата, после бедрата и накрая стигна до кръста ѝ. Петнистата кобила непрекъснато се изправяше и потапяше, сякаш можеше да продължи галоп си и във водата.

Най-после преминаха реката и мохерната пола на Къртни за езда и фустата ѝ бяха проснати на едни храст да съхнат, а тя беше обула непривичните за нея панталони. Едва сега се беше сприятелила с дребната си кобила, която я беше пренесла през водата невредима. И тя, и Шуърфут, конят на Чандос, бяха от породата пинто. Това бяха красиви синеоки животни и много си приличаха, с тази разлика, че Шуърфут беше на черни и бели петна, а кобилата – на кафяви и бели.

Къртни знаеше, че индианците предпочитат най-много конете от тази порода и предполагаше, че това се дължи на тяхната голяма издръжливост на дълги разстояния. Тя никога досега не беше имала собствен кон, като се изключи Нели, и затова сега искаше да даде име на кобилата си.

Най-сетне тя излезе иззад храстите, където се беше бавила колкото се може повече при конете, за да отложи момента, в който ще се покаже обута в панталоните.

В магазина нямаше време да ги пробва, просто ги беше огледала и ѝ се беше сторило, че ще ѝ станат, но явно беше сбъркала. Изобщо не ѝ бяха по мярка. Бяха твърде тесни за мъжки панталони – по-скоро бяха за момче, и ако не беше погладувала последните дни, така ѝ щеше да си остане скрита зад храстите.

Тя видя, че Чандос беше слязъл на брега на реката и пълнеше манерките им, но бързо забрави за него, щом погледна към обяда, който вреше на огъня – в един тиган къкреше задушено. Тя намери лъжица и се наведе да разбърка яденето. От разнасящия се аромат устата ѝ се напъни със слюнка.

– Дявал да го вземе!

Къртни се стресна, изпусна лъжицата и извика от изненада. Обърна се бавно и видя Чандос, който стоеше на няколко крачки от нея. В една-та му ръка се поклащаха манерките, а с другата беше захлупил челото си, сякаш беше ударен от неща. Но когато очите им се срещнаха, девойката разбра, че ударът е бил от съвсем друго естество.

– Чандос, какво има?

Той не отговори. Гледаше панталоните ѝ, погледът му бавно обходи извивките на тялото ѝ, които така ясно се очертаваха под плътно прилепналия плат. Тя знаеше, че панталоните ѝ са доста тесни, но Чандос я накара да се почувства така, като че ли не беше облечена с нищо.

Лицето ѝ гореше.

– Няма нужда да ме гледате така. Отначало не исках да ги купувам, но Мати каза, че може би ще искате да се облека като мъж за маскировка, и аз ги взех. Откъде да знам, че няма да ми станат? Имайте предвид, че нямам навик да си купувам мъжки дрехи, а и нямаше време да ги пробвам, защото ми бяхте дали само един час за...

– Замълчи, жено! – сръза я той. – Пет пари не давам защо ги носиш, просто ги махни и си облечи отново полата.

– Но нали вие ми казахте да ги купя! – ядосано възрази Къртни.

– Казах панталони и риза. Това не значи, че... Ако имаш малко ум в главата си, няма да си развяваш малкото стегнато задниче пред очите ми.

– Как смеете... – задъха се тя.

– Не ме дразнете, лейди! – изръмжа Чандос. – Просто отново си облечете полата.

– Още не е изсъхнала.

– Не ме е грижа, ако ще да е вир вода. Облечете я веднага!

– Чудесно! – обърна се тя обидено и добави: – Но ако изстина,

вината няма да е моя и вие ще трябва да...

Мъжът я сграбчи за рамото и толкова силно я завъртя, че тя щеше да падне, ако не я беше хванал. В следващия миг Къртни си помисли, че и той е изненадан не по-малко от нея, щом като здраво беше обхванал ханша ѝ и продължаваше да я държи, въпреки че тя вече стоеше на краката си.

Достатъчно беше търпяла своеволията му.

– Е? – остро подхвърли тя. – Мислех, че искате да се преоблека?

Гласът му беше нисък и дрезгав – ласкав, но и някак странно раздрознителен.

– Май не разбираш какво става, а котенце?

– Не мислите ли, че бихте могли вече да ме пуснете? – нервно попита тя.

Той не го направи и за част от секундата очите му изглеждаха толкова смутени, колкото ѝ нейните. Изведнъж девойката почувства, че не ѝ достига въздух.

– Съветвам ви за в бъдеще да се постараете да не ми поднасяте такива изненади. Можете да си носите панталоните, щом като, както отбелязахте, аз съм настоял да ги вземете. Ако аз не мога да контролирам своето... неодобрение, това си е мой проблем, не ваш.

Тя сметна това за извинение от негова страна за необичайното му поведение. Със сигурност щеше да се постарее да не го изненадва повече, след като това го караше да се държи така безразсъдно.

– Тогава, ако нямате нещо против, предпочитам първо да хапна и да оставя полата си да изсъхне още малко. Така става ли?

Той кимна и Къртни отиде да донесе чиниите от багажа.

Беше изминал един час, откакто бяха потеглили, като се движеха покрай реката на такова разстояние, че да избегнат гъстата растителност по брега, когато Къртни отново видя индианеца. Дали беше същият – откъде можеше да знае? Но този път тя не си въобразяваше, а наистина го беше забелязала. Той яздеше кон, който много приличаше на нейния, беше се спрял на едно малко възвишение на запад от тях и ги наблюдаваше.

Тя се приближи с коня си до Чандос.

– Видяхте ли го?

– Да.

– Какво иска?

– От нас нищо.

– Защо тогава стои там и ни гледа? – настояваше девойката.

Накрая спътникът ѝ се обърна към нея и я погледна.

– Успокойте се, лейди. Това няма да е последният индианец, който ще видите следващите няколко седмици. Не се притеснявайте от него.

– Да не се притеснявам?

– Да – строго натърти той.

Къртни стисна устни. За Бога, този човек можеше да те вбеси. Но сега индианецът вече не я тревожеше толкова, след като Чандос беше останал напълно спокоен.

Не след дълго те се отдалечиха и когато тя погледна назад, видя, че индианецът не ги е последвал, а е останал на мястото си.

Докато дългите следобедни часове бавно се нижеха, Къртни си спомняше за всички индиански нападения, за които беше чувала или беше чела. Приемаше, че някои от тях са били оправдани, защото са били предизвикани от масовото избиване на приятелски настроените към белите чейени от страна на Джордж Кастър и неговия 7-ми кавалерийски полк. Това беше станало в същата година, в която тя загуби баща си, а впрочем Кастър беше оправдан от съда поради липса на доказателства съвсем наскоро.

Тя въздъхна. Белите хора избиваха индианците. Те пък на свой ред търсеха отмъщение. След това пак белите отмъщаваха на индианците и така нататък и така нататък. Щеше ли това да спре някога? Засега изглеждаше невъзможно, поне в близкото бъдеще. А тъй като индианците бяха пръснати по цялата територия от Мексико до границата с Канада, всъщност цялата страна беше засегната от войната между белите и чернокожите.

Преди година в Северен Тексас сто и петдесет индианци от племената киова и команчи нападнаха един керван от десет каруци, които превозваха жито от Уедърфорд за форт Грифин. Водачът на кервана успя да окаже съпротива на нападателите, като им прегради пътя с каруците и по този начин даде възможност на някои от хората да се спасят, но всички останали бяха намерени след това избити и обезобразени.

Разправяха, че индианците били предвождани от вожда на киовите Сет-тейнт-ге, по-известен като Сатанта. Сатанта беше твърде колоритен и отдалече се познаваше по това, че на главата си носеше метален шлем, украсен с пера, и беше облечен в куртка с пагони на генерал от американската армия. Къртни си спомни как Мати се смееше на неговото чувство за хумор, проявено при внезапната му атака на форт Ларнед: след като задигнал голяма част от конете на полка, той изпратил бележка до командващия офицер, в която се оплаквал от лошото качество на конете

и молел при следващото му посещение те да са по-добри.

Къртни не вярваше, че могат да срещнат този вожд някъде по пътя си, защото сега Сатанта беше в тексаския щатски затвор, макар да се говореше, че вече бил пуснат на свобода.

Имаше и други известни и забележителни индиански вождове, като например полуиндианецът Куана Паркър, който отскоро беше водач на команчите. А имаше и доста войнствено настроени племена, дори и сред тези, които по общо мнение вече бяха усмирени след затварянето им в резерватите.

Да, Наистина това пътуване криеше твърде много опасности. Би ли могъл да я защити един сам мъж?

Мислеше си, че просто трябва да се молят да не им се случи нещо лошо и да могат да разчитат на конете си. Ако непрекъснато си мислеше за заплахите, които ги грозяха, тя не би била в състояние да продължи нататък. Не, по-добре беше да се ръководи от начина, по който Чандос възприема нещата.

Само се надяваше, че той наистина има основания да е спокоен.

16.

Чандос изчака, докато се убеди, че Къртни е заспала. След това се надигна, грабна само ботушите и пистолета си и безшумно се отдалечи от лагера им. Вървеше с гръб към реката. Нощта беше тъмна, всичко беше потънало – в сенки.

Не беше изминал много път, когато Скачащия вълк го настигна и тръгна с него. Без да си кажат и дума, те продължиха да вървят, докато разстоянието от лагера стана такова, че вятърът да не може да донесе гласовете им дотам.

– Тя твоя жена ли е?

Чандос спря, вглеждайки се пред себе си. Негова жена? Всъщност не звучеше лошо. Той никога не беше имал жена, която да нарече своя, нито пък беше искал това. Нямаше време за тези неща. Единствената жена, при която се беше връщал не веднъж, беше страстната Колида Алварес. Но Колида не беше само негова.

– Не, не е моя – накрая рече той.

Но Скачащия вълк усети нотката на съмнение в гласа на Чандос.

– И защо?

Чандос знаеше, че причините за това са много, но посочи най-очевидната:

– Тя не е от тези, които могат да си затворят очите и да тръгнат след тебе навсякъде. А и аз нямам намерение да зарежа това, с което още не съм свършил.

– Но тя е с тебе.

Чандос се подсмихна и белите му зъби проблеснаха в тъмнината.

– Обикновено не си толкова любопитен, приятелю. Сигурно ще ме помислиш за луд, ако ти кажа, че в някои моменти тя е по-силна от мене или по-скоро – по-настоятелна.

– В какво ѝ е силата?

– Сълзите, дяволските сълзи.

– А, и аз много добре си спомням тяхната сила.

Чандос знаеше, че Скачащия вълк сега мислеше за мъртвата си жена. Винаги ставаше така – само една дума или дори поглед бяха достатъчни, за да му припомнят всичко до най-малкия детайл.

При все че от четири години насам пътят на Чандос се направляваше от мисълта за смъртта на онези, които беше обичал, той се мъчеше

да забрави за случилото се. Със Скачащия вълк беше обратното. Войнът команч непрекъснато живееше със спомена за това. То го поддържаше и му даваше сили да живее.

За никой от двамата този кошмар нямаше да свърши, докато и последният от петнайсетте убийци не бъде мъртъв. Само тогава Чандос щеше да спре да чува писъците в съня си. Само тогава щеше да престане да вижда пред себе си своя най-близък приятел Скачащия вълк с обляно от сълзи лице, паднал на земята до мъртвата си жена да гледа с неவிждащи очи към трупчето на двумесечния си син, лежашо само на няколко крачки от него. Боже мой – да прережат гърлото на едно малко бебенце!

Понякога, когато споменът за всичко това го налегнеше, Чандос губеше връзката с действителността и отново заридаваше вътре в себе си, както в деня, когато си пристигна къщи и завари кошмара. При него сълзите идваха трудно – не така както при Скачащия вълк или както при втория му баща, който беше покрил краката на жена си, изцапани с кръв от изнасилванията, и беше затворил очите ѝ – тези прекрасни сини очи, пълни с болка и предсмъртен ужас. Заради тях я бяха кръстили Жената с небесни очи.

Може би сълзите щяха да дойдат някой ден. Сигурно тогава нейните писъци щика да престанат да звучат в ушите му. Вероятно най-накрая щеше да може да спи спокойно. Но дори това да станеше, образът на Бялото крило никога нямаше да избледнее в мислите му. Неговата природена сестра, която го боготвореше и която той обожаваше! Гаврата с това сладко и нежно дете, скършените ѝ ръце, следите от зъби по нея, сгърченото ѝ и окървавено тяло изгаряха душата на Чандос. Това, че бяха изнасилили майка му, можеше някак да се проумее – тя беше много красива жена. Но изнасилването на Бялото крило беше нещо отвратително, нещо извън границите на нормалния разум.

От петнайсетте бели мъже, които бяха причинили този ужас, сега бяха останали само двама. Още първата година Чандос, Скачащия вълк и още петима индиански воители бяха открили и отмъстили на повечето от главорезите. Вторият му баща беше тръгнал по следите на двамата братя Котъл и по-късно го намериха мъртъв до техните трупове. А когато негодниците започнаха да се крият в градовете, където малкият отряд индианци не можеше да ги пипне, Чандос си отрязва косата и препаса pistolетите също както белите стрелци, за да може да се движи свободно в градовете и да очисти останалите мръсници.

Двамата каубои Тед и Карл се бяха измъкнали от града още като чуха, че Чандос: е тръгнал да ги търси, но бяха попаднали право в

ръцете на Скачащия вълк. По-късно Чандос беше спипал Синсинати, а след него и Кърли – и двамата бяха мъртъвци.

Чандос се стремеше да се добере най-вече до Уейд Смит, който все успяваше някак да му се измъкне до този момент, по същия начин както и Деър Траск – другият от двамата оцелели от шайката.

Джон Хендли доброволно беше предложил услугите си и от него те научиха повече, отколкото бяха научили от онзи дебел фермер, преди да го убият. Всъщност той им каза каква е била ролята на всеки в онази капаница. Траск беше убил младата жена на Скачащия вълк и индианецът нямаше да си намери място, докато не го види мъртъв. По същия начин Чандос пък нямаше да спре да преследва Смит, докато не го спипа. Ако се случеше да попадне на Траск и да не може да го предаде на Скачащия вълк, той щеше да го убие вместо приятеля си. Но точно Уейд Смит беше човекът, който беше изтезавал Бялото крило, преди да ѝ преже гърлото, и затова Чандос го искаше само за себе си.

Всичките индианци от малкия отряд се движеха заедно, когато това беше възможно. Заедно бяха в Аризона, където Чандос откри Кърли, кръстосвали бяха Тексас с конете си, бяха стигнали до Ню Мексико, а оттам на север – чак до Небраска, следвайки една или друга следа. Когато препускаха в прерията. Чандос беше един от тях, но като наблизе някой град, трябваше да се разделят и той се превръщаше в бял мъж. Този път другарите му бяха дошли с него до Тексас и той щеше да се върне при тях, ако не беше Къртни.

– Нямахте го в Нютън – каза Чандос тихо.

– И сега какво?

– Чух, че Смит се криел в Париж, Тексас.

– А жената? – след кратка пауза запита Скачащия вълк.

– Тя също отива в Тексас.

– При това положение не вярвам да искаш да ти правим компания по време на пътя.

Чандос се ухили.

– Не мисля, че тя ще може да разбере. Днес беше доста уплашена, като те видя. А ако види и останалите, направо ще изпадне в истерия и аз си знам как ще се оправям с нея.

– Тогава знай, че сме наблизо, ако имаш нужда от нас – каза Скачащия вълк и изчезна така тихо, както беше дошъл.

Чандос остана още известно време загледан в черното небе над главата си. Усещаше някаква празнота. Щеше да изпитва това чувство, докато не умре и последният от убийците на неговите близки. Само тогава

скъпите на сърцето му покойници щяха да заспят и той щеше да спре да чува техните писъци в съня си.

Беше премръзнал до мозъка на костите си, когато чу, че някой го вика по име. Това вече не беше сън. Внезапно Чандос изпита такъв силен страх, какъвто не беше изпитвал от деня, когато беше пристигнал в индианския лагер.

Той хукна. Тичаше с все сила, докато стигна при нея.

– Какво има? Случило ли се е нещо?

Къртни се хвърли към него, като се притисна плътно до гърдите му.

– Извинявай – едва успя да каже тя, скривайки лицето си в неговото рамо. – Събудих се, а тебе те нямаше. Нямах намерение да викам, наистина нямаше, но си помислих, че си ме изоставил тук Чандос, аз... аз така се изплаших. Няма да ме оставите наистина, нали?

С едната си ръка той отметна главата ѝ назад и силно я целуна. Устните му, които дотогава ѝ се струваха толкова чувствени, грубо се впиха в нейните. Нямаше и капка нежност нито в целувката му, нито в начина, по който я беше прегърнал.

След първия момент на пълно объркване тя почувства и още нещо – онова особено усещане под лъжичката, което беше изпитвала и друг път.

Когато се усети, че всъщност самата тя удължаваше мига на целувката, като силно се беше притиснала към него, Къртни понечи да го пусне и да се отдръпне назад, но не го стори. За нищо на света не ѝ се искаше тази целувка да свърши.

Но всяко хубаво нещо си има край. Най-после Чандос отслаби прегръдката си и дори я отстрани от себе си на една ръка разстояние.

Къртни се смая като видя напрежението в небесносините му очи. Малко късно беше да се удивлява на своето поведение, но начинът, по който се държеше Чандос, определено я учудваше. Тя неволно повдигна ръка и докосна устните си.

– Защо, защо направи това?

Единственото нещо, което можеше да направи, беше да я задържи по-далече от себе си, а тя на всичко отгоре го питаше защо. Е, какво можеше да очаква от една девица? Да го пита защо! Ами тези меки узрели гърди, които го изгаряха с допира си, ами нежните ѝ като коприна голи ръце, обхванали врата му, като от топлината на тялото ѝ го деляха само една тънка долна риза и една нощница. Защо! Боже, милостиви!

Той не знаеше какво би направил в следващия миг, ако не беше зърнал зад девойката погледа на Скачащия вълк. Както изглеждаше,

приятелят му беше чул писъка ѝ и беше дошъл на помощ. Какво ли беше видял от предишната сцена? Очевидно достатъчно, ако се съдеше по многозначителната усмивка, която отправи на Чандос, преди да си тръгне.

Мъжът въздъхна дълбоко.

– Забрави за това – каза ѝ той. – Просто мислех, че това е най-добрият начин да ти запуша устата.

– О!

Да ѝ се не види! Сега пък беше разочарована. Не си ти даваше сметка, че беше на косъм да се намери по гръб под него? Явно нищо не разбираше, помисли си Чандос. Толкова ли не можеше да си даде сметка какво му причинява?

Той пристъпи към огъня и ядосано хвърли още едно дърво в него.

– Отивай да спиш, лейди – каза той с гръб към нея.

– Къде беше?

– Чух шум и отидох да проверя. Нямахте нищо. Но ти трябваше първо да погледнеш дали конят ми го няма, преди да си правиш някакви изводи. Запомни това за следващия път.

Къртни си пое дълбоко въздух. Уф, беше се показала като абсолютна глупачка. Нищо чудно, че в гласа му имаше такава тревога. Сигурно си мислеше, че има работа с някаква истеричка, която непрекъснато му се качва на главата.

– Това няма да се повтори... – започна девойката, но изведнъж млъкна, като чу от устата на Чандос една от непознатите думи, която често употребяваше, когато бе ядосан. След това той се обърна рязко и тръгна към коня си.

– Къде отиваш?

– Така и така се разсъних, ще отида да се изкъпя – и той извади кърпа и сапун от торбата си.

– Чандос, аз...

– Отивай да спиш!

Къртни отново се сгуши в постелята си, усещайки как ядът ѝ напират да се излее, докато спътникът ѝ се отправи към реката. Искаше само да му се извини. Защо я беше скастрил така грубо? След малко погледът ѝ беше привлечен от купчинката дрехи, подредени недалеч от нея. По бузите ѝ изби руменина – та тя дори и не беше разбрала! О, не, как беше могла да се хвърли в ръцете му само по бельо!

Къртни не знаеше дали да плаче, или да се смее на абсурдната картина, каквато трябва да е изглеждала в очите на Чандос. Май не беше

много за смях. Сега вече не ѝ беше чудно защо той се беше държал по този начин. Сигурно се е притеснил повече и от нея, ако това изобщо беше възможно.

Къртни въздъхна и се обърна с лице към огъня, за да може да гледа към реката. Не можеше нито да чуе, нито да види Чандос, но знаеше, че той е някъде там долу. Искаше ѝ се да има куража да се изкъпе в реката като него, вместо само да се наплиска с дрехите, както беше направила, преди да си легне. Това сигурно щеше да се отрази чудесно на измъчените ѝ мускули.

Все още беше будна, когато Чандос се върна в бивака им, обаче се престори на заспала. Боеше се, че той все още е твърде ядосан, за да иска да говори с нея. Тя го наблюдаваше през спуснатите си ресници и този път хич не се изненада, че ѝ се иска да го гледа.

С гъвкавото си тяло и естествената грация на движенията си той ѝ приличаше на добре гледано расово животно. Определено ѝ наподобяваше на някакъв хищник – не толкова с вида си, колкото със своя начин на поведение. Той изглеждаше господар на себе си, самоуверен и способен да се справи с всяко предизвикателство, а това негово излъчване действаше на Къртни много успокоително.

Проследи с поглед как той метна кърпата върху един храст да съхне и пхна сапуна в торбата, след което приклепна над огъня, за да сложи още съчки. Питаше се защо дори не я погледна да види дали спи, но когато обърна очи към нея, тя затаи дъха си още повече. Беше вперил погледа си по същия начин, както и тя не отделяше очи от него. Разликата беше само, че той не знаеше, че е будна и го гледа. А може би знаеше?

Какво ли си мислеше сега за нея? По всяка вероятност, че е само един товар, без който би могъл да мине, но каквито и мисли да му минаваха, по-добре беше тя да не ги знае.

Когато най-накрая мъжът се изправи и се приготви да си ляга, тя се почувства като ограбена от внезапната загуба на интерес от негова страна, когато в същото време нейното внимание изпяло му принадлежеше. Тя дори забеляза, че гърбът му е още мокър след банята – на вдлъбнатината между плешките му блестяха малки капчици вода и девойката изпита непреодолимо желание да го погали и да изсуши кожата му с ръката си.

О, за Бога, заспивай. Къртни!

17.

– Добро утро! Кафето е готово и закуската е още топла.

Като чу бодрия ѝ глас, Чандос изпъшка. Как, по дяволите, беше успяла да се събуди преди него? Ами да, спомни си той, нали заради нея не беше мигнал почти цялата нощ. Изгледа я със смразяващ поглед.

– Искаш ли да закусиш?

– Не – излая той.

– Добре де, няма нужда да се пенявиш толкова, за Бога!

– За Бога? – повтори той и прихна да се смее. Не можеше да се спре – беше му толкова смешно.

Къртни го гледаше изумена. Никога преди не го беше виждала не само да се смее, но дори и да се усмихва. Промяната у него я порази. Строгите черти на лицето му се смекчиха и това го правеше да изглежда още по-хубав, беше направо страшно красив.

– Извинявай – каза най-накрая той, – но си мислех, че само западниците обичат да казват нещата с колкото се може по-малко думи.

Къртни се усмихна.

– Боя се, че моята приятелка Мати ми е повлияла лошо, защото речта ѝ често беше доста изразителна, но...

– Изразителна? – прекъсна я той. – Ти май бързо минаваш от едната крайност в другата, не е ли така?

Веселото ѝ настроение се изпари. Той ѝ се подиграваше.

– Закуската, господине – рязко му напомни девойката.

– Не помниш ли, че ти казах, че не ям сутрин? – попита я той тихо.

– Чудесно си спомням. Ти ми каза, че сутрин ядеш по малко, а не, че не закусваш изобщо. Приготвила съм ти две царевични питки и можеш да бъдеш сигурен, че това е една съвсем лека закуска. Освен това бих искала да отбележа, че ако сутрин се храним по-обилно, бихме могли да не спираме за обяд, при което само излишно губим време през деня, и така бихме...

– Ако поспреш малко с тези приказки, лейди, ще ти кажа, че вчера на обяд спряхме не заради някой друг, а точно заради тебе. Ако пътувах сам, щях да съм изминал това разстояние два пъти по-бързо. Но ако си мислиш, че би могла да издържиш...

– Моля те – прекъсна го тя. – Съжالياвам. Само си помислих, че... не, явно нищо не съм мислила. Всъщност... аз не мога да изкарам на

седлото по-дълго време, поне засега – тя поруменя. – Оценявам твоята загриженост... – Къртни се запъна и още повече се изчерви.

– Ще хапна от тези царевични питки – спокойно каза Чандос.

Девојката се втурна да му ги донесе. Пак беше станала за смях. Та той беше напълно прав. Тя изобщо не беше помислила за измъченото си тяло и за това какво можеха да ѝ костват още няколко часа езда в повече. Не се чувстваше чак толкова зле, както Мати беше предрекла, и това се дължеше изцяло на грижите на Чандос.

Когато му подаде кафето, тя го попита:

– Кога ще навлезем в индианската територия?

– Вече сме в нея. От вчера, два часа преди да спрем да ношуваме – небрежно подхвърли той.

– О!

Земята тук по нищо не се различаваше от тази в Канзас, през която бяха яздили дотогава. Какво беше очаквала да види, индиански селища? До там, докдето ѝ стигаше погледът, не се мяркаше жива душа. Местността беше равна и пуста – единствените дървета бяха тези покрай реката. Но тази земя беше определена за индианците и те се намираха някъде наоколо.

– Не се тревожи, лейди.

Тя го погледна, като се усмихна нервно. Толкова ли явно личеше, че я е страх?

– Защо не ме наричаш просто Къртни? – запита тя неочаквано.

– Прекалено изтънчено ми звучи и някак не се връзва с тази дива пустош.

Тя отново се почувства огорчена.

– Предполагам, че Чандос не е истинското ти име.

– Не.

Тя очакваше, че както обикновено, разговорът ще приключи дотук, но този път думите му я изненадаха:

– Така ме наричаше сестра ми, когато още не можеше да изговаря думите правилно.

Къртни се запита кое ли име може да звучи близко до Чандос. Беше доволна, че все пак е научила нещо за него. Значи той имаше сестра.

Той продължи да говори като че ли повече на себе си:

– Ще се наричам така, докато свърша с това, което трябва да направя, за да престане малката ми сестричка да плаче и за да спи в мир.

Отведнъж Къртни почувства някакъв хлад.

– Това звучи доста загадъчно. Няма ли да си направиш труда да ми

обясниш за какво стана дума.

Той явно беше затруднен. Небесносините му очи се вираха в нейните, сякаш искаше да я хипнотизира.

– Не би искала да го узнаеш.

Искаше да му каже, че всъщност искаше да узнае не само това, за което говореше, но и всичко останало за него, но се съдържа.

Остави го да си допие кафето и се зае да оседлае коня си. Знаеше, че това ще и отнеме двойно повече време отколкото на него.

След като донесе навитата си на руло постелка за спане и я закрепил здраво отзад на седлото, тя попита Чандос:

– Тази кобила има ли име?

Той се готвеше да се бръсне и без да я погледне, ѝ отвърна.

– Не.

– Може ли аз...

– Наричай я както ти харесва, котенце.

Къртни усети иронията в думите му и продължи да се занимава с животното. Да я нарича както си иска – както той се обръщаше към нея, както му падне. Той знаеше, че не ѝ харесва да ѝ казва *лейди*, но чак пък *котенце*! Е, второто все пак беше за предпочитане. А и начинът, по който го казваше... звучеше някак по-интимно и от това да я нарича с името ѝ.

Тя се приближи до огъня, за да почисти и да прибере приборите. Докато вършеше това, се улови, че отново наблюдава Чандос, който в това време се бръснеше. Беше с гръб към нея и тя бавно и гальовно обходи с поглед тялото му.

Беше много добре сложен. *За Бога, Къртни, това е доста меко казано.* Великолепно беше думата, която по-добре му подходеше. Тя си представи, че ако някой скулптор извае тялото на Чандос, би се получила забележителна творба.

Докато прибираше съдовете, за да ги измие на реката, Къртни въздъхна. Най-после беше погледната истината в очите, без повече да се смущава от това: тя се възхищаваше от тялото на този мъж.

Забърза надолу към реката.

– Май по-точната дума не е „възхищавам се“, а „желая“ – промърмори си тя под нос.

Тази мисъл я накара да се изчерви. Така ли беше наистина? Затова ли се чувстваше така странно, когато го погледнеше или когато той и докоснеше и най-вече когато я беше целунал? Какво всъщност знаеше тя за това да пожелаеш някого? Благодарение на Мати, която често

описваше твърде неприкрито и обстойно чувствата си към своя съпруг, Къртни имаше по-голяма представа, отколкото можеше да се очаква за девойка като нея.

„Не мога да не го погаля“ би казала Мати и Къртни установи, че можеше да изрази по същия начин чувството, което изпитваше към Чандос. Тя усещаше съвсем определен копнеж да го докосне, да прокара пръсти по стегнатата му кожа, да изучи всяко кътче на тялото му.

Как би могла да избегне тези желания? Та тя беше непрекъснато заедно с Чандос. От друга страна, той не показваше особен интерес към нея. Тя беше убедена, че изобщо не я желае като жена. Та той дори не я харесваше.

Къртни остана насаме е въображението си. Целувката от миналата нощ продължаваше да занимава мислите ѝ. Това не беше първото подобни изживяване в живота ѝ – на няколко пъти беше получавала целувки от обожателите си в Рокли, спомняше си как Рид я целуваше, като че ли е негова собственост. Но никоя целувка не ѝ беше харесвала така, както тази на Чандос. Какво ли щеше да бъде, ако той я беше целунал от истински чувства. Шокира я мисълта, че се опитва да си представи какъв ли е в леглото. Груб? Примитивен, какъвто беше животът му? Или щеше да бъде нежен? А може би по малко и от двете?

– Колко време е нужно, за да се измие един тиган?

Къртни се сепна, изпусна тигана във водата и се спусна да го хване, тъй като течението го понесе. С тигана в ръка тя се обърна, готова да му се скара, че така незабелязано се беше прокрадвал зад нея, но очите ѝ попаднаха върху невероятно чувствените му устни и вместо да каже нещо, тя въздъхна и бързо отмести погледа си.

– Боя се, че малко се бях размечтала – виновно обясни тя, като се молеше той да не се досети за какво си беше мислила.

– Ще си мечтаеш, докато яздим. Крайно време е да се изпаряваме оттук.

Той се отдалечи, като я остави вбесена от неговата грубост. Да, такава беше тъжната истина – той си беше един обикновен стрелец – безскрупулен, безжалостен дивак. Неприятен тип. Това не беше любовникът на нейните мечти.

18.

Те се отделиха от криволичещото корито на река Арканзас и веднага почувстваха разликата. Вече го нямаше студения полъх, който идваше от реката и пропъждаше досадните насекоми, а и сянката на дърветата също им липсваше. Но отгук нататък реката отиваше на югоизток, а те се отправиха на югозапад, като Чандос ѝ обясни, че по-късно през деня отново ще я видят, като стигнат дотам, където рязко извива на запад. Тази вечер щяха да прекосят мястото, където река Нинеска се вливаше в Арканзас.

Горещината измъчваше Къртни. Беше първата седмица на септември, но по нищо не личеше, че лятото е вече към края си. Беше влажно. Пот се стичаше от челото ѝ надолу. По гърба и между гърдите ѝ и мокреше дебелия слой между краката ѝ. Толкова се беше обезводнила, че Чандос сложи малко сол в манерката ѝ с вода, колкото и да ѝ беше неприятно да я пие така.

Стигнаха в местността на пясъчните хълмове късно следобед. Ниските, равни възвишения се простираха по цялата източна част на индианската територия и по южната ѝ граница се сливаха с планините Арбакъл. На някои места хълмовете достигаха до четиристотин фута височина и бяха покрити с гъсти дъбови и брястови гори, които гъмжаха от дивеч.

Къртни изстискваше мократа си пола, след като за втори път бяха минали през реката. Чандос ѝ каза, че отива да набави храна за вечерята им. Тя трябваше да направи бивака им, докато той се върне. Къртни се беше опитала да протестира и сега седеше ядосана и гледаше отдалечаващата се фигура на своя спътник.

Знаеше, че иска да я провери по този начин, и това я караше да се чувства обидена. Въпреки това се зае за работа, като оправи конете и събра дърва и съчки за огъня, както беше видяла да прави Чандос. Обаче някои от тях не бяха съвсем сухи и от огъня се понесе ужасен дим. Тя сложи боба да се вари (о, още колко консерви с боб имаше в чантата с припасите) и реши, че като свърши това пътуване, няма да погледне боб повече. Даже изпече един хляб, замесен с мая.

Когато привърши с приготвянията, беше страшно доволна от себе си. Беше ѝ отнело малко повече от час и половина и за това време беше успяла и да се погрижи за конете. Седна да чака Чандос и се сети, че

сега е моментът да изпере още мократа пола и бельото си. А както беше сама, можеше и да си направи едно хубаво къпане, без да бърза.

Настроението и мигом се повиши и раздразнението ѝ от това, че Чандос я е оставил сама, изчезна. Небето беше тъмнорозово и все още беше достатъчно светло. За всеки случай тя взе своя колт, макар че едва ли щеше да ѝ бъде много удобно с него.

Бързо грабна сапун, кърпа и чист кат дрехи. Брегът беше каменист. За щастие точно пред нея една скала преграждаше пътя на водата и се образуваше вирче, широко няколко метра, което беше удобно за къпане, защото водата тук беше по-тиха.

Тя седна на плиткото и най-напред изпра дрехите си, като ги удряше в камъните. След това изми сплъстената си коса, а накрая изпра и бельото си, както си беше на нея. Насапуниса се и затърка тялото си с ожесточение, като отмиваше потта и прахта от пътя. Водата беше освежаващо прохладна и страшно приятна след язденето в непоносимата жега. Това закътано място ѝ създаваше чувството на спокойно усамотение и тя изпитваше огромно удоволствие.

Небето тъкмо беше започнало да се обагрят в яркочервени и виолетови тонове, когато тя тръгна да излиза от водата, за да събере мокрите си дрехи. Успя да стигне само до брега и се закова на място. Четири коня преграждаха пъти ѝ към бивака. Четири коня с четирима мъже на тях.

Първата ѝ мисъл беше, че това не бяха индианци! Но това не успяха да тревожат, които пулсират в главата ѝ. Те стояха и я гледаха така, че я полазиха тръпки. Краката на мъжете бяха мокри, което означаваше, че току-що са прегазили реката. Поне да ги беше видяла или чула, като се приближават.

– Къде е мъжът ти?

Мъжът, който се обади, беше целият в кафяво – и косата, и очите, и жакетът, и панталоните, и ботушите, и шапката, та дори и ризата му бяха светлокафяви. Беше мил нямаше трийсет години – предположи Къртни, всъщност и четиримата бяха млади мъже и девойката се сети за поговорката, че всички стрелци умират млади. А тези бяха стрелци, наемни убийци. Личеше си по изражението на липата им. Това бяха хора, които създаваха собствени правила с pistolетите си и караха другите да се подчиняват на тези правила.

– Попитах те нещо – гласът му беше рязък и груб.

Къртни не беше помръднала и на сантиметър от мястото си – не беше в състояние. Беше вцепенена. Но тръбваше да се вземе в ръце.

– Моят придружител ще дойде всеки момент.

Двамата от мъжете се изсмяха – защо ли? Лицето на първия остана невъзмутимо.

– Не ми отговори на въпроса. Къде е той?

– Отиде на лов.

– Преди колко време?

– Малко повече от час.

– Не сме чули никакви изстрели, Деър – каза младежът с рижата коса – Май доста ще трябва да чакаме.

– Това ме устройва чудесно – каза един огромен чернокос мъж с рунтава брада. – Сещам се за един начин, по който да си убием приятно времето.

Избухна смях.

– Никакви такива, поне засега – каза този с кафявите дрехи. После тихо заповяда: – Заведи я до лагера, Ромеро.

Мъжът, който скочи от коня си и се приближи към нея, приличаше на мексиканец, а и името му също звучеше като мексиканско. Само че очите му бяха най-ярко зелените, които беше виждала някога. Беше само с няколко сантиметра по-висок от нея и беше слаб, но доста жилав. Целият беше облечен в черно и само ушите му, огрени от залязващото слънце, изглеждаха кървавочервени. Лицето му беше мургаво и мрачно сериозно, каквото обикновено беше и лицето на Чандос. Този човек беше опасен, може би дори по-опасен от останалите.

Когато той се протегна да я хване за ръката, тя събра смелост да се дръпне от него.

– Сега, само минута...

– Недей, bella⁴ – предупреди я той рязко. – Не ми създавай неприятности, rog favor⁵.

– Но аз не съм...

– Callate! – процеди през зъби мъжът.

Инстинктивно Къртни разбра, че ѝ казва да млъкне или нещо от този род. Изглеждаше, като че ли той се опитваше да я закриля. Другите вече се изкачваха по хълма. Тя започна да трепери колкото от идващия откъм реката ветрец, който пронизваше мокрото ѝ тяло, толкова и от този човек, който я фиксираше със студените си зелени очи.

Той отново я хвана за ръката, но тя пак се дръпна.

4. Хубавица (исп.) – б.пр.

5. Моля (исп.) – (б.пр.)

– Може поне да ме оставите да се изсуша и да се преоблека.

– В тези мокри дрехи?

– Не, не в тях – тя му посочи към храста, където беше оставила дрехите си за преобличане.

– Si, но бързо, por favor.

Къртни беше толкова нервна, когато се пресегна да вземе кърпата, под която беше pistolетът ѝ, че той се изплъзна от пръстите ѝ и падна с трясък върху камъните. Мъжът изсумтя раздражено, наведе се да го вземе и го мушна под колана си.

Къртни въздъхна засрамена при мисълта какво щеше да каже Чандос за глупавата ѝ постъпка и забърза нагоре по хълма.

Ромеро я последва на съвсем близко разстояние. Не можеше и да става дума да свали мокротото си бельо, така че просто навлече роклята си отгоре.

– Ще наистинеш, bella – отбеляза Ромеро, щом тя излезе иззад храста.

Вината за това беше изпяло негова, затова Къртни се осмели да се сопне:

– Нямам кой знае какъв избор, нали?

– Si, винаги имаш избор.

Що за идея! Не можеше и да помисли, че ще се съблече гола, когато той е само на няколко крачки от нея.

– Не, нямам – настоя тя категорично.

Той сви рамене.

– Много добре, хайде тръгвай.

Не се опита отново да я хване за ръката, а само посочи напред, за да ѝ покаже накъде да върви. Тя събра бързо нещата си и тръгна. Само след няколко минути вече бяха в лагера им.

Останалите трима седяха около огъня, ядяха от боба и хляба, който тя беше приготвила, и пиеха от нейното кафе. Беше възмутена, но същевременно все повече я завладяваше страхът какво ще излезе от всичко това.

– Няма да ни отнеме много време – захили се чернокосият бабаит. – Не ти ли казах, Джони, колко съм бърз с оная работа?

Обидата отекна в главата на Къртни, а мексиканецът просъска:

– Imbecil⁶! Тя е дама.

– Тя е толкова дама, колкото аз съм кравешко лайно – изсмя се

6. Глупак (исп.) – б.пр.

черният подигравателно. – Само да я обърнеш по гръб и ще я оправя още тука.

Къртни стана аленочервена, като го видя да се попибва по чатала. С разширени от ужас очи тя отправи умолителен поглед към мексиканеца, но той само повдигна рамене.

– От тебе зависи, bella.

– Не!

Ромеро отново сви тесните си рамене, но този път това се отнасяше за гиганта.

– Виждаш ли, Ханчет, тя не иска да те опознае по-отблизо.

– Пет пари не давам дали иска, или не иска – изръмжа оня, като се надигна.

Мексиканецът направи крачка напред и застана пред Къртни. След това се обърна към Деър.

– Нима ли да кажеш на тоя amigo⁷, че единствено чрез тая жена можем да накараме Чандос да се покаже? Той си е взел коня, така че няма защо да се връща насам, освен заради нея. Ако някой си послужи с мойто момиче, дори и против желанието й, няма да я искам повече. Просто бих си тръгнал без нея.

Къртни беше ужасена от цинизма му. Що за човек беше той? Тя насочи погледа си към Деър, очаквайки да види неговата реакция. Той очевидно се колебаеше.

– Ромеро с прав, Ханчет – каза най-накрая той и Къртни въздъхна с облекчение, но това беше твърде прибързано от нейна страна. – Почакай, докато хвана това копеле и разбере каква му е играта.

– Вие... познавате Чандос? – прошепна тя на мексиканеца.

– Не.

– Тогава те го познават?

– Не – повтори той и обясни: – Чандос е казал, че търси Деър, но не го е намерил да се разберат, а на Деър това не му харесва.

– Искате да кажете, че сте ни преследвали?

– Si – отвърна той. – Бяхме на един ден път след вас и не се надявахме да ви догоним толкова скоро, но за наша изненада той се движеше доста бавно.

Къртни знаеше чия беше вината за това. Тя се осмели да попита тихо:

– Какво ще стане, след като Чандос дойде и вашият приятел

7. Приятел (исп.) – б.пр.

разбере това, което го интересува?

Тъмните очи на мъжа дори не трепнаха:

– Деър ще му свети маслото.

– Но защо? – попита девойката задъхано.

– Деър е бесен, че си губи времето, за да го намери. Начинът, по който Чандос беше разпитвал за него в Нютън, беше предизвикателство, което той не можеше остави без внимание. Но по същото време бяхме в Абилин и се върнахме в града едва след като твоят мъж си беше заминал.

– Той не ми е мъж. Просто ме взе със себе си до Тексас – това е всичко. Аз дори едва го познавам, но...

Той не изслуша обясненията ѝ.

– Защо пътуваш с него, си е твоя работа, bella.

– Но – продължи Къртни развълнувано – как можете така спокойно да говорите, че нашият приятел смята да го убие? Не се убива човек току-тъй, още повече заради такава глупава причина.

– Но Деър го прави.

– И вие няма да го спрете?

– Това не ме засяга. Но ако ти се безпокоиш за себе си, по-добре недей. Няма да те оставим тук сама. Ще се върнем в Канзас и ти ще дойдеш с нас.

– Това не ме кара да се чувствам по-добре, господине.

– А би трябвало, bella. Другата ти възможност е и ти да умреш.

Къртни пребледня, но следващите му думи я шокираха още повече.

– Имаш време да решиш дали има смисъл да се съпротивляваш, Но си помисли добре, защото така или иначе те ще намерят начин да си получат своето. Пък и какво значение толкова има дали ще е само един или четирима?

– Четирима? И вие също?

– Е, ти си bella, а аз съм мъж – просто обясни той.

Къртни поклати глава – не можеше да повярва.

– Но... нали вие попречихте на Ханчет да...

– Той е estúpido. Щеше да обърка всичко по този начин и да даде предимство на Чандос.

– Той и сега има достатъчно предимство – отбеляза тя нарочно, като се надяваше да разклати поне малко самоувереността му. – И четиримата сте на светло, докато него го прикрива тъмнината.

– Si, но ние имаме вас.

Думите му попариха желанието ѝ да се прави на герой.

Тя трескаво започна да мисли за начин, но който да помогне на Чандос. Дойде ѝ идея и тя поде:

– Аз му създавах толкова ядове, че той сигурно просто е пожелал да се отърве от мене всеки момент. Така че вие наистина си губите времето тук.

Деър я чу и рече:

– Много добре, госпожичке, ама на мене тия не ми минават.

Къртни се загледа в огъня. Съвсем вероятно беше това да е истина. Чандос щеше да усети опасността. За какво щеше да му бъде да застана на пътя на тези мъже, само защото тя беше тук? Шансовете му бяха че тири към едно. Щеше ли да рискува живота си заради нея?

Не искаше Чандос да умре. Но. Господи, не искаше и да я изнасилят.

– Чухме, че бил полуиндианец. Вярно ли е?

Трябваше ѝ време, докато осъзнае, че Ханчет говореше на нея. Трябваше ѝ още малко време, за да схване въпроса му. Те май наистина въобще не познаваха Чандос. Впрочем, също както и тя самата.

Тя хвърли презрителен поглед към огромния мъж с рошавата брада и каза хладно:

– Ако питате дали е наполовина индианец, не е. Той всъщност е три четвърти команч – има ли дума за това?

Къртни се учуди, че беше успяла да наруши спокойствието на тоя мъжага с лъжата си. Той се огледа в заобикалящия ги мрак. В същия миг под копитата на един от конете изпращя клонка и мъжът се стресна.

– Станала си много самоуверена, откакто спиш с полуиндианец – с тези думи червенокосият Джони искаше да ѝ отмъсти и наистина успя да я засегне.

Очите на Къртни заблестяха от обида.

– Повтарям ви още веднъж – Чандос не ми е любовник! Той е един безжалостен дивак. Но когато видях как уби Джим Уорд, тоя проклет разбойник, разбрах, че това е човекът, който ми трябва, за да ме заведе до Тексас.

– По дяволите! – изруга Ханчет. – Значи старият Джим е мъртъв?

Къртни изпъшка. Нищо чудно, че познаваха Уорд – и те бяха от същата пасмина като него.

– Да. Чандос го уби – отвърна тя. – Той преследва престъпници, които се издирват, за да вземе наградата. Дали не е питал и за вас по същата причина? – обърна се тя към Деър.

Той невъзмутимо поклати глава.

– Мене не ме преследва законът, госпожичке. Уверявам те, че не оставям никакви свидетели след себе си.

Ханчет и Джони Ред се изсмяха. Къртни беше загубила преимуществото си и се мъчеше да си го възвърне.

– Е, предполагам, че и вие сте безмилостен, жалък и прочее, така че имате много общи черти с Чандос. Той далеч не е приятен тип. Знаете ли, че се опита да ми изкара акъла, като ми разказа колко скалпове е свалил? Няма да ви казвам бройката – аз самата не можах да повярвам. Каза ми също, че няколко години се е движел с оня кръвожаден Сатанта. Но и аз не мога да си обясня как е могъл да убие за пари цели седемнайсет души, както разправя. Как е успял да ги очисти, при положение че е още толкова млад? Казах му го и на него, казвам го и на вас – това направо не е за вярване.

– Млъкни, жено! – рязко ѝ заповяда Деър. Беше бесен.

– Защо? Не ви ли се чу нещо? – невинно попита тя след малко. – Това може и да е Чандос. Трябваше да е тук преди доста време. Но той сигурно няма да се покаже, пък и за какво му е, след като може просто да ви гръмне един по един...

– Запуши ѝ с нещо проклетата уста, Джони – изръмжа Деър.

Точно когато червенокосият посегна към нея, отекна изстрел. Куршумът го закачи в лявото рамо и го блъсна назад. Останалите, в това число и изплашената до смърт Къртни, скочиха на крака.

Джони Рид се гърчеше на земята и крещеше, че костта му е раздробена. Къртни почти не го чуваше, защото в ушите ѝ още къртеше, но знаеше, че трябва по някакъв начин да предупреди Чандос, и викна:

– Чандос, те искат да те убият!

Тя млъкна, защото Деър замахна да я удари. Ръката му обаче не успя да я докосне, защото в същия миг един куршум се заби в лакътя му и той изпусна пистолета си. Щом видя какво стана с Деър, Ханчет насочи дулото на револвера си към нея. В следващата секунда един точен изстрел изхвърли оръжието от ръката му. Ушите на Къртни продължаваха да пищят и тя се озърташе около себе си напълно изумена.

– Глупаци – извика Ромеро, – той стреля, за да предпази жената. Оставете я на мира. – *Senor*⁸, не стреляйте *pro favor*. Вижте, оставям пистолета си настрана – и след като хвърли оръжието си, той разпери ръце встрани. Можеше да разчита само на късмета си, че няма да бъде застрелян в безпомощното състояние, в което се намираше.

8. Господине (исп.) – б.пр.

Този ход се оказа успешен, защото Чандос престана да стреля. Насътпи пълна тишина. Джони Ред, който лежеше до огнището, тихо изохка. Ханчет също изпъшка, като се държеше за кървящата си рана.

Страхът на Къртни се беше изпарил почти напълно, въпреки че ръцете и краката ѝ все още трепереха. Чандос беше успял, беше надделял над тях. Но защо не идваше? Защо сега просто не поговореше с тях – да се разберат, да се качват на конете си и да се махат. Защо мълчеше?

Ромеро бавно се приближи до огъня, за да помогне на Деър да превърже ръката си.

– Бъди разумен, amigo – чу го тя да шепне. – Той можеше да ни очисти всичките, а вместо това само ви рани. Питай го каквото те интересува и да потегляме. Предимството вече не е на твоя страна.

– Все още имам госпожичката – просъска Деър, като гледаше към Къртни.

Тя също го изгледа втренчено.

– Не мисля така, господине. Мога да си тръгна, когато поискам и вие няма да посмеете да ме спрете. Където и да е той, сега ви държи на мушката си.

О, какво голямо удоволствие изпита, като видя как очите на мъжа срещу нея заблестяха от яд, защото беше казала истината. Но Деър като че ли не можеше да приеме фактите, защото пристъпи към нея. Чу се още един изстрел и този път куршумът се заби в крака му. Той падна на земята и извика от болка.

Ромеро сграбчи Деър за раменете, за да го задържи.

– Стига вече! Ако не престанеш, всички ще станем на решето.

– Това беше добър съвет.

– Чандос! – извика възторжено Къртни и се обърна по посоката, откъдето беше чула гласа му.

След като започна да се ориентира в тъмнината наоколо, тя изпита непреодолимо желание да изтича и да се хвърли на врата му, но не посмя да го направи, за да не отвлече вниманието му. Той стоеше в края на сечището с пистолет, насочен към мъжете. Шапката закриваше очите му, така че никой не можеше да каже към кого гледа в момента. Целият му вид излъчваше твърдост и безкомпромисност, но за Къртни изглеждаше чудесно.

– Ти ли си Чандос? – Ромеро стоеше с разперени настрани ръце. – Стана голяма патаклама за нищо, senor. Питал си за ей този мой приятел. Той ти прави услуга, като сам дойде при тебе. Иска само да разбере защо си го търсил.

– Това е лъжа! – обади се дръзко Къртни и посочи изобличаващо към Деър. – Той искаше да те убие. И този ми каза същото – кимна тя към Ромеро. – Каза ми и какво щеше да стане, след като те убият. Те щяха... щяха да ме...

– Все още ли имаш трудности с думите, лейди? – попита Чандос.

Тя се учуди как можеше да се шегува в този момент.

– Добре де, щяха да го направят! – сопна му се тя.

– О, не се съмнявам, любов моя. И докато си още ядосана, защо не им събереш pistolетите вместо мене?

В първия момент тя не помръдна. Беше толкова изненадана от начина, по който той се беше обърнал към нея. Но когато се наведе да вдигне първия pistolет, разбра, че го прави, за да си помислят другите мъже, че тя е неговото момиче.

Като внимаваше да не застава пред някой от похитителите и по този начин да му попречи да ги държи под прицел, тя вдигна pistolетите на Деър и Ханчет от земята. Pistolетът на Джон Рид си беше все още в кобура му. Ромеро й подаде своето оръжие, а тя сама измъкна собствения си колт от колана му, като при това му хвърли тържествувач поглед.

– Не бъди отмъстителна, bella – тихо й рече той. – Не си ли спомняш, че ти помогнах?

– Разбира се – отвърна тя. – Спомням си също и причината, заради която каза, че го правиш. Да кажа ли всичко на Чандос и да го оставим той да реши дали си ми помогнал или не?

Тя се отдалечи, без да го остави да й отговори. Мразеше го повече от другите, защото се беше възползвал от слабостта ѝ, за да я наплаши до смърт, а после ѝ беше вдъхнал малка надежда, за да я разбие на пух и прах след това. Те всичките бяха отрепки, но той беше по-жесток от другите.

Тя се приближи до Чандос и хвърли pistolетите на земята зад гърба му, като задържа своя колт в ръката си.

– Знам, че в този момент не ти е много до моите благодарности – тихо каза тя, бързо го прегърна и се притисна към гърба му. – Но трябва да знаеш, че бях страшно щастлива в мига, в който ти се появи.

– Цялата си мокра – промърмори той.

– Тъкмо се къпех, когато те дойдоха.

– С дрехите ли?

– По бельо, естествено.

– Естествено – повтори той и се ухили.

А малко по-късно и Къртни, и другите останаха като гръмнати, когато, каза тихо:

– Изчезвайте, докато още можете да шавате.

Той ги пускаше да си отидат!

19.

Въпреки че не беше пълнолуние, беше достатъчно светло и луната хвърляше сребърни отблясъци във водата на големия поток, който се вливаше в Арканзас, и Къртни можеше ясно да вижда четиримата мъже, които се мъчеха да преминат през реката. Тя стоеше заедно с Чандос на брега и наблюдаваше как конете се бореха с водата. Бързото течение събори Ханчет от седлото. Девојката си помисли, че с ранената си ръка той трудно ще успее да се добере до отсрещния бряг, но за нейно учудване и той, и конят му успяха да преминат невредими. Ханчет и другите двама се отправиха на север към Канзас. Къртни и Чандос постояха още малко, докато конниците се изгубиха от погледа им.

А след това Чандос се зае да одере двете катерици, които беше хванал, като че ли нямаше нищо необичайно в това, че Деър Траск виси завързан за едно дърво встрани от огнището. Той явно ги беше уловил с голи ръце, защото по тях нямаше следи от куршум, а и той не беше стрелял, докато беше на лов. Сложи ги да се пекат върху огъня, след това отвори консерва с боб и свари още кафе. Къртни седна наблизо до него и се загледа в Деър Траск. Чувстваше се изтощена.

Чандос беше казал на другите мъже, че Траск няма да си тръгне с тях. Беше го нарекъл с цялото му име, като с това показва, че го познава отпреди, след това накара Ромеро да завърже ръцете и краката му със собствената му риза и с панталоните му. Изпрати Къртни да вземе въжето от седлото му и тя едва не се загуби, докато открие къде Чандос е оставил Шуърфут.

Тя доведе и двата коня, подаде въжето на Чандос и застана до него. Той нареди на Ромеро да завърже въжето за китките на Траск, като го предупреди, че ако не го върже достатъчно здраво, може да падне и да си счупи краката. Когато Чандос довлече вързания към най-близкото дърво, стана ясно какво е намислил. Той преметна въжето на един клон, издигна Траск на няколко метра от земята и го остави да виси така.

- Ще го убиеш ли? – попита Ромеро.
- Не, но ще трябва да се поизмъчи малко заради постъпката си.
- Но той не ти е сторил нищо. senog.
- Така е. Но не одобрявам това, което щеше да направи на госпожицата. Виждаш ли, никой освен мене няма право да я докосва.

Ромеро погледна Къртни, като се питаше дали не го беше излъгала

за отношенията ѝ с Чандос, и след това се обърна към него.

– Мисля, че причината не е само жената, но и това, за което си търсил моя amigo, si?

Чандос не отговори. Изведе конете на стрелците, като преди да им подаде поводите извади пушките от седлата и заедно с пистолетите ги хвърли в реката.

Мъжете вече си бяха заминали, а Деър Траск продължаваше да ви си на дървото със запушена уста. Беше започнал да крещи на своите хора да се върнат да го вземат и на Чандос му беше омръзнало да го слуша. Къртни съзнаваше, че така както виси, разпънат на дървото, сигурно изпитна ужасни болки. Раните му продължаваха да кървят, дори и тази, която беше превързана на две на три.

Къртни не го съжаляваше, дори мислеше, че и това му е малко, но не можеше да понесе подобна гледка. Знаеше, че щеше да се чувства по съвсем друг начин, ако той я беше изнасилил и ако Чандос беше мъртъв, но въпреки това не можеше да изпитва удоволствие от това, че негодникът страда.

Дали и с Чандос беше същото? Не можеше да се каже. Лицето му беше непроницаемо както обикновено. Той приготви яденето и невъзмутимо изяде вечерята си, като през цялото време безмълвно наблюдаваше Траск.

Когато Къртни се опита да го заговори, той ѝ нареди да пази тишина, за да може да чуе, ако останалите са решили да се върнат отново. Тя го послуша.

След известно време Чандос ѝ каза да прибере нещата и да оседлае конете. Тя беше доволна, че си тръгват, но когато доведе конете заедно с този на Траск, помисли, че спътникът ѝ е променил намеренията си. Той не беше изгасил огъня, дори беше сложил още дърва да го разгори, а и Траск още висеше на дървото.

Чандос се обърна и я изгледа. Изразът на лицето му беше толкова сериозен, че тя усети как стомахът ѝ се свива от мрачно предчувствие.

– Нима мислиш да го... – Неизвестно как, но тя беше отгатнала намеренията му. – Искаш да тръгна без теб, нали?

Той я хвана за ръката и я заведе към другия край на просеката.

– Недей да се тревожиш напразно, лейди. Всичко, което искам, е да избързаш малко напред. Тръгни с конете на юг. Ще те настигна след няколко минути.

Отново я беше нарекъл „лейди“. Беше толкова мрачен. Тя не можеше да повярва на очите си.

– Ти ще го убиеш, нали?

– Не.

– Тогава ще го изтезаваш, така ли? – настоя девойката.

– Жено – пресече я Чандос, – къде изчезна твоето спокойствие, с което разтягаше локуми на тези четирима главорези?

– Пращаш ме сама в тъмното при индианците и очакваш да бъда спокойна? Те са чули гърмежите и сега сигурно цяла дузина, ако не и стотина диваци, кръжат наоколо.

– Наистина ли мислиш, че ще те изпратя, ако има някаква опасност? – каза го така нежно, че тя замълча.

– Извинявай – засрамено каза Къртни. – Това е, защото съм ужасна страхливка.

– По-смела си, отколкото си мислиш, лейди. Сега тръгвай, а след малко ще те настигна. Налага се да кажа няколко думи на Траск, които ти не бива да чуеш.

20.

Много хора имаха кафяви очи и кафява коса, но отрязаните пръсти на едната ръка веднага отличаваха Деър Траск от останалите. Чандос стоеше пред своя враг и се опитваше да овладее чувствата си. Мъчеше се да отблъсне спомените, защото в случая те само можеха да попречат. Деър Траск беше изнасилвил неговата майка. Не беше я убил, но я беше осквернил. Само заради това той беше последният човек, който заслужаваше да живее. А освен това беше и един от тримата, които бяха изнасилили жената на Скачащия вълк, след което беше забил ножа си в корема ѝ, и то така, че да учите в ужасни мъки.

За това Деър Траск не само трябваше да умре, но трябваше да умре бавно. И това щеше да стане – днес, утре, може би дори в други ден. Но Чандос нямаше да бъде тук, за да види смъртта му. Нито пък имаше някакво желание за това. След тези четири години желанието му за мъст беше почти отшумяло. Но не и по отношение на Уейд Смит. Той трябваше да умре от ръката на Чандос. А що се касаеше до Траск, просто нещата трябваше да бъдат доведени до край и той да изпълни клетвата си. Останалото нямаше значение.

Траск трябваше да знае заради какво ще умре и Чандос щеше да му го обясни добре. Той искаше главорезът да разбере, че трябва да плати за зверските си престъпления.

Чандос извади кърпата от устата на Траск, отдръпна се на няколко крачки и го погледна. Траск го заплю с презрение. В очите му нямаше страх.

– Ей, мършо – каза той грубо, – знам, че няма да ме убиеш. Чух те да го казваш на жена ти.

– Сигурен ли си, че си чул добре?

Траск позагуби малко от войнствеността си.

– Какво искаш, по дяволите? Не съм докоснал проклетата жена. Нямах никакво основание...

– Това няма нищо общо с жената. Траск.

– Значи Ромеро беше прав. Щом като само си я използвал като повод, какво искаш тогава?

– Не е нужно приятелчетата ти да знаят какво има между нас. Просто ще си помислят, че съм много ревнив и толкова. Ще се чудят, като не те видят никога повече, но така и няма да узнаят какво е станало с тебе.

– Как ли пък не! Ще се върнат, и то скоро! Няма просто така да ме зарежат тука.

Чандос бавно поклати глава.

– Обзалагам се, че вече са видели индианците наоколо и сега пускат като бесни към границата.

– Лъжец! – избухна Траск. – Не видяхме и следа от тях. Да не би ти да си видял нещо?

– Нямаше нужда. Знам, че са наблизо. Обикновено яздим заедно. Но този път се държат на разстояние заради жената. Видиш ли, тя се плаши от индианците.

– Е, нали пътува с тебе – отбеляза Траск.

Чандос кимна, без да му обяснява повече.

– Знам какво се опитваш да направиш, мършо. Но Деър Траск не се плаши така лесно. Освен това сме твърде близо до границата, за да има индианци наоколо.

Чандос повдигна рамене.

– Няма какво да те убеждавам повече. Като те намерят, сам ще разбереш. Може да се каже, че ще им направя подарък, като те оставя в ръцете им.

– Подарък? – извика Траск, без да крие страха си. – Ако искаш да ме убиеш – хайде, давай. Или не ти стиска, защото не си никакъв мъж?

Чандос не обърна внимание на предизвикателството – беше се изморил да разговаря с тоя червей.

– Ще излъжа, ако кажа, че не искам да те убия – тихо каза той, като се приближи към Траск. – Погледни ме хубаво. Виж очите ми. Виждал си тези очи и преди, нали? Или си изнасилил толкова много жени, че сега не можеш да се сетиш за тази, за която говоря?

Траск изпъшка тежко и Чандос хладно добави:

– Е, изглежда, все пак си спомняш.

– Проклет да съм, та това беше преди цели четири години!

– Да не би да си мислиш, че като е минало толкова време, ти си се отървал от отмъщението на команчите? Не знаеш ли какво се случи с останалите ти приятелчета, с които сте били заедно в онзи ден?

Траск чудесно знаеше. Лицето му пребледня. Беше повярвал, че всичко е приключило вече и че след като бяха избили почти всички от злополучната шайка, индианците са задоволили жаждата си за мъст. Но очевидно не беше така.

Той се замята буйно, но въжетата го държаха здраво. Сега Чандос наистина усети страха му. Траск го гледеше умолително и очите му бяха

изпълнени с ужас – беше проумял, че ще умре.

Чандос се отстригна от жертвата си – беше удовлетворен. Възседна коня си и поведе за юздите дорестия кон на Траск. След това се обърна към вързания:

– Сега вече знаеш, защо те искам мъртъв, Траск. Но си спомни и за оная млада индианка, която не само изнасили, но и обрече на бавна и жестока смърт.

– Тя беше само мръсна индианка!

Думите му заглушиха и последните угризения на Чандос.

– Тя беше красива и мила жена, майка на бебе, което беше убито същия ден, а съпругът ѝ още не може да я оплаче. През целия си живот не беше сторила зло на никого. Беше самата доброта и милосърдие. А ти я уби. Е, сега те оставям на мъжа ѝ. Виждаш ли, той истински ще ти се зарадва.

След това се отдалечи, като до слуха му още дълго продължаваха да стигат виковете на Траск, който го молеше да се върне и да го убие. Но в главата му още по-силно отекваха писъците на избитите и поругани жени и деца. Усещаше ги съвсем близо до себе си – и тях, и мълчаливите сенки на воините от племето. Не можеше да ги види, но чувстваше, че в този момент всички те го наблюдават и одобряват постъпката му.

Не след дълго забеляза Къртни в далечината и сенките на миналото изчезнаха. Нейният образ прогонваше тежките му спомени. На фона на цялата жестокост на заобикалящия го свят той намираще в това сладко невинно момиче истинска утеха за душата си.

Тя беше спряла наред пустото поле с кобилата си. Силуетите им бяха обгърнати от сребърното сияние на луната. Мъжът пришпори коня си.

Когато я настигна, тя избухна в сълзи. Чандос ѝ се усмихна. Не беше от тези, които могат да съдържат чувствата си, но тази вечер наистина се беше държала достойно. Беше се държала смело и хладнокръвно точно тогава, когато беше нужно. А сега, когато беше вече в безопасност, даваше воля на сълзите си.

Той се изравни с нея, хвана я здраво и с едно движение я прехвърли на своя кон. Девојката се сгуши в него, като продължаваше да плаче тихо. Е, нека си поплаче. Сълзите щяха да ѝ помогнат да се освободи от страховете си. Когато най-накрая се успокои, той внимателно се наведе и я целуна.

Почти в същия миг тя разбра, че този път целувката не беше случайна. Почувства се замаяна от внезапния прилив на чувства, толкова

силен, че чак се уплаши и побърза да се отдръпне от Чандос.

Останала почти без дъх, тя се вгледа в него. Невъзмутимото му спокойствие я подрази малко.

– Този път не можеш да кажеш, че само си искал да ми запушиш устата.

– Какво сега – искаш да ти обясня защо съм те целунал ли? – въздъхна Чандос.

– Аз...

– По-добре не започвай, котенце – прекъсна я той, – защото иначе всичко ще свърши с това, че ще се гушнем тук двамата с тебе и на сутринта едва ли ще си толкова невинна като сега.

Къртни беше смаяна.

– Не мислех, че ме намираш за привлекателна.

Той само изсумтя. Не последваха никакви уверения или обяснения в любов. Какво, по дяволите, означаваше това?

– Чандос, мисля, че ще е по-добре, ако ме върнеш на моя кон – каза тя след известно колебание.

– Така ли е „прието“ да се постъпва в такива случаи?

С цялото си същество тя желаше да остане там, където си беше, но усети иронията му и отговори надутно:

– Да, точно така.

Тоя я хвърли обратно на седлото ѝ така, че тя едва успя да хване юздите и да се задържи на коня, когато той отведнъж препусна след Шуърфут.

През целия път Къртни беше като замаяна. Чандос и беше показал, че я желае!

21.

Чандос я желаше! Това беше първата ѝ мисъл, когато се събуди на следващата сутрин. Еуфоричното ѝ настроение от предната нощ не я беше напуснало. Но след като се позамисли, се почувства така, сякаш я бяха залели със студена вода. Ами че истината беше съвсем прозрачна! Каква наивна глупачка беше – да повярва на наивните си фантазии. Естествено, че ще я желае. Та нали той беше мъж, а тя беше единствената жена наоколо. Доколкото беше наясно, мъжете не се отказваха от всяка фуста, която им е подръка. Така че тя го привличаше, но той не я желаше *истински*. Още от самото начало ѝ беше демонстрирал безразличието си. Просто се беше поддал на похотливостта си, без иначе да се интересува от самата нея.

– Какво ти е направило това одеяло?

– Какво? – извърна се Къртни.

– Така си се вторачила в него, като че всеки момент ще го разкъсаш със зъби.

– О, аз... сънувах лош сън.

– Не е за чудене, след всичко, което преживя.

Той беше клекнал до огъня с канче кафе в ръката. Беше облечен и избърсан, даже беше нахлупил широкополата си шапка. Явно отдавна вече беше готов за път, но я беше оставил да се наспи хубаво. Как беше разбрал, че тя толкова се нуждаеше от един здрав сън?

– Ще ми сипеш ли малко кафе, ако не бързаш веднага да тръгваме? – попита го ти, като стана и започна да си сгъна одеялото. Чак сега разбра, че е още с дрехите от предната нощ. „Господи, явно не съм била с ума си“ – промърмори си тя, като усети, че на места роклята ѝ беше все още влажна.

– Май че твърде бавно загреваш – обади се Чандос.

– Бавно загревам ли? – тя го прониза с очи. – Но ти си знаел! Защо не ме подсети да се преоблека?

– Напротив, подсетих те. Ти ми благодари и веднага след това легна и заспа.

Къртни извърна глава. Трябва съвсем да не е била на себе си, за да си легне с мокри дрехи. И то само защото за някакъв кратък момент Чандос ѝ беше показал, че я харесва! Как можеше да е толкова глупава!

– Ще трябва да се преоблека – каза тя и бързо се отдалечи.

Но неприятностите ѝ не приключиха с това. Миналата вечер беше събрала мокрите дрехи на две на три и без да мисли, ги беше напъхала в чантата при останалите. Сега всичките ѝ дрехи бяха влажни.

Тя хвърли един поглед на Чандос през рамо, а после пак се загледа безпомощно в чантата си.

– Чандос, аз...

– Какво толкова страшно е станало, котенце?

– Нямам какво да облека – изгърси Къртни на един.

– Как, съвсем нищо ли?

– Ами да. Сложила съм в чантата мокрите дрехи, а после съм забравила да ги извадя да се сушат.

– Е, със сушенето ще трябва да почакаш до вечерта. Какво ще кажеш за онези панталони? Много ли са мокри? – Той се приближи и надникна в чантата ѝ.

– Не, те са сухи. Прибрала съм ги в кожената торба.

– Е, тогава ще свършат работа.

– Но аз си мислех, че...

– Какво да се прави. Чакай, ще ти дам от моите ризи.

Къртни беше смаяна – Чандос изобщо не изглеждаше ядосан. След малко ѝ подхвърли кремава на цвят риза от много фина еленова кожа. Единственият проблем беше, че ризата беше без копчета, а се връзваше с връзки. Тя я пристегна отпред, тъй като отдолу беше без нищо.

– Не се мръщи, котенце. Това трябва да свърши работа. Останалите ми дрехи са вече за пране.

– Но аз с удоволствие ще ти ги изпера.

– Не – каза той язко. – Предпочитам сам да се грижа за себе си.

Сега вече се беше ядосал. Да му се не знае! Къртни взе панталоните и се скри в храстите. Този мъж наистина можеше да те вбеси. Само беше предложила да му помогне. По начина, по който беше реагирал, човек би помислил, че едва ли не тя се мъчи да влезе в полята на негова жена или нещо от този сорт.

Пет минути по-късно девойката се върна и се зае да си прибира постелката за спане. Беше почервеняла от яд и възмущение. Ризата, която Чандос ѝ беше дал, беше твърде дълга, за да може да я напъха в панталоните. А и дълбокото деколте, което при него стигаше сигурно само до средата на гърдите, при нея се спускаше чак до пъпа. Но най-неприятното нещо бяха връзките на ризата. Те бяха направени от по-твърда кожа и тя все не успяваше да ги върже добре. Колкото и силно да ги пристягаше, винаги оставаше да се вижда скандална цепка.

Тя гледаше през повечето време да е с гръб към Чандос и когато се приближи до огъня да си вземе кафето, сложи шапката си отпред на гърдите, като само му хвърли свиреп поглед, сякаш го предупреждаваше да не казва нищо. Мъжът мълчеше. В действителност беше му необходима цялата воля, за да не поглежда към нея.

Къртни се чудеше с какво да се захване, за да не мисли за неудобството от необичайното си облекло, когато погледът ѝ спря върху коня на Траск, който беше вързан заедно с техните три коня.

– Не беше ли малко жестоко да караш Траск да измине целия обратен път до Канзас пеша?

Този лек укор оказва по-голямо въздействие, отколкото беше очаквала Чандос я изгледа с леденосните си очи и тя си помисли, че той ще избухне всеки момент.

– Като не знаеш какво е извършил, лейди, как можеш да съдиш какво заслужава и какво – не?

– А ти сигурен ли си, че той е виновен?

– Да.

– За какво?

– За изнасилване. За убийство. За клане на мъже, жени и деца.

– Господи! – пребледня Къртни. – Но щом си знаел всичко това, защо не го уби веднага?

Чандос не отговори нищо, изправи се и се запъти към конете.

– Извинявай! – извика тя след него. Дали я чу?

Боже мой, непрекъснато се извиняваше за нещо. Защо просто не си държеше устата затворена?

Щеше да зачеркне Деър Траск от съзнанието си. Той заслужаваше да бъде разпънат и разкъсан на четири, както наказваха в цивилизованите страни за такива ужасни престъпления. Но тя нямаше да мисли повече за това.

Изля останалото кафе и загаси огъня, а след това отиде при коня си и видя, че Чандос беше имал добрината да го оседлае вместо нея. Набързо прокара четката през косата си, която беше чиста, но се беше сплъстила.

Тя се бореше с един непокорен кичур, когато Чандос дойде и заста на зад нея.

– Щом мислиш, че съм добър в тези неща, бих могъл да направя нещо и за тебе и да ти оправи прическата – в гласа му явно се усещаха насмешливи нотки. След малко продължи: – Та колко скалпа съм бил свалил, казваш? Бройката нещо ми се губи.

Къртни се обърна и го погледна. Той се смееше срещу ѝ – колко бързо си беше върнал доброто настроение!

Спомни си какви врели-некипели беше наговорила по негов адрес миналата нощ и страните ѝ пламнаха.

– Колко дълго стоя там и ни слуша?

– Достатъчно дълго.

– Знам, че няма и частица истина във всичките тези приказки – побърза да го увери девойката. – Просто, когато ме попитаха дали си наполовина индианец, реших, че по-добре да им кажа да. Искях малко да ги поизплаша. Освен това те твърдыха, че никога не са те виждали – откъде тогава можеха да знаят, че приличаш на индианец?

– А не приличам ли? – прекъсна я Чандос леко обезпокоен. – Нима си виждала толкова много индианци, че да си толкова убедена?

Къртни пребледня. Той май я вземаше на подбив, а това изобщо не ѝ беше забавно, но скоро се убеди, че е напълно сериозен.

– Нали не си наполовина индианец – прошепна тя и веднага съжали, че го е попитала. Не можеше да очаква отговор на такъв въпрос, а и той без друго не ѝ каза нищо, а само впи очи в нея. Винаги успяваше да я обърка с този поглед. Тя наведе глава. – Забрави за този въпрос. Ако си готов, да тръгваме...

Той бутна в ръката ѝ едно парче месо, останало от миналата вечер.

– Това ще ти бъде храната до обяд.

– Благодаря – каза тя и без да го поглежда, попита: – Чандос, знаеш ли какво означава bella?

Той я изгледа напрегнато.

– Мексиканецът ли ти го каза?

– Да.

– Означава – „красива“.

– А, така ли? – за пореден път Къртни усети, че силно се изчервява.

22.

– Ако имаш да переш, по-добре да свършиш това тази вечер – каза Чандос, щом спряха и започнаха да си правят бивак за ношуване. – Утре ще се отклоним от реката и поне три дни ще яздим далеч от вода.

Къртни нямаше кой знае колко неща за пране, но трябваше да проветри и изсуши всичките си дрехи. Чандос бързо свърши с грижите за конете и се отправи към реката, за да си изпере дрехите. След известно време Къртни го последва, но свърши с прането още преди тя да е започнала. След това и двамата накачиха дрехите да съхнат и бивакът им заприлича на задния двор на някой пансион – по храстите, клоните на дърветата и камъните висеше мокро пране. На Къртни ѝ се видя някак комично, че едно толкова затънтено място по средата на индианската територия може да изглежда толкова по домашному. Завладя я силно чувство на топлина и спокойствие, че чак се изненада. До голяма степен то се дължеше просто на това, че Чандос беше до нея и това я караше да се чувства в пълна безопасност. Тази вечер не беше отишъл на лов и тя беше сигурна, че постъпи така само за да не я остави сама. Беше разбрал, че тя все още не е преодоляла страха си, и девойката му беше благодарна за това.

За да му покаже признателността си, вложи всичките си умения, като сготви пикантно задушено от сухото говеждо месо и зеленчуците, които имаха, като сложи и някои от подправките, които носеше със себе си. Изпържи и няколко кнедли, които добави към яденето, но за сметка на това не сложи нито зрънце боб.

В това време Чандос се беше облегал на сваленото седло от коня си и беше притворил очи. Когато я чу да си тананика, усети мелодията с цялото си тяло и трябваше още по-силно да стисне клепачите си, за да надвие надигашата се възбуда. Това пак се повтаряше. Тя въздействаше на сетивата му, и то тогава, когато най-малко го очакваше. Като че ли близостта ѝ го правеше напълно безпомощен.

Още колко време би могъл да удържи желанието си да я притежава? Това, че трябваше да се бори срещу собствената си природа, беше нещо ново за него. Така силно я желаше, че почти не можеше да се съсредоточи в нещо друго. Мисълта за нея го мъчеше до такава степен, че имаше чувството, че ще се пръсне всеки момент, а нямаше как да се освободи от нея.

Но той нямаше да я докосне. Дори сама да му предложеше, не би... Всъщност, я почакай – той не беше чак толкова благороден. В края на краищата не можеше да иска от себе си невъзможното.

Но кого се опитваше да заблуди! Та тя му беше направила недвусмислено предложение и сега това продължаваше да го измъчва. Това нелепо негово убеждение, че трябва на всяка цена да я опази – дори и от самия себе си – се превръщаше в истински ад. Със страстните си погледи и с нежните си всеотдайни целувки тя му беше пращала сигнал след сигнал, че го харесва, и това разпалваше кръвта му още повече.

Но това момиче с очи на котка даваше ли си сметка, че така нетърпимо го изкушава? Едва ли. До миналата нощ беше полагал огромни усилия, за да не ѝ позволи да го разбере. А ако пък знаеше, то явно хич не я беше грижа, че с тези свои погледи направо изгаря плътта му.

– Чандос, как успяват да прекарат такива огромни стада добитък през тези хълмове? Пазят ли ги от всички страни, като вървят?

– Не – той се учуди от резкия си тон и веднага се опита да продължи по-меко: – Пътят, по който минават стадата, е на около петдесет мили западно оттук.

– Но аз мислех, че това е най-прекият път до Уако.

– Така е.

– Значи ние не вървим по него?

– Имам малко работа в Париж – едно градче в североизточната част на Тексас. Това отклонение ще ни отнеме около пет дни езда, но няма друг начин. Това е мястото, където съм тръгнал, и не мога да си позволя да изгубя цяла седмица, като първо те заведа до Уако, а след това се върна обратно. Да имаш нещо против? – Той изрече всичко това с тон, който не търпеше възражения.

– Не, не бих искала от тебе да променяш плановете си. Няколко дни не са от значение. – Тя разбърка задушното. – Чандос, яденето е готово.

Станало ѝ беше приятно, като разбра, че пътят им се удължава и по този начин ще бъдат повече време заедно. Но се ядоса, че той не си беше направил труда да ѝ съобщи за плановете си по-рано. На няколко пъти крадешком поглеждаше към него, докато накрая той улови погледа ѝ. Гледаше я така, че ѝ стана неудобно и бързо-бързо привърши с вечерята си и отиде да се преоблече.

Повечето от дрехите бяха вече сухи, тъй че най-накрая можеше да се облече като хората и тя се отправи надолу към реката. Съблече панталоните и ризата и се поколеба само за миг, преди да скочи във водата.

Слънцето беше залязло, Чандос още беше зает с вечерята си, а и от утре нямаше да може да се изкъпе, тъй че реши да използва момента.

Лунната светлина потрепваше във водата. Къртни зарови крака в пясъка на дъното под клоните на едно надвиснало дърво и се остави течението да я облива. Чувстваше се много добре съвсем гола във водата. Беше прекрасно.

Най-после с неохота тръгна да излиза. Изсушаването беше трудна работа, защото нямаше кърпа, и тя най-напред изтри капките по тялото си е ръце – Боже мой, не беше ли понечила да направи същото, когато видя капчиците вода по гърба на Чандос? Недей да мислиш за това, Къртни. Тя бързо се облече и тръгна обратно към бивака им.

За своя изненада откри, че Чандос беше прибрал нещата от вечерята, беше приготвил постелята си и вече засипваше огъня. Тя въздъхна. След освежителната баня изобщо не и се спеше, но Чандос явно се готвеше да си ляга.

Когато тя го наближи, той се изправи. Очите му пробягаха по бледозелената ѝ копринена рокля и тя в един миг осъзна, че не се беше изсушила съвсем, преди да я облече. На места роклята беше прилепнала към тялото ѝ. Косата ѝ също беше наполовина мокра, макар че я беше прибрала нагоре. Съвсем явно личеше, че се е къпала. Изведнъж се смути, като си представи как беше стояла гола-голеничка във водата.

– Ако знаех, че ти ще измиеш чиниите, нямаше да бързам толкова да се обличам – изтърси тя. О, защо прозвуча така ужасно? Нямаше точно това предвид... – Имах предвид... е, вече няма значение. Ето – добави Къртни и му подаде ризата. – И още веднъж благодаря.

Понечи да се отдалечи, но внезапно Чандос я сграбчи за ръката.

– Следващия път ми казвай какво мислиш да правиш, жено. Може-ше да те ухапе водна змия, да те удари някой плаващ дънер и да се удавиш или пък да те отвлекат индианците, ако не и нещо по-лошо.

– По-лошо от индианците ли? – отвърна тя, отстъпвайки, защото наистина не беше помислила за тези неща.

– Има и по-лошо.

– Но ти беше наблизо и щеше да ме чуеш, ако извикам за помощ.

– Ако изобщо имаш тази възможност – този, който те нападне, едва ли ще ти даде такъв шанс.

– Ако с това искаш да кажеш, че не трябва да се къпя...

– Не, не казвам това.

– Да не би да си искал да...

– По дяволите, не – изръмжа той, ужасен от нейното

предположение не по-малко от самата нея. – Потрябвало ми е да те гледам. Просто трябва да съм достатъчно близо край тебе, за да те защита при нужда. – Мъжът разбра, че няма да се отърве лесно от този разговор, и рязко допълни: – Забрави какво ти казах.

– Какво да забравя? Че трябва да те уведомявам, преди да...

– Забрави за къпането, просто недей да се къпеш.

– Чандос!

– И без друго не върви дама да се къпе по време на път...

– Това е глупаво и ти сам знаеш, че е така! – пресече го предизвикателно Къртни. – Не съм си сваляла всичките дрехи. Е, с изключение на тази вечер, но аз...

Тя нямаше възможност да продължи. Образът, който предизвикаха тези думи в съзнанието на Чандос, го извади от релси. С глух гърлен звук той я привлече към себе си и даде воля на буйната си страст.

Още при първия допир на устните му цялото ѝ тяло беше пронизано от дълбоко чувство на възбуда и тя усети, че краката ѝ омекват. Къртни обви врата му с ръце и се притисна към него.

Той я прегърна така силно с твърдата си като стомана ръка, че гърдите им се сляха. Другата му ръка здраво държеше главата ѝ и тя не можеше да избегне неговите пленителни устни. Имаше нещо диво в страстния и брутален начин, по който те се впиха в нейните устни, като силом ги накараха да се разтворят. В следващия миг тя усети горещия му език върху своя и сякаш нещо я прониза като с нож.

Къртни изтълкува погрешно този внезапен изблик на чувства от негова страна и си помисли, че той се опитва отново да я нарани. Тя се уплаши. Помъчи се да се освободи от прегръдката му, но той не я пускаше. Опита се да отмести раменете му, но с това само направи хватката му още по-здрава. Тя започна да се извива в ръцете му, но и това не го накара да я пусне.

Чандос почти не усещаше, че тя се съпротивлява ръцете му. Беше разбрал, че е изгубил битката със себе си, но все още не осъзнаваше, че силата на страстта му я плаши. Но след малко осъзна, че тя се бори с него, при това достатъчно яростно, за да го накара да се опомни.

Той прекъсна целувката, за да си поеме дъх. Престана да я притиска толкова плътно до себе си, сетне освободи прегръдката си дотолкова, че между телата им да има малко разстояние.

– Това един от поредните ти уроци ли беше?

– Не.

– Но ти отново ми причини болка.

Чандос я погали по бузата.

– Това е последното нещо, което съм искал да ти причиня, коте.

В този момент той беше самата нежност – и гласът му, и очите му, и неговата ръка върху лицето ѝ. Но Къртни не можеше да се освободи от тревогата си. Той все още я плашеше.

– Защо ме нападна така, Чандос?

Заболя го от обвинителната нотка в гласа ѝ.

– Аз да съм те нападнал?

– А ти как би го нарекъл?

– Може би преодоляване на съпротивата ти? – предложи той с ирония.

– Не смей да ми се надсмиваш! – извика тя. – Толкова си отвратителен, че...

– Шшт, изслушай ме, коте. Извинявай, ако съм те изплашил, но когато един мъж желае жена толкова много, колкото аз желая тебе, не е лесно да внимава за подробностите. Разбираш ли?

Поразена, тя замълча за минута и след това го загледа учудено.

– Ти... ти ме желаеш?

– Нима можеш още да се съмняваш? – тихо проговори той.

Къртни наведе очи, за да скрие радостта и смущението си.

– Но преди това не ме харесваше – едва промълви тя. – Недей да постъпваш така с мен само защото имаш нужда от жена, а аз съм единствената подръка.

Той повдигна нагоре брадичката ѝ, като я накара да го погледне в очите.

– Ето какво съм постигнал с глупавото си упорство да не се поддавам на чувствата си към тебе! – Той въздъхна дълбоко с укор към себе си. – Можеш да се съмняваш в здравия ми разум, но не можеш да се съмняваш в това, че те харесвам и желая още от минутата, когато излезе от онзи магазин в Рокли. Мислиш ли, че щях да се разправам с боклук като Джим Уорд, ако не беше заради тебе?

– Недей, не казвай това.

– Знаеш ли, че за малко щях да убия твоя приятел Рид, когато му се остави да те целуне?

– Чандос, моля те!

Той я привлече към себе си, но този път много нежно и внимателно, без да обръща внимание на вълата ѝ съпротива.

– Не мога повече да потискам чувствата си към тебе, котенце. Опитвах се да те забравя и да те изхвърля от главата си, но не можах.

Опитвах се да не те докосвам. Не мога повече да се боря със себе си, особено сега, когато знам, че ти също ме желаеш.

– Но аз...

Нямаше да ѝ позволи да отрича. Целувката му – толкова нежна този път, колкото първата беше груба, подейства по-силно от всичките ѝ доводи и сломи волята ѝ. Но никоя целувка не би имала същия ефект, ако не беше неговото признание. Именно то я зашемети. Та той и желаше и винаги я беше желал! О, Господи, как я развълнува тази мисъл!

Тя се притисна към него и отвърна на целувката му с пълно себеотдаване. Всичките ѝ фантазии се бяха превърнали в действителност и единственото ѝ желание беше този миг да продължи вечно. И мигът продължаваше, докато той непрестанно я обсипваше с целувки.

Къртни не си даваше сметка докъде ще стигне Чандос с ласките си, дори и когато той я занесе до неговата постеля и внимателно я положи върху нея.

Целувките му станаха още по-страстни и той започна да я разсъблича. Девојката понечи да го спре с ръцете си, но той ги отблъсна и устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ. О, Боже, това беше толкова хубаво, толкова възбуждащо!

„Трябва да взема някакво решение“ – каза си тя. Дали той щеше да се ядоса, ако се опита да го спре, след като го беше оставила да стигне толкова далече? А и можеше ли да го спре?

Започна да я обзема лека уплаха и тя промълви задъхано:

– Чандос, аз... аз не съм...

– Не говори, котенце – прошепна той в ухото ѝ с пресипнат глас. – Късно е вече за приказки – имам нужда да те докосвам. Ето така... и така.

Ръката му се плъзна надолу под отвореното деколте на роклята ѝ, напипвайки първо едната гърда, а след това и другата. Тънката камизола не можеше да я опази от горещите му ласки. А когато удоволствието достигна връхна точка, той съвсем лекичко захапа ухото ѝ.

Така я обсипваше със страстните си милувки, че не ѝ даваше възможност да се опомни. Тя не се възпротиви, когато с бързо движение Чандос съблече роклята ѝ. Последва зашеметяваща целувка и в следващия момент той измъкна камизолата през главата ѝ тя остана под него без нищо от кръста нагоре.

Устните му се насочиха към едната ѝ гърда и цялото ѝ тяло потрепери, залято от гореща вълна. Ръцете ѝ обхванаха главата му и я задържаха в това положение. Тя вplete пръсти в косите му и изстена, когато

езикът му докосна твърдите зърна на гърдите ѝ и започна да играе по тях. След малко той ги пое с устни и започна да ги смуче, а девойката усети, че от гърлото ѝ се изтръгва дълбок мъркащ звук на неизказано задоволство. Чандос също изстена.

Къртни дори не беше бленувала за нещо толкова чудесно, така дълбоко завладяващо. Но това не беше всичко и Чандос нямаше търпение да ѝ покаже още и още от магията на любовта.

Тя дори и не усети кога е развързал долната ѝ фуста, но когато ръката му се плъзна надолу, мускулите на корема ѝ потрепериха. Нежните му пръсти слизаха все по-надолу и тя чак сега осъзна колко далече са стигнали. Би ли могла да го спре? Задържа ръката му, но това беше по-скоро рефлекс, отколкото истинска съпротива.

Когато усети, че пръстът му проникна в нея, девойката извика.

Устните му бързо се впиха в нейните да заглушат вика ѝ, но ръката му не се помръдна от мястото си. По-скоро мисълта, че пръстът му е вътре в нея, я беше накарала да извика, отколкото усещането, което изпита в следващия миг, защото то беше приказно. Цялото ѝ тяло избухна от прилив на кипяща силна възбуда, която напълно премахна съпротивата ѝ.

Когато ръката ѝ престана да отблъсква неговата и бавно обви врата му, Чандос остана неподвижен и я погледна. Огънят в очите му я хипнотизираше и сякаш ѝ внушаваше какво му беше струвало да съдържа страстта си толкова дълго. За нея това откритие беше толкова удивително, че трудно можеше да го възприеме.

Той задържа поглед върху лицето ѝ, докато ръката му галеше твърдото възелче на върха на хълмчето между краката ѝ. Тя се задави от смущение и цяла се изчерви, когато видя, че я гледа.

– Недей...

– Шшт, котенце – прошепна той. – Представи си, че съм в тебе. Цялата си влажна. Знаеш ли какво изпитвам, като знам, че си готова да ме приемеш?

Той я целуна веднъж, след това отново и когато погледите им се срещнаха, тя видя, че очите му просто се разтапят в нейните.

– Остави ме да те любя, коте. Нека те чуя как мъркаш от удоволствие, когато съм дълбоко в тебе.

Не я остави да каже нещо и я целуна отново. След това се отмести и в следващия миг смъкна и останалите ѝ дрехи през краката ѝ и ги хвърли встрани.

– Недей! – каза той, когато тя се опита да се прикрие с ръце, и

добави с благоговееен шепот: – Ти си по-красива от всяка друга жена, която съм виждал. Не крий красотата си от мене.

Тези думи накараха Къртни да се почувства неудобно, но след малко той коленичи до нея, свали ризата си и докато го гледаше, тя забрави за своята стеснителност.

В следващия миг той направо я поразил.

– Докосни ме, котенце. Безброй пъти виждах в очите ти, че искаш да го направиш.

– Не е вярно! – заекна тя.

– Лъжкия – мило й отвърна Чандос.

Нямаше време да протестира. Видя го, че разкопчава панталоните си. Когато за първи път се показа пред нея в цялата си голоота, дъхът ѝ секна. О, едва ли би могла да го поеме!

Отново я обзе страх, но това беше по-скоро тръпка на вълнение и възбуда.

Чандос разбра, че е изплашена. След като съблече дрехите си, той разтвори краката ѝ и легна върху нея по такъв начин, че да може да усети набъбналата му мъжественост. След това изпъшка и устните му се впиха в нейните. Навлезе в нея, заглушавайки вика и от болката с целувки и успокоявайки спазмите на тялото ѝ със своето тяло.

Той я прониза дълбоко, до края, но болката не трая дълго. През цялото време трепетно я целуваше, като я дразнеше с език. Ръцете му нежно бяха обхванати лицето ѝ и го милваха, а гърдите му леко се докоснаха до нейните.

Известно време той действаше само с устните и ръцете си, и когато най-после раздвижи хълбоците си и се дръпна малко назад, Къртни изстена разочаровано. Харесваше ѝ да го усеща в себе си и си помисли, че всичко вече е приключило. Но скоро разбра, че съвсем не беше така. Той енергично се плъзгаше в нея, но въпреки това беше крайно внимателен.

– Да, котенце, покажи ми, че ти харесва – изпъшка той, когато тя измърка от удоволствие.

И тя го направи. Не можеше да се съдържа повече. Ръцете ѝ се обвиха около него още по-плътнo и тя повдигна ханша си, за да го поеме по-добре, и колкото по-високо го вдигаше, толкова по-навътре той навлизаше в нея. Изведнъж цялото ѝ тяло сякаш експлодира от внезапен пристъп на невероятен пулсиращ екстаз и от устните ѝ се отрони неговото име.

Така и не разбра, че той я беше наблюдавал през цялото време и че

чак сега беше умирил страстта, която го изгаряше от толкова време.

23.

През целия следващ ден Къртни беше на седмото небе. Нито горещината и насекомите, нито монотонното яздене можеха да развалят с нещо настроението ѝ – нищо не беше в състояние да помрачи пълното ѝ блаженство.

След два дни вече не беше съвсем уверена, че всичко е наистина толкова прекрасно. На третия ден тя промени мнението си – не можеше да обича човек с такъв труден характер като Чандос. Желаше го – за което се презираше, – но не можеше да го обича. Вбесяваше се от това, че той отново се беше затворил в себе си. След всичко, което се беше случило между тях и след като я беше накарал да изпита върховен екстаз, сега отново беше започнал да се отнася към нея с предишното си безразличие. Това просто я изумяваше.

Не можеше да избяга от голата истина. Беше я използвал. Всичко, което ѝ беше казал онази нощ, е било лъжа – всичко. Беше задоволила нагона му и сега той вече нямаше нужда от нея.

Вечерта на седемнадесетия ден от пътуването, точно както беше предрекъл Чандос, те преминаха през още една река. Тъй като и без това беше мокра, Къртни реши да се изкъпе след вечеря, без да казва на Чандос за това. Къпането ѝ достави и допълнително удоволствие, защото искаше да го ядоса, като не изпълни заповедта му.

Но когато излизаше от водата, с прилепнали по тялото долни дрехи и коса, от която се стичаха струйки вода, тя по-скоро усети, отколкото видя, че не е сама. За миг сърцето ѝ спря и в следващия миг го забеляза. Беше Чандос, но това не я накара да изпита особено облекчение. Той беше коленичил в сянката на едно дърво и кой знае от колко време я наблюдаваше.

Чандос се изправи и тръгна към нея.

– Ела тук, коте.

Вече от три дни не и беше наричал така, нито пък ѝ беше говорил нежно. Отново беше започнал да я нарича „лейди“, ако изобщо я заговореше.

Ноздрите ѝ се разшириха и очите ѝ заблестяха от яд.

– Върви по дяволите! – викна му тя. – Няма да ти позволя да ме използваш отново!

Той направи още крачка към нея и тя отстъпи назад във водата.

Беше готова да се отдръпне още по-навътре, но той спря. Девојката го изгледа предизвикателно, всяка частица от тялото ѝ беше настројхнала срещу него. Тогава той изруга на непознатия език, който често употребяваше, обърна се и тръгна обратно към лагера им.

Беше успяла. С дързост и кураж бе удържала на своето и сега се гордееше със себе си.

Реши да не излиза още от водата, макар че беше започнала да трепери. Не се боеше да се срещне лице в лице с Чандос. Просто искаше да му даде време, за да уталожат ядата си. Не се помръдна дори и когато чу изстрел откъм лагера. Не беше глупачка. Ако това беше уловка да я накара да се втурне, за да види какво е станало, то явно още не се беше успокоил.

Изминаха още десет минути, преди да започне да се тревожи. А може и да грешеше. Ако някой беше стрелял по него? Можеше сега да се мъртъв!

Къртни бързо излезе от водата, но преди да затича нагоре по склона, реши да се преоблече със сухите дрехи.

Сложи си полата на бежови и бели райета и бялата копринена блуза, която беше закръпила наскоро. В ръцете си държеше останалите неща, включително и ботушите си, които бяха още мокри от преминаването на реката. След като набързо се помоли да не стъпи върху някоя пълзяща отровна гадина, тя се втурна към лагера.

Продължи да тича, докато видя светлината от огъня, а след това предпазливо позабави ход. Независимо че беше нашрек, едва не се спъна в тялото на една змия, което лежеше на пътя ѝ. Змията беше дълга и жълтеникаво-червена на цвят. По медночервената ѝ глава Къртни позна, че това е една от отровните змии, и не се съдържа да извика, макар и да разбираше, че влечугото е мъртво.

– Какво има? – обади се Чандос остро и като чу гласа му, тя изпита огромно облекчение.

Щом го видя, веднага се успокои. Беше жив и нищо не го заплашваше. Седеше до огъня и... Къртни замръзна на място и лицето ѝ пребледня. Чандос беше свалил единия ботуш, а крачолът на панталоните му беше вдигнат до коляното. Той стискаше задната част на прасеца си – оттам се стичаше тънка струйка кръв. Змията го беше ухапала!

– Защо не ме извика! – промълви тя, ужасена от гледката.

– Доста време ти трябваше, за да дойдеш, след като стрелях. Нима щеше да дойдеш, ако те бях повикал?

– Щях да дойда, ако ми беше казал какво се е случило!

– А ако ти бях казал, щеше ли да ми повярваш?

Той знаеше. Значи беше разбрал какво си е помислила! Как можеше да си седи така спокойно – впрочем не – той си налагаше да стои неподвижно, за да забави разпространяването на отровата в тялото си.

Къртни захвърли нещата си и се спусна напред, като сграбчи постелката на Чандос и я разпъна на земята пред него. Сърцето ѝ биеше лудо.

– Легни тук по корем.

– Не ми казвай какво да правя, жено!

Тя трепна от грубия му тон, но в следващия миг осъзна, че сигурно изпитва силна болка. По-голямата част от прасеца му беше станала тъмночервена. Беше го пристегнал здраво с колана си малко над ухапаното място. Ако змията го беше клъвнала само сантиметър по-надолу, щеше да захапне горния край на ботуша му – какъв ужасен късмет!

– Успя ли да изсмучеш отровата?

Очите му, по-ярки от обикновено, я поразиха.

– Виж добре, жено. Ти си луда, ако мислиш, че въобще мога да стигна дотам.

Къртни отново пребледня.

– Искаш да кажеш, че дори не си... Трябваше да ме повикаш! Стягането се прави само в краен случай!

– Май много ги разбираш тия неща – сопна ѝ се той.

– Да, разбирам ги – разгорещено му отвърна девойката. – Виджала съм баща ми да лекува ухапвания от змия. Той е лекар и... Поотпусна ли малко колана? Трябва да го правиш на всеки десет минути или нещо от тоя род. О, моля те, Чандос, легни, за Бога! Нека се опитам да изсмуча отровата, преди да е станало прекалено късно!

Чандос я изгледа пренебрежително и тя си помисли, че ще ѝ откаже. Но той само сви рамене и легна на постелята.

– Разрезът е добър – обърна се той към нея с отслабнал глас. – Това е, което можах да направя. Но нямаше как да го стигна с устата си.

– Усещаш ли нещо друго, освен болката? Слабост или гадене? Виждаш ли ясно предметите?

– Кой каза, че е бил лекар?

Къртни изпита облекчение, че той не беше загубил чувството си за хумор.

– Бих могла да ти помогна само ако отговаряш на въпросите ми, Чандос. Трябва да разбере дали отровата е попаднала в кръвта или не.

– Нямам нито едно от оплакванията, които изредихте, лейди – каза

той с въздишка.

– Добре, това все пак е нещо, като се има предвид, че е минало доста време.

Но девойката някак си не беше уверена, че той казва истината. Дори и да се чувстваше зле, в неговия стил беше да не си признае.

Тя се наведе над прасеца му и се залови за работа, без да изпитва неприятно чувство – трябваше да се направи необходимото. Това, което обаче истински я ужасяваше, беше дали вече не е твърде късно.

Докато тя се занимаваше с раната му, Чандос остана напълно спокоен, само по едно време я помоли да махне ръката си от проклетия му крак. Къртни не спря да смуче и да изплюва кръвта, но вече внимаваше да не си слага ръката толкова високо на бедрото му. Реши, че сега не е време да се ядосва и за това – как беше възможно мъжете да не могат да контролират нагона си, дори и когато са в такова тежко положение!

Тя изсмукваше и изплюваше кръвта от раната му повече от час, докато накрая наистина остана без сили. Устните ѝ бяха напълно изтръпнали и бузите я боляха. Раната беше спряла да кърви, но мястото беше страшно зачервено и подуто. Хубаво би било, ако имаше подръка някакъв мехлем или ако знаеше повече за лековитите билки. Някои от тях сигурно растяха край реката или в гората, но не знаеше какво да търси.

Тя донесе вода и направи студен мокър компрес на раната. На всеки десет минути разхлабваше колана по малко, за да облекчи кръвообращението – за минута го сваляше и после пак го стягаше.

Не спря да почине нито за миг. Когато най-после се накани да го попита как се чувства, той вече не можеше да ѝ отговори. Беше в безсъзнание и Къртни усети, че започва да я обзема паника.

24.

– Ако посмееш да ми отрежеш косата, старче, ще те убия! – вече няколко пъти беше чула Чандос да изрича тези странни думи, а и много други, които, взети заедно, рисуваха безрадостната картина на неговия живот. Той се мяташе в треска и бълнуваше.

По едно време през нощта тя задряма за кратко. Главата ѝ се беше свлякла в краката му, когато се стресна от виковете му, че няма право да умре, преди всички те да са мъртви. Опита се да го разбуди, но той я отблъсна.

– Калида, остави ме, по дяволите – промърмори Чандос. – Отивай си в леглото на Марио. Уморен съм.

Къртни не се опита повече да го буди. Още веднъж смени студения компрес и се заслуша в несвързаните му приказки. Той преживяваше отново насън престрелки, някакво сбиване и се караше с някого, когото наричаше „старче“. Обръщаше се и към някакви жени, които наричаше Мира и Бялото крило, но към тях беше нежен и внимателно ги убеждаваше за нещо. Гласът му така се променяше, когато говореше на тях, че Къртни разбра, че те означават много за него.

Бялото крило не беше единственото индианско име, което той спомена; имаше и един индианец, когото на няколко пъти нарече „приятел“. Като че ли защитаваше за нещо индианеца пред „старчето“. Къртни си спомни, че Чандос така и не ѝ беше отговорил дали има примес на индианска кръв или не.

Преди не се беше замисляла, но сега това ѝ се струваше възможно. Странният език, който понякога използваше, можеше да е някой индиански диалект.

За нейна изненада това не я разтревожи. Индианец или не – какво значение имаше, Чандос си беше Чандос.

Когато розовите отблясъци на зората възвестиха настъпването на новия ден, Къртни започна сериозно да се съмнява дали въобще ще се оправя. Беше напълно изтощена. Не знаеше как да му помогне. Раната беше в същото състояние, както и предишната нощ, и отокът едва видимо беше спаднал. Все още имаше температура и изглежда го болеше още по-силно, въпреки че той едва-едва пропъшкваше и се извиваше в леки конвулсии – явно силите му бяха на изчерпване.

– О, Господи, да ѝ счупи ръцете, за да не може да се

съпротивлява... Проклето копеле... беше още дете. Мъртви, всичките са мъртви – бълнуванията му бяха преминали в шепот, като че ли едва имаше сили да говори. – Разчупи леда... момиче с очи на котка.

Тя седна и впери поглед в него – за първи път я споменаваше.

– Чандос?

– Не забравяй... не и моята жена.

Той едва поемаше дъх и това ужасяваше Къртни повече от всичко. Девојката го разтърси и когато той не се събуди, тя се разрида.

– Моля те, Чандос!

– Проклетата девственица... това не е хубаво.

Къртни не искаше да слуша повече какво си мислеше за нея. Не можеше да го понесе. Но това, което вече беше казал, я нарани дълбоко и тя намери утеха в гнева си.

– Събуди се, проклетнико, за да можеш да ме чуеш! Мразя те и ще ти го кажа веднага щом дойдеш на себе си! Ти си жесток и безсърдечен и сега се чудя защо цяла нощ се мъчих да те спася. Събуди се!

Къртни започна да го удря по гърба, но след малко се дръпна и се тръшна на земята – беше ужасена и шокирана. Та той беше в безсъзнание, а тя го удряше!

– О, за Бога, Чандос, извинявай! – проплака тя, като разтриваше мястото, където го беше ударила. – Моля те, не умирай. Няма вече да ти се карам, колкото и противно да се държиш. И... и ако се оправиш, обещавам, че никога повече няма да те пожелаю отново.

– Лъжкия!

Къртни едва не се задави. Очите му все още бяха затворени.

– Отвратителен си! – каза тя през зъби и се изправи.

Чандос бавно се обърна по гръб и я погледна.

– Защо? – тихо попита той.

– Защо ли? Знаеш защо! – сопна се тя и след това съвсем не на мястото изтърси: – А и вече не съм проклетата девственица, нали?

– Да не би да съм казал, че си?

– Само преди около пет минути.

– По дяволите, говорил съм насън?

– Предостатъчно – каза тя, усмихвайки се подигравателно, а след това се завъртя и наперено се отдалечи.

– Не можеш да приемаш на сериозно това, което човек е казал в съня си, котенце – извика той след нея. – И за да сме наясно, ще ти кажа: от известно време не мисля, че си проклетата девственица.

– Мътните да те вземат! – подвикна тя през рамо и продължи да

върви.

Но не стигна по-далече от мястото, където беше мъртвата змия. До тялото на змията лежеше кожена торбичка. Къртни много добре знаеше, че миналата нощ торбичката не беше там.

Побиха я студени тръпки и тя бързо се огледа наоколо, но храстите и дърветата бяха толкова гъсти, че всеки можеше да се скрие в тях, без да могат да го видят.

Тя насочи вниманието си към торбичката, като се боеше да я докосне. Беше фино изработена от еленова кожа, не по-голяма от двата ѝ юмрука. В нея имаше нещо, защото беше издута.

Ако някой се беше приближил до лагера им през нощта, докато тя бдеше над Чандос, как не го беше видяла или усетила присъствието му? И защо този някой не беше се обадил? Възможно ли беше никой пътник просто да я е изпуснал? А и така да беше, нали той щеше да забележи огъня и да се приближи... освен ако е искал да остане незабелязан...

Полазиха я тръпки при мисълта, че през нощта близо до лагера е имало чуждо присъствие и че тя е била наблюдавана, без да има и понятие за това. Но кой ли може да е бил? И защо ще оставя тази торбичка?

Тя я повдигна внимателно за шнурчето и като я държеше на разстояние от себе си, се върна в лагера. Чандос лежеше на една страна там, където го беше оставила и Къртни видя, че е буден, но състоянието му не беше по-добро. Мили Боже, какви неща му беше наговорила, и то в момент, когато той се чувстваше така ужасно! Какво я беше прихванало?

– Това няма да те ухапе, котенце.

– Какво? – попита тя, приближавайки бавно към него.

– Торбичката. Пазиш се от нея като дявол от тамян.

– Ето – девойката я хвърли до него. – Предпочитам да не я отварям.

Намерих я до тялото на змията.

– Не ми споменавай за тази проклета усойница – разгневи се той. – Ако можех, пак бих я утрепал.

– Вярвам ти – съчувствено каза тя, а след това продължи с наведени очи. – Аз... извинявай, че избухнах така, Чандос. Нямам оправдание за някои от нещата, които ти наговорих.

– Забрави за това.

Вниманието му беше насочено към торбичката. Отвори я.

– Дявол го взел! – извика той, като извади отвътре едно увехнало растение. Корените му още бяха залепнали с пръст.

– Какво е това?

– Пача трева. Де да я имах още снощи, за да я наложа на раната! Но и сега не е късно.

– Пача трева ли каза? – попита Къртни с нотка на съмнение в гласа.

– Намачкваш я, смесваш сока с малко сол и го слагаш на ухапаното място. Това е един от най-добрите церове срещу ухапване от змия – Той ѝ подаде тревата. – Би ли го приготвила?

Къртни взе растението.

– Ти знаеш кой го е оставил, нали?

– Да.

– Е, няма ли да ми кажеш?

Той я изгледа продължително и тя си помисли, че няма да ѝ отговори. Най-накрая измърмори:

– Един мой приятел.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

– Но защо този „приятел“ не е дошъл в лагера да ми даде билката? Можеше да ми каже какво да правя с нея.

– Не би могъл да ти каже – въздъхна Чандос. – Той не говори английски. А освен това, ако се беше показал, ти сигурно щеше да избягаш от него.

– Да не би да е индианец? – но вече и сама знаеше отговора. – Да не е бил случайно Скачащия вълк?

Чандос се намръщи.

– Май наистина съм се разприказвал тази нощ, а?

– Приказваше за много хора. Винаги ли говориш насън?

– Откъде мога да знам, по дяволите?

Резкият му тон я накара да го остави на мира. След малко приготви пачата трева и се върна при него.

– Обърни се по корем, ако обичаш.

– Не. Дай ми това нещо.

– Аз ще го направя. – Тя избегна протегнатата му ръка и застана зад гърба му. – Ти си докара достатъчно беди, като се опита да се лекуваш сам.

– Не съм те молил да ми помагаш.

– Сигурно по-скоро предпочиташ да умреш, отколкото да приемеш помощ от мене!

Той не отговори. Не каза нищо повече.

Къртни се засегна. След всичко, което беше направила за него, можеше поне малко да ѝ бъде благодарен. Но той явно и пет пари не даваше за това. Дори се мусеше, че се налага да приеме помощта ѝ.

– Чандос, приятелят ти още ли е някъде наблизо?

– Защо, искаш да се запознаеш с него ли?

– Не.

– Сега едва ли е някъде наоколо, ако това те тревожи – въздъхна уморено Чандос, – но сигурно ще се появи отново да види дали съм се оправил. Обаче ти няма да го видиш, коте – той знае колко си плашлива.

– Това не е вярно – отвърна му тя хладно. – Откъде би могъл да знае?

– Аз му казах.

– Кога?

– Какво значение има това, по дяволите?

– Прав си, няма значение. – Тя беше приключила с раната на крака му и се обърна с лице към него. – Просто бих искала да знам защо той върви след нас. Той е същият индианец, който видях при реката, нали? Колко ли пъти е идвал при нас нощем... – очите ѝ се разшириха, като проумя истинския смисъл на думите си.

– Той не беше наблизо онази нощ, котенце – меко каза Чандос, отгатвайки мислите ѝ. – И не ни преследва. Ние... просто така се случи, че се движим в една и съща посока.

– Но ако не бях аз, ти щеше да яздиш с него, нали? Ами разбира се. Нищо чудно, че не искаше да ме вземеш със себе си.

– Вече ти казах защо исках да те оставя – смръщи вежди той.

– О, да, разбира се, че ми каза – отвърна му тя настръхнала цялата. – Но ще прощаваш, ако занапред не вярвам и на половината от това, което ми казваш.

Вместо да започне да я разубеждава, както тя тайно се беше надявала, той не каза нищо. Тя се чудеше дали да му се развика или да се разплаче. Не направи нито едното, нито другото. Изпъчи рамене и се отдалечи.

– Отивам до реката да измия съдовете. Ако не се върна до пет минути, значи съм се натъкнала на приятеля ти и съм припаднала от страх.

25.

Чандос наблюдаваше как Къртни наново подгрява супата, която цял ден го беше мъчила да изяде. Късното следобедно слънце си играеше с косите ѝ, озарявайки гъстите ѝ кафяви букли със златна светлина. Не мислеше, че някога би могъл да се насити да я гледа. Вече знаеше, че може да изтърпи всякакво изпитание, щом става въпрос за нея.

Беше погодил лош номер на своето котенце и сега то смяташе да му отмъсти. Но той едва ли можеше да постъпи другояче. Тя не беше за него. Ако беше наясно с нещата, щеше и сама да разбере това. Разкриеше ли истината за него, сигурно щеше да се ужаси.

Това, което виждаше сега в нея, беше яростта и гнева на една пренебрегната жена. Само да можеше някак този неин гняв да не подхранва мъжката му гордост. Но нямаше как да не го признае – нейната реакция му доставяше удоволствие. Щеше да се чувства ужасно засегнат, ако тя покорно беше приела престореното му безразличие. Но беше открил, че тя се въбесяваше, когато не ѝ обръщаше внимание, и това не можеше да не го радва.

Не беше искал да отнеме невинността ѝ. Беше опитал всичко възможно, за да не го направи. Но след като беше изгубил битката със себе си, след като тя беше станала негова в онази невероятна нощ, беше повярвал, че непреодолимата му жажда към нея е утолена... Е, сега се увери, че не е така. Трябваше му само да я види, когато се къпеше в реката, за да забрави цялата си решителност.

Почти се благодареше на случая, че ухапването на змията беше сложило край на неговата лудост, защото иначе миналата нощ отново щеше да я люби. А това нямаше да бъде добре и за двамата. Щеше да му е достатъчно трудно да се раздели с нея и сега, а едно по-нататъшно обвързване щеше да усложни нещата още повече.

Естествено, тя все още не си даваше сметка за всичко това. Беше под въздействието на своето първо силно увлечение и му беше сърдита до дъното на душата си. Мислеше си, че я беше използвал. Чандос въздъхна. Май беше по-добре да продължи да си мисли, че е така. Дори щеше да е още по-добре, ако го намира.

Ако мислеше, че би могъл да я направи щастлива, той никога не би се разделил с нея. Но какъв живот можеше да ѝ предложи? Преди четири години беше решил за себе си да напусне света на белите и да се

върне да живее при команчите. Онези петнадесетина изверги бяха променили живота му завинаги и когато всичко това все някога свършеше, какво щеше да му остане? Той се беше скитал толкова дълго, че не можеше да си представи, че би могъл да се установи някъде, дори и при команчите. Би ли могла една бяла жена да приеме този начин на живот, би ли било способно на това неговото момиче с очи на котка? Той знаеше, че не би могъл да иска от нея такова нещо.

Къртни го извади от унеса, като коленичи до него и му подаде едно канче с гореща супа.

– Как се чувстваш?

– По същия лайнън начин, както и последния път, когато ме попита.

– За Бога, Чандос – смръщи вежди тя, – нужно ли е да говориш така просташки?

– Просташки ли? Ако искаш наистина да се държа просташки, моля.

– Не, благодаря – прекъсна го тя. – Миналата нощ се наслушах достатъчно на ругатните ти.

– Значи съм изпуснал да видя как се изчервяваш, котенце – подразни я той. – Лош пропуск от моя страна. Знаеш, че обичам да те гледам, като се червиш. Ако за това е нужна малко вулгарност...

– Чандос!

– Е, така вече е по-добре. Май не ти трябва много, за да се изчервиш, а?

– Щом можеш да се държиш така противно, значи не си на прага на смъртта – каза тя малко превзето. А със следващия си въпрос го хвана съвсем неподготвен: – И така, кажи ми има ли нещо индианско в тебе?

– Знаеш ли – след кратка пауза каза той, – лекарските ти грижи вършеха добра работа, докато не ти хрумна, че тази супичка ще ми влее някакви сили.

Къртни въздъхна шумно.

– Всичко, което искам, е едно просто „да“ или „не“. Макар че можеш и да не ми отговориш, ако не искаш. За мен няма значение дори и да си полуиндианец.

– Колко толерантно от твоя страна.

– Чандос, ти си направо гаден.

По лицето му се изписа вече познатият ѝ загадъчен израз и той промърмори:

– Нима не зная, че само като чуеш за индианци, се плашиш до смърт?

– Какво да направя, като единствената ми среща с тях беше ужасно изживяване за мене – каза тя и вирна брадичката си. – Но ти, за Бога, не си като тях.

Чандос едва се съдържа да не прихне.

– Вече те предупредих да не се опитваш да гадаеш какъв съм и какъв не съм, жено. Ако смяташ да ме изкараш индианец, аз мога чудесно да изиграя тази роля.

– Значи не си наистина...

– Не, но не трябва да съм индианец, за да бъда грубиян, нали? Нужно ли е да ти го доказвам?

Къртни скочи на крака и бързо отиде от другата страна на огъня. През тази бариера между тях тя го изгледа и като сложи ръце на хълбоците си, попита:

– Да не би да ти доставя някакво и извратено удоволствие да ме плашиш?

– Нима те изплаших? – невинно отвърна той.

– Разбира се, че не. Но се опита, нали?

– Разбира се, че не – повтори той, като я имитираше.

Изпита удоволствие от този неин пристъп на раздразнение. Боже мой, той беше безсилен да направи каквото и да било – тя беше толкова красива, когато меденокафявите ѝ очи започнеха да хвърлят искри. А когато отметна косата си назад и изпрани рамене, хубостта ѝ беше наистина неотразима.

Името, което ѝ беше дал, не беше много вярно, защото това момиче с котешки очи можеше да се превърне и в тигър. Това пътуване ѝ беше дошло добре. Беше разбрала истинската си същност. А колко ли още нещо щеше да открие за себе си, докато стигнеха в Тексас! Само преди седмина тя беше толкова стеснителна, че непрекъснато се запъваше, като говореше с него. Е, сега вече можеше да бъде сигурен, че тя няма да припадне, като види Скачащия вълк.

– Много ми е интересно какво си мислиш, че можеш да ми направиш, след като едва си повдигаш главата да си изпиеш бульона.

Забележката ѝ попадна точно в целта.

– Внимавай, лейди. Ще се изненадаш, като видиш на какво е способен един мъж, когато се ядоса.

– Само ми беше любопитно – повдигна рамене Къртни.

– Тогава ела насам и ще задоволя любопитството ти – спокойно каза той, при което очите ѝ блеснаха.

– Ти може и да не си съвсем наясно с твоето състояние, но аз съм!

По-добре си пести енергията, отколкото да я изразходваш за глупости. А сега, моля те, изпий си супата, Чандос. След това си почини, а аз ще ти приготвя нещо по-питателно за вечеря.

Той кимна. Нямахше смисъл да я дразни повече.

26.

Канеше се да вали. Можеше дори да се извие буря, ако се съдеше по скупчилите се тъмни облаци.

Това беше първото нещо, което Къртни забеляза, когато се събуди. След това видя, че Чандос все още спи, така че използва възможността да напълни манерките от реката, тъй като искаше да свари кафето още преди той да се е събудил. Пътекката към реката беше по-усойна от обикновено, защото слънцето беше скрито зад облаците. Мрачното време я караше да се чувства потисната и съвсем не можеше да си представи как ще язди цял ден в дъжда, дори и при положение, че Чандос беше в състояние да пътува. А и не беше кой знае каква радостна перспектива да стоиш под дъжда само с един дъждобран на раменете си. Въпреки всичко нямаше намерение да се оплаква – това просто беше една от лошите страни на пътуването под открито небе.

Като се наведе да напълни манерките, тя хвърли един заплашителен поглед към надвисналото от облаци небе. Е, какво пък, някакъв си дъжд. Да не е дошъл краят на света, каза си тя. Чандос се оправяше. Трябваше да е благодарна за това. Имаше толкова много неща, за които, можеше да е благодарна, че нямаше право да се отчайва от някакъв си дъжд.

– Ти ли си Къртни Харт?

Тя замръзна, както се беше навела над водата. Цялото ѝ тяло се вцепени и дъхът и секна.

– Да не си глуха, сладурче?

Изведнъж в съзнанието ѝ проблесна нещо, при което очите ѝ се разшириха от уплаха.

– Но той ми каза, че не говорите английски.

– Кой? За какво говориш, но дяволите?

Тя се изпрани и отправи поглед към мъжа, който говореше. Като го видя, почти изпита облекчение.

– За Бога, мислех, че сте индианец! Има един, които се навърта наоколо – забръщолеви несвързано девойката.

– Откъде знаеш? Да не си го виждала?

– Ами... не съм.

– Е, нито пък аз. В такъв случай предполагам, че не е наблизно. И така, значи твоето име е Харт?

Какво ставаше? Този непознат мъж не изглеждаше страшен. Лицето му беше обсипано с тънки бръчици около очите и устата като на човек, които често се смее. Физиономията му беше приятна, имаше пълни бузи, а очите му имаха пепеляв цвят. Беше среден на ръст, леко набит, около трийсет и пет годишен.

– Кой сте вие? – запита го девойката.

– Джим Евънс. Аз съм от стрелците – ловя хора срещу заплащане.

– Но вие не приличате... Искам да кажа, че...

– Да, знам – усмихна се той широко. – Виждаш ли, това му е хубавото. Не се вписвам в общоприетия образ на пищолджия. Е, смяташ ли да се върнеш при човека, на когото принадлежиш?

Ако той не ѝ беше казал, че е стрелец, вече можеше да се досети и сама, но си мислеше, че хора от този тип биха търсили Чандос, а не нея.

– Не, аз не съм Къртни Харт.

– Няма да се лъжем сега, нали така? – ухили се той отново. – Шансът в тоя пущинак да има две жени, които така да отговарят на нейното описание, е нищожен. Бих се обзаложил за живота си, че точно ти си тази Къртни Харт, която ми трябва.

– Тогава защо си правиш труда да ме питаш?

– Така си е редно. Не мога да си позволя да сбъркам. Не ми плащат да правя грешки, А и можеш да ми вярваш, че цената, която дават за тебе, хич не е за изпускане.

– За мене ли? Значи вие не търсите... Каква цена? Господин Евънс, трябва да знаете, че аз не съм преследвана от закона.

– Не съм казал подобно нещо.

– Но нали вие преследвате престъпници и ги предавате на властите срещу възнаграждение?

– За мене са важни парите, а не кого ще преследвам. Ще заловя когото и да е и независимо за какво го търсят, стига цената да си я бива. А за тебе дават добри пари. Твоят човек наистина изгаря от нетърпение да те върна при него, сладурче.

– Моят човек? – В момента, в който Къртни осъзна; за кого стана дума, изумлението ѝ се превърна в гняв.

– Но как се осмелява! Рид Тейлър те е наел, нали?

– Той плаща.

– Но той не ми е мъж. Не ми е никакъв!

– Каквото и да ти е, за мене няма значение – сви рамене Джим Евънс. – Той те иска обратно в Канзас и ще те получи, защото в противен случай няма да ми брои парата.

– Съжалявам, че ще ви разочаровам, господине, но нямам намерение да се връщам в Канзас по каквато и да било причина, а най-малко защото Рид Тейлър го е поискал. Боя се, че напразно сте си изгубили времето. От всичко...

– А пък аз се боя, че не ме разбираш, сладурче – прекъсна я той. Говореше със същия любезен тон, както и преди, но изразът на лицето му беше станал по-суров. – Никога не си губя времето напразно. Ще се върнеш в Канзас. Каквито и възражения да имаш срещу това, можеш да ги обсъдиш с господин Тейлър, не с мене.

– Но аз отказвам...

Той извади пистолета си и го насочи към нея. Сърцето ѝ се разтуптя. И преди изобщо да се сети, че и тя също има пистолет в себе си, той вече го беше забелязал и ѝ го измъкна с рязко движение.

– Не ме гледай така учудено, сладурче. – Лицето му се разтегна в усмивка. – Аз съм майстор в занаята.

– Е, виждам. Но наистина ли бихте ме застреляли? Съмнявам се, че Рид ще ви плати, ако ме закарате при него мъртва.

– И това е вярно – каза той провлечено, – но той не уточни в какъв вид иска да те доставя.

Къртни разбра за какво ѝ намекуваше. Можеше ли да опита щастие то си и да побегне? Но мъжът беше сам на крачка от нея.

– Дори и не помисляй да бягаш или да викаш. Ако твоят компаньон дойде насам, ще трябва просто да го гръмна. – Той ѝ посочи към реката: – Да вървим.

– Ами нещата ми? Сигурно не очаквате, че ще тръгна, без да...

– Идеята ти е чудесна, но забрави за нея. След това, което она мексиканец ми разказа за твоето червенокожо приятелче, бих предпочел изобщо да не се срещам с него. И ако сега тихичко изчезнем оттук, той така и няма да научи какво е станало с тебе.

Тя започна да изпада в паника. Това, което говореше Евънс, беше истина. Когато Чандос дойдеше насам да я търси, щеше вече да е заваляло и дъждът щеше да заличи следите им.

Тя започна нарочно да се тутка, като се надяваше Чандос вече да се е събудил. Питаше се как да спечели поне малко време.

– Мексиканецът, за когото споменахме, да не се казва Ромеро, а?

– Да, той е. Срещнахме го случайно заедно с още двама, като идвахме насам. Наприказваха ни сума ти небивалици за твоето приятелче. Изкараха го, че бил като цяла армия. Какви ли не ги разтягат мухльовците, когато търсят извинение за провала си или се мъчат да прикрият

собствената си некадърност. Предположих, че може дори да са те очистили, но просто ги е страх да си признаят. Хубавеца много настояваше да ги утрепем и да се върнем в Канзас, но мексиканецът предложи да ни заведе до мястото, където са те видели за последен път, а оттам беше шега работа да ви хванем дирите.

– Кой е Хубавеца?

– Е, вярвам не ме мислиш за такъв глупак, че да тръгна сам през индианската територия. Другите чакат с конете си малко по-нагоре по реката. Решихме, че приятелчето ти няма да се усъмни, ако се появя сами-чък, и аз имах добрия късмет да го надхитря.

– Предполагам, че сте ме видели, като идвах сама насам?

– Е, да. Не съм ли голям късметлия? – каза той, като се хилеше, – защото, казвам ти, сладурче, хич не изгарям от желание да се срещам с тоя червенокож.

Той я дръпна към себе си и тя разбра, че това е последната ѝ възможност да извика. Обаче не можеше да го направи. Ако с Чандос всичко беше наред, девойката нямаше да се поколебае, но той беше още твърде отпаднал след ухапването и можеше да го убият. А и не я заплашваше никаква опасност. Просто я принуждаваха да се върне в Канзас – това беше всичко.

Скоро след това обаче тя съжаляваше за решението си да тръгне, без дори да е извикала за помощ.

27.

С гъстата си пепеляворуса коса и тъмновиолетовите си очи Ривъс Хубавеца напълно заслужаваше прякора си. Той наистина беше твърде привлекателен, дори красавец. Двайсет и две годишният строен младеж, висок почти шест фута, даваше богат материал за женското въображение.

Къртни толкова беше поразена от вида му, че дори и не забеляза другите двама мъже, които бяха с него. От своя страна, Хубавеца също я намери за много интересна.

– Тейлър каза, че си красива, скъпа, но не е бил достатъчно справедлив към тебе – ти си прекрасна.

Вероятно доста отдавна не беше имал вземане-даване с жени, помисли си Къртни, защото в момента тя едва ли изглеждаше добре: беше облечена във всекидневната си пола, с която яздеше, и с бялата си копринена блуза, която беше цялата изпомачкана, защото я беше прала. Косата ѝ се спускаше в пълен безпорядък чак до кръста. Не беше се мила от нощта, в която Чандос беше ухапан от змията.

– Ще яздиш с мене – каза ѝ Хубавеца, като дойде да я поеме от ръцете на нейния похитител.

– Ей, Хубавецо...

– Тя ще язди с мене, Евънс – каза той със заплашителна нотка в гласа. Явно притежаваше нещо повече от приятната си външност.

Джим Евънс се вслуша в това недвусмислено предупреждение и пусна ръката на девойката.

Тя вече се питаше кой ли командва тук, когато Евънс изкомандва всички да се качват на конете и те изпълниха заповедта му. Явно той беше шефът и въпреки това Хубавеца беше наложил налята си, без да срещне каквито и да било възражения.

Хубавеца излъчваше някаква скрита заплаха. От начина, по който Евънс така бързо беше отстъпил, Къртни остана с чувството, че никой не смееше да го предизвика. Изглежда, той беше просто един обикновен стрелец, но от онези, които убиваха за забавление.

Хубавеца я метна на коня си, след което и той го яхна, като се настани зад нея. Едва тогава девойката забеляза мексиканеца. Очите ѝ срещнаха навъсения му сериозен поглед, който добре познаваше. Този поглед ѝ действаше на нервите още щом го видеше.

– Ти, Ромеро, май не си се поучил от грешките си? – подхвърли му тя язвително.

– Ти все така лесно се горещиш, bella. – Той имаше безочие то да й се усмихне. – Но, si, взех си урок. – После той се обърна към Джим, който тъкмо яхваше коня си. – Не чухме изстрели, senor. Какво направихте с Чандос?

– Абсолютно нищо – отвърна му Евънс. – Не се наложи да се занимавам с него. Тя беше сама долу при реката.

– Искаш да кажеш, че той даже не знае, че сме я взели с нас? – въпросът беше отправен от един от мъжете с издължено лице и още по-дълги засукани нагоре рижи мустаци. – Това ми харесва! Той ще се мотае насам-натам и ще има да я чака, ама уви! – мъжът се разсмя. – На тия червенокожи диваци не им сече много пипето. Питам се колко ли време ще му трябва, докато загрее, че я няма.

– Грещиш – тихо каза Ромеро. – Аз и моите приятели сбъркахме, като го подценихме. Колкото до мене, няма да спя спокойно, докато тоя тип е жив. Ако вие не се погрижите да му видите сметката, то аз ще го направя.

На Къртни й идваше да закреши, но си даде сметка, че така няма да спре мексиканеца. Чандос го беше унизил и сега негодникът имаше да урежда сметки с него. Но тук нямаше да помогнат никакви молби, дори можеше това да го настърви още повече. Трескаво обмисляйки, девойката каза:

– О, благодаря ти, Ромеро. Вече се опасявах, че Чандос ще си помисли, че съм паднала във водата и дори няма да си направи труда да ме потърси.

– Тя сериозно ли говори? – попита оня с продълговатото лице, а след това се обърна към Къртни: – Искаш ли да видиш червенокожия мъртъв?

– Не ставайте смешен – отвърна му тя презрително. – Чандос няма намерение да умира. Достатъчно умен е, за да се остави някои да го изненада. Но как иначе ще научи какво е станало с мене, освен ако не срещне някой от вас?

– Май че Ромеро не ти е много по душа, а скъпа? – поусмихна се Хубавеца. След това се обърна към останалите: – Забравете за червенокожия, ако тръгне след нас аз ще се погрижа за него.

Очевидно никой не се съмняваше в способностите му, в това число и Ромеро, защото потеглиха, без да кажат нищо. Къртни въздъхна с облекчение – Чандос беше в безопасност.

Но за нея не можеше да се каже същото. Малко след като прекоси реката, ръцете на Хубавеца започнаха да шарят по тялото ѝ. Едната му ръка се беше приближила застрашително до гърдите ѝ и дъхът на Къртни пресекна от възмущение, когато той сграбчи едната и гърда. Тя рязко отблъсна противната му ръка, но той хвана ръцете ѝ и силно ги изви на зад, при което тя изпита такава остра болка, че в очите ѝ се появиха сълзи.

– Не си играй с мене, скъпа – гласът му беше преминал в гневен шепот. – И двамата знаем, че си позволявала на оня индианец и по-големите волности. Затова недей да ми се правиш на много важна.

Ръката му пусна юздата и заопипва корема и гърдите ѝ, но конят внезапно направи стъпка встрани, като разтърси глава. При това рязко движение Къртни стисна очи от силната болка, която прободеше извитите ѝ назад ръце.

– Считай, че имаш късмет, защото ми стана симпатична, скъпа – продължи Хубавеца. – Ще държа останалите на разстояние, но само в случай че проявиш някакво разбиране по въпроса. Тейлър си те иска обратно, и преди да те заведем при него, аз мисля да си взема сам каквото ми се полага за главоболията. А как точно ще стане това, зависи само от тебе.

Той пусна ръката ѝ Къртни не отрони нито дума. Какво би могла да му каже? В този момент беше напълно безпомощна.

Но тя нямаше никакво намерение да се примирява с положението си. Макар че Хубавеца беше невероятно привлекателен мъж, грубото му нахалство я отвращаваше. И веднага щом болката в рамото малко я напусна, тя му даде да разбере какво мисли за неговите обноски, без да я е грижа за последствията: лакътят ѝ се заби в корема му и двамата се сборичиха, защото тя се опита да скочи от коня. Той я удари по главата, но тя продължи да се съпротивлява, докато най-накрая ръцете му я приклеиха като стоманени обръчи и тя не можеше изобщо да помръдне.

– Е, добре! – изръмжа той свирепо. – Показа си рогата. Засега няма да те докосвам. Но ти се помоли хубаво да ми мине ядът, преди да е станало време да си правим лагера довечера.

Сякаш за да усили зловещото значение на думите му, една светкавица проряза мрачното небе, последвана от грохота на гръмотевицата. Ливналият пороеен дъжд сложи край на по-нататъшните му заплахи, защото той побърза да извади мушамата си и покри с нея и двамата, а след това мушка коня, за да настигнат останалите.

28.

– Какво стана с Деър Траск? – попита Ромеро.

Девојката беше решила да не отговаря на въпросите му. А и тя самата не знаеше отговора на този.

Седеше близо да огъня и успя да сложи в устата си само няколко хайки от чинията с боб. Стомахът ѝ все още беше свит от страх.

Дъждът беше спрял някъде късно следобед и те устроиха лагера си високо на Пясъчните хълмове, където гората беше по-гъста. Тя очакваше, че Хубавеца ще я набие, и наистина той почти я изхвърли от седлото на коня. Но след това се зае да се погрижи за коня си, а сега хвърляше зарове с онзи с продълговатото лице, за който беше разбрала, че се казва Франк. От време на време те ѝ хвърляха по някой поглед, колкото да я държат под напрежение.

– Какво ти е, bella?

– Този убиец с ангелското лице има намерение да ме изнасили, а ти питаш какво ми е – отвърна тя на Ромеро.

Очите ѝ блестяха от безсилен гняв, а огънят хвърляше златни отблясъци върху косата ѝ. Нямаше и представа колко прекрасна изглежда в момента и колко силно я желае Ромеро.

– Боя се, че не мога да ти вляза в положението. Аз самият не бих се отказал от тебе. Моите amigos биха те поделили с мене, но това не важи за Хубавеца.

– Не можеш ли някак да го спреш?

– Шегуваш се, bella – изгледа я той учудено. – Никой не смее да го предизвика или да му се изпречи на пътя. Той е побъркан. Изобщо не му прави впечатление кого ще утрепе и за какво.

– Чандос не би се поколебал да се изправи срещу него.

– Да, ама него го няма.

– О, Ромеро, той ще дойде – предупреди го тя. – Изобщо недей да се съмняваш.

Мексиканецът присви очи.

– Последния път, когато се видяхме, ти се закле, че хич не му пука за тебе.

– Много неща се промениха оттогава. – Тя погледна към огъня, преди да добави: – Сега съм негова жена.

– Dios⁹! – подвикна Ромеро. – Мисля, че ще е по-добре, ако не се

движа заедно с тебе и с тези hombres¹⁰. Опасно е.

– Май че си прав – Къртни се опита да го каже небрежно, – но едва ли ще има кой знае какъв смисъл, ако не си тръгнеш още сега.

За кратко тя си мислеше дали няма да успее да накара и останалите да я зарежат. Едва ли. Хубавеца не беше от тези, които се плашат лесно. Беше прекалено самоуверен. Но все пак, колкото по-малко от тях останаха, толкова по-големи бяха шансовете ѝ да избяга.

– Чандос трябва да е открил следите ни още преди да завали – обърна се тя към Ромеро. – И явно вече знае как да ме намери.

– Тази сутрин не беше така убедена в това, когато искаше да ме пратиш при него, та да си намеря смъртта.

– Казах го просто така. Той нямаше да те убие. Нали не мислиш, че желая смъртта на когото и да било? Но не виждам какво бих могла да сторя...

След дълга и напрегната пауза Ромеро се върна на въпроса си:

– Какво стана с Дъър?

– Чандос така и не ми каза.

– Нали и ти беше там?

– Не, не бях. Той ме изпрати да тръгна напред, защото трябвало да му каже някои неща, които аз не бивало да чувам.

– Изпратил те е да вървиш сама напред, макар да знае, че по тези места е пълно с индианци? – не можеше да повярва мексиканецът.

– Той ме увери, че нищо не ме заплашва. – Тя реши малко да попреувеличи, а и Ромеро не можеше да знае, че индианецът е бил само един. – Едва вчера разбрах, че той е приятел с тях и обикновено яздят заедно. През цялото време, откакто тръгнахме от Канзас, са били близо край нас, но са се държали на разстояние, защото... ами защото Чандос знае, че аз бих си изкарала акъла, ако ги срещна.

– Si. Ако през оная нощ не бяхме видели трима от тях, щях да се върна, за да спася Траск.

– Видели сте трима? – Къртни ахна от изумление. Излизаше, че е казала истината. – Ама аз никога... Искам да кажа, че допусках... но като се замисля сега, не виждам как Траск би могъл да се измъкне жив. Чандос взе коня му. Каза ми, че не го е убил, но... също така каза, че Траск е виновен за някакви отвратителни неща и че напълно заслужава участта си. Мислех си, че ще го накара да се върне пеша до Канзас, но е

9. Господи (исп.) – б.пр.

10. Хора (исп.) – б.пр.

възможно просто да го е оставил там, за да...

Тя едва успя да преглътне. Ами да, това беше съвсем възможно и то само показваше колко жесток можеше да бъде Чандос.

Какво можеше да е извършил Траск, за да заслужава да го оставят в ръцете на команчите? Дали беше убил всички онези хора, с които Чандос разговаряше в съня си?

– Дали тия индианци са още някъде наоколо? – разтревожен запита Ромеро, като се взираше в близките дървета.

– Да. Всъщност, когато тази сутрин Джим Евънс ме изненада на реката, първо си помислих, че е някой от тях.

– Значи тогава е възможно те да дойдат с Чандос, за да те върнат обратно?

В сърцето ѝ припламна надежда. Не беше се сетила за това.

– Не, не биха дошли заедно с него. Защо ще идват? Той няма нужда от чужда помощ, за да се справи срещу четирима стрелци. Не мислиш ли, че го е доказал?

Ромеро кимна отривисто.

– Мисля, че трябва да ти кажа *adios*¹¹, *bella*, не е много здравословно човек да е покрай тебе.

– Нали няма да си тръгнеш? – извика му тя, когато той се запъти нанякъде.

Останалите също я чуха. Хубавеца стана и препречи пътя на Ромеро.

– К'во става тука?

– Помогнах ви да намерите жената. Това си беше моя грешка. Трябваше да я оставите при нейния човек.

– При кого, при Тейлър ли? – попита Джим объркан.

– Не, *senog*, тя е жена на Чандос и щом е така, той ще дойде да си я вземе. Аз не искам да съм тука, когато това стане.

– И предпочиташ да тръгнеш сам през нощта? – не можеше да повярва Евънс. – Ти съвсем си откачил.

– Какво толкова ти каза тя, та те хвана шубето? – Намеси се Хубавеца.

– Призна си, че е жена на Чандос.

– И очакваш да повярваме, че един полуиндианец ще си мръдне пръста за някаква бяла жена? – провикна се Франк.

Къртни остана слисана от презрението в тъмните очи на Ромеро,

11. Сбогом (исп.) – б.пр.

когато той изгледа поред всичките и каза:

– Видях какво направи онзи полуиндианец с моите amigos, а това беше още преди тя да му е станала жена той само я съпровождаше. Но сега вече я смята за своя. Знаете ли какво правят команчите, ако някой открадне някоя от жените им?

– Той е команч само наполовина – отбеляза Джим.

– Не, senog, това само го прави още по-опасен, защото може да убива и като бял, и като индианец. Ние сме дълбоко в индианската територия и ме е страх, че като дойде, той няма да е сам.

Джим изгледа Къртни със сурово изражение.

– Тогава, Ромеро, ти оставаш – твърдо каза той. – Не можем да останем с една пушка по-малко.

– Нека да си върви – прекъсна го Хубавеца, усмихвайки се подигравателно. – Нямам нужда от помощта на някакъв си пъзльо. Пък и въобще не ми е нужна чужда помощ. Ти, Евънс, знаеш, че аз съм най-добрият. Затова и поиска да дойда с тебе. Спомняш ли си?

Ромеро чу, че го наричат пъзльо, и цялото му тяло настръхна. Къртни усети, че той ще иска да защити накърнената си гордост и че в следващия миг може да последва нещо страшно.

– Не! – изкрещя девойката, но викът ѝ беше заглушен от трясъка на изстрел.

Ромеро беше посегнал към пистолета си, но Хубавеца се оказа побърз. С ужас Къртни видя как кръвта потече от гърдите на мексиканеца. Той бавно се свлече на земята и не помръдна повече.

Хубавеца се усмихваше. Усмивката му беше такава, че на Къртни ѝ прилоша.

– Видя ли каква я забърка, скъпа?

Къртни се наведе, разтърсвана от спазми. Когато престана да повръща, Хубавеца се приближи до нея.

– Не мислех, че коремчето ти е толкова чувствително, скъпа, иначе щях да те предупредя да си затвориш очите! – подигра ѝ се той с жестока усмивка.

– Вие... вие нарочно го предизвикахте! – задъха се тя.

– Може би.

– Няма никакво „може би“! – извика тя. – Вие искахте да го убие! Защо?

– На твое място не бих обръщал толкова голямо внимание – каза хладно той. – Точно ти беше тази, която го накара да си разкрие картичките. А аз просто не понасям страхливците и това е.

Къртни изохка. Грешката беше нейна. Ами, нейна! Не беше виновна. Може да беше наговорила на мексиканеца разни измислици, но не тя го беше накарала да влиза в конфликт с останалите. Всичко си беше работа на Хубавеца.

– Досега мислех, че индианците са диваци, но дивакът тука сте вие! – процеди тя през зъби.

Беше сигурна, че при тези думи ще я удари, но той само сграбчи ръката ѝ и рязко я дръпна, така че тя се изправи на крака.

– Проблемът е, че твърде дълго време не ти обръщах внимание, скъпа.

Ръката, за която я държеше, я заболя и тя започна да се извива, за да се освободи, но той я стискаше здраво и в същото време се обърна към другите двама:

– Франк, разкарай мексиканеца и не бързай много да се връщаш насам. А ти, Джим, като си толкова загрижен за индианците, защо не вземеш да поразузнаеш наоколо?

Къртни пребледня.

– Не! – извика тя. – Евънс, да не си посмял да ме оставиш тук сама с това чудовище!

Джим Евънс дори не я погледна. Взе пушката си и напусна лагера. Франк също не ѝ обърна никакво внимание, докато влачеше тялото на Ромеро по-далече от погледите им. Сега Хубавеца изцяло се съсредоточи върху нея. Той стисна още по-силно ръката ѝ. Виолетовите му очи я гледаха с такава ярост, че тя се ужаси.

– Аз... наистина нямах предвид това, което казах преди малко – промълви тя уплашено.

– Разбира се, че не си имала, скъпа.

Той не ѝ вярваше, разбира се, и нейната интуиция ѝ подсказа, че у този човек няма и капка жалост. Веднъж преди четири години Къртни беше искала от небето да има смелостта да не се моли на никого и при никакви обстоятелства. Тогава ги бяха нападнали индианците и животът ѝ висеше на косъм. Сега ситуацията не беше много по-различна и тя си заповядала не се унижава пред Хубавеца. Гневът ѝ вдъхна смелост.

– Добре тогава. Исках да кажа точно това, което казах. Ти си един ужасен...

Той я зашлеви. Веднага след това я събори на земята, притискайки я под тежестта на тялото си така, че тя не можеше изобщо да се помръдне. Зашеметена от неочакваната му атака, тя остана почти без дъх, когато устните му грубо се впиха в нейните.

Сега вече можеше да направи разлика между истинската страст и животинския нагон. Той ѝ причиняваше болка съзнателно и тя знаеше, че това е само началото. Щеше да стане и по-лошо. Много по-лошо.

Той я ухапа по бузата, а след това заби зъбите си във врата ѝ. Тя изкрещя и като го сграбчи за косата, дръпна главата му назад. Това не му направи впечатление и той се изсмя в лицето ѝ.

– Ако се опиташ да стигнеш по-далече, Чандос ще те убие! – задъхано го заплаши тя.

– Май все още не си схванала добре, скъпа. Не ме е страх от твоя полуиндианец.

Ръката му отиде на гърлото ѝ и го стисна жестоко. Тя се бореше за глътка въздух. Той я остави да се мъчи така близо минута, преди да я пусне. В следващия миг само с едно рязко движение разкъса блузата и камизолата ѝ и върху разголените ѝ гърди се появи една дълга червена драскотина от ноктите му.

– Ще направиш по-добре, ако си държиш устата затворена – каза ѝ той студено. – Вече започна да ми писва от тебе.

– Нима досега никой не ти е казвал истината в очите? – Къртни не повярва на ушите си, че се е осмелила да го каже.

Той я удари още веднъж и този път в очите ѝ избиха сълзи, но дяволът вече беше влязъл под кожата ѝ и тя не можеше да се спре.

– Едно нещо си пропуснал, Хубавецо – изрече тя задъхано. – Ти уби единствения човек, който се осмели да ти излезе насреща сам. Команчите обаче не действат така. Ако искат да те убият, ще те нападнат по пет или шест наведнъж. Каква полза тогава от това, че си бърз с pistolета?

– Това ли каза и на мексиканеца, за да си плюе на петите от шубе? – каза ѝ той подигравателно.

– Не. Казах му, че сигурно Чандос ще дойде сам, защото няма да има нужда от помощ, за да се справи с такава измет...

Тя изпищя, когато пръстите му се забиха в гърдите ѝ. Със свободната си ръка той запуши устата ѝ, но Къртни го удари и ръката му се отмести.

– Чандос! – извика тя с всички сили, като знаеше, че това едва ли ще ѝ помогне, но поне ѝ даваше малко надежда.

– Кучка! – изръмжа Хубавеца. – Трябва да те...

Той не довърши, тъй като от гората се чу ужасяващ вик. И двамата замръзнаха на място. Това беше предсмъртен писък, изпълнен с болка, който премина в скимтене. А след малко последва още един, по-

страшен и от първия. Веднага след това те чува някой да си пробива път в хралалака и внезапно пред очите им изникна Франк.

– По дяволите! – изрече той, като едва си поемаше дъх. – Докопах Евънс.

Хубавеца беше скочил на крака е пистолет в ръката.

– Може да е било мечка или дива котка.

– Е, да, но и ти не си вярваш, нали – каза Франк. – Това им е стар номер. Ще го измъчат през цялата нощ, така че да чуваме писъците му, докато това съвсем ни побърка и на сутринта сами да им паднем в ръцете.

Хубавеца насочи пистолета си към Къртни.

– Ставай. Омитаме се оттук.

Тя бавно се надигна.

– Мислех, че искате да се срещнете с него – подхвърли тя невинно.

Тази дързост ѝ струваше още един шамар, от който тя се олюля назад и тежко се стовари на земята. Остана да лежи, като с едната ръка се държеше за лицето, а с другата придържаше разкъсаната си блуза. Тя впери поглед в Хубавеца с неприкрита омраза. Той изглеждаше малко объркан, което хич не подходеше на предишната му самоувереност.

– Успокой топката, чуваш ли? – обърна се към него дълголикият. – Тя е единственият ни залог, с който можем да направим сделка.

– Изчезваме оттук – твърдо заяви Хубавеца. – Ако успеем да се измъкнем, няма да се наложи да правим пазарлъци с тях.

– По-добре да не ги предизвикваме. Мислиш ли, че сега някой от тях не ни държи под око? Ако се опитаме да се чупим, ще ни очистят веднага. Тя е последната ни възможност, ако искаме да се измъкнем живи. Само така можем да си пробием път, защото те ще искат да я запазят.

Хубавеца знаеше, че Франк е прав. Направи няколко крачки напред-назад, като се опитваше да прецени шансовете им. Независимо от собствените си страхове, на Къртни ѝ доставяше удоволствие да го види така уплашен. Всички те имаха достатъчно основание да се страхуват, но причините за това бяха различни.

Оказа се, че Франк е събркал в предположението си за Евънс. Минаха десет минути и като не го чува да вика повече, те решиха, че вече е мъртъв. Двамата мъже бяха уверени, че индианците са ги нападнали заради Къртни, но девойката знаеше, че това не са приятелите на Чандос. И ако наистина беше така, то съвсем скоро тя щеше да умре заедно с Франк и Хубавеца.

– Трябва ми pistolет – каза им Къртни, като се изправи на крака.

– Как ли пък не! – озъби й се Хубавеца.

– За Бога, да не си решил да се правиш на глупак, докато ни избият всичките – не му остана дължна тя. – Може и да не съм кой-знае колко опитна в стрелбата, но все ще успея да уцеля някой, който застане пред мене.

– Ами да, някой като мене например.

Франк се изкикоти и Къртни стисна зъби от яд.

– Вижте, не ви ли е минало през главата, че може и да няма никой наоколо? – попита рязко тя. Може наистина да е било само някакъв звяр – не чухме повече викове. Или пък Евънс е паднал и се е наранил.

– Човек не крещи така от едно падане – отбеляза Франк.

– Е, добре – отстъпи Къртни, като се поколеба малко. – Трябва да ви съобща нещо не е много вероятно Чандос да дойде толкова скоро. Той беше ухапан от шия и все още не се беше оправил напълно, когато Евънс ме хвана. Точно заради това исках да отклоня Ромеро да не отива при него – той още не беше готов да се бие. И макар приятелите му индианци да бяха наоколо, твърде пресилено е да се мисли, че ще дойдат да ме спасяват. Как си представяте един чистокръвен команч да се вдигне да спасява една бяла жена.

– Представям си как една бяла жена може да наговори всякакви глупости само и само да се докопа до оръжието. Знаеш, че си готова на такива работи, скъпа – отвърна й Хубавеца. – Можеш да си дрънкаш до посиняване, но отговорът ми е „не“.

– Ти...

– Затваряй си проклетата уста, за да мога да чувам какво стана наоколо – избухна той.

Къртни замълча. И точно в този миг Франк се обади изумен:

– Не мога да повярвам! Това копеле е напълно откачено! Той идва сам!

Хубавеца и Къртни се обърнаха натам. Яхнал коня си. Чандос се приближаваше към тях, като се промъкваше между дърветата. Спря само на някакви си десетина фута от тях. Сърцето на девойката подскочи от радост. Той беше дошъл заради нея! Макар и болен, той беше тук, за да я спаси!

Чандос изглеждаше ужасно. Наболата брада и измачканите дрехи още повече подчертаваха измъчения му вид. Дори не се беше преоблякъл.

Хубавеца се подсмиваше Франк стискаше здраво pistolета си.

Чандос държеше юздите на коня, а пистолетът беше в кобура. Когато погледът му пробегна по Къртни и той забеляза разкъсаните ѝ дрехи, тя видя как целият се напрегна и стисна челюсти.

– Няма ли някой друг с тебе, господине?

Чандос не отговори на въпроса на Франк. Слезе от коня и без да бърза, застана пред него. Къртни притаи дъх, защото той още не беше извадил пистолета си, а за Франк беше достатъчно малко да повдигне своя, за да го застреля. Но в същия момент тя забеляза, че дълголикият като че беше стреснат от смелостта на Чандос и все още се колебаеше. Хубавеца също не помръдваше. Тогава тя разбра, че по всяка вероятност двамата мъже си мислеха, че от гората към тях са насочени стрелите на индианците. Не можеха да повярват, че Чандос ей така, сам ще влезе в лагера им, ако неговите приятели команчите не го прикриват. А дали наистина не беше така?

– Ти ли си Чандос? – осмели се да попита Франк.

Чандос кимна.

– Следите ви говорят, че сте четирима. Къде е четвъртият?

Хубавеца се усмихна.

– Няма да ти се поправи, като научиш.

– Мексиканецът е мъртъв, Чандос – обади се Къртни.

– Казах ти да си затваряш устата! – изкрещя Хубавеца и посегна да я удари.

– На твое място не бих го направил – спря го гласът на Чандос и онзи бавно свали ръката си и застана точно срещу него. Къртни подозираше, че Хубавеца се готви да стреля, но Франк го изпревари, тъй като беше усетил, че в думите на Чандос се крие нещо.

– Не питаш за Евънс. Ти ли го уби?

– Той не е мъртъв – каза му Чандос.

– Тогава, какво, по дяволите, му направи, та изкрещя така?

– Не ми хареса тонът му и се наложи да...

– Чандос, не желая да слушам повече! – извика Къртни.

– Е, няма значение – съгласи се Франк. – Значи той не е мъртъв?

– Оставих му пушката подръка.

Къртни, не разбра добре значението на тези думи, но на двамата мъже им стана напълно ясно. Това беше повод да се сложи край на приказките, защото вече не можеше да има никакви съмнения относно намереният на Чандос. Въздухът се наелектризира от погледите, които тримата мъже си разменяха в очакване кой ще започне пръв. Направи го Франк. Той рязко вдигна дулото на пистолета и стреля.

Къртни изпищя. В резултат на нервното напрежение ръката на дълголикия му изневери и куршумът му попадна встрани от целта. В същото време почти едновременно Чандос и Хубавеца извадиха пистолетите си. Чандос се хвърли на земята и гръмна два пъти, като още с първия изстрел уцели Франк в средата на гърдите и той почти веднага издъхна. При втория му изстрел Хубавеца се приведе напред с очи, разширени от удивление. Не можеше да повярва – не беше успял да изстреля и един куршум. Той дръпна спусъка, но в същия миг Чандос стреля за трети път и пистолетът на Хубавеца отхвъркна от ръката му. От тласъка той се превъртя и се свлече на колене с лице към Къртни.

– Струва ми се... че трябваше да те послушам, скъпа. Това копеле... ме уби.

Беше още жив. Щеше да диша още известно време, но часовете му бяха преброени. Никой не можеше да му помогне и той знаеше това. Красивите му виолетови очи се изпълниха с ужас.

Чандос се изправи и се приближи към жертвата си. Лицето му беше като от камък. Той се надвеси над Хубавеца, взе пистолета му и го затъкна в колана си, а след това прибра своя в кобура. Мъчейки се от болката, Хубавеца разбра какво го очаква.

– Оставил си на Евънс пушката му – изпъшка той. – Остави ми оръжието и на мене.

– Не.

– Чандос, не можеш да го оставиш така! – извика Къртни.

Мъжът дори не я погледна. После се обърна към Хубавеца.

– Той те нарани и ще си плати за това.

– Тогава би трябвало аз да реша.

– Не, аз ще решавам – Чандос й хвърли един бърз поглед, а след това погледна към Хубавеца. – Качвай се на коня ми, лейди. Тръгваме си.

Тя се затича към коня, но Чандос разбра намерението й. Нямаше да го изчака. Искаше да избяга от него и от жестокото му правосъдие. Той се спусна да я настигне и я хвана за ръката.

– Той те нарани, нали? – гласът му беше твърд като стомана.

– Да, но не е направил това, за което си мислиш. Виковете на Евънс го прекъснаха.

– Но той все пак ти е причинил болка, така че недей да обсъждаш наказанието му повече. Можех да му причиня и по-лоша смърт. Можех да го оставя да се мъчи още по-дълго.

Той пусна ръката й и тя се развика:

– Защо си толкова отмъстителен? На тебе той нищо не ти е

направил!

– Съжالياваш ли, че дойдох за тебе, котенце?

– Не – Къртни сведе очи.

– Тогава качвай се на коня ми и да не си помислила да тръгваш без мене. И без това съм ти достатъчно ядосан. Така и не ми даде никакъв знак, че си в опасност тази сутрин. Не ме карай да те гоня, защото трябва да знаеш, че няма да се отървеш от мене, лейди.

Къртни кимна с глава отривисто и тръгна към Шуърфут. Така се беше ядосала на Чандос, а всъщност трябваше да му бъде благодарна. Та той я беше спасил от Хубавеца! Но в съзнанието ѝ се бяха запечатани само неговото каменно лице и студеният блясък в очите му.

29.

На два пъти през тази нощ пред очите на Къртни се бяха разиграли кръвави сцени. Тя яздеше пред Чандос и усещаше неговата закрила като топла завивка. Той отново беше убил човек заради нея. Само беше ранил мъжете, които преследваха самия него, но избяга нейните похитители.

А сега ѝ беше сърдит. Яростта му избухна почти веднага след като спряха. Чандос я свали от седлото и блузата ѝ зейна отворена. Вероятно това събуди желанието му. Или пък схватката с ония мъже – тази нощ той не само беше убил, но и самият беше на косъм от смъртта. Сега сякаш имаше нужда да се убеди, че животът продължава, а какво по-силно доказателство за това от нейното женствено и изкусително тяло.

Къртни беше обезоръжена. Нямаше намерение да го отблъсква. Но не беше изплашена. Завладея я някаква трепетна възбуда и тя изцяло се отдаде на това чувство. Щом Чандос имаше нужда да изяви мъжкото си превъзходство по този начин, тя с радост щеше да му позволи да го направи. А и в края на краищата самата Къртни имаше нужда да освободи мислите си от преживените страхове, а не можеше да се сети за по-добър начин. Някъде дълбоко в нея се таеше успокоителната мисъл, че той едва ли и е толкова сърдит, щом иска да прави любов с нея.

Чандос я положи на земята и прегръщайки го, тя го привлече към себе си. Усети тревата и дребните камъчета през дрехите си, но не им обърна внимание. Устните му се насочиха към гърдите ѝ и той жадно засмука зърната им.

В гърлото ѝ започнаха да напират стонове на удоволствие. Чандос изпъшка и подложи ръцете си отдолу, като я притисна още по-силно към себе си. Коремът му се търкаше о слабините ѝ, при което цялото ѝ тяло се възпламени.

Беше луда по него. Не можеше да намери по-точни думи за това, което изпитваше. Тя хапеше и го драскаше, притискаше тялото си в неговото. С рязко движение той вдигна полата и фустата ѝ нагоре. От това „леглото ѝ“ не стана по-удобно, но не я беше грижа. Очите ѝ, притворени в наслада, срещнаха страстния му поглед, когато той коленичи между краката ѝ и разкопча колана си. Даже и в тъмното този поглед караше дъха ѝ да спре. Не можеше да се сдържа повече и щом той се съблече, го придърпа към себе си.

Веднага проникна в нея. С жадно ръмжене се заблъска лудо навътре и от гърдите ѝ се отрони стенание. Тя шумно въздъхна, когато той се отдръпна за миг, а след това я прониза още по-дълбоко. Отвърщаше пламенно на страстта му, ликувайки от сливането на телата им, докато стигна до момента на върховна, опустошителна наслада. Той удължи екстаза ѝ още малко, продължавайки да навлиза все така дълбоко и бързо в нея, докато най-накрая тя усети вътре в себе си топлината на бликащото му удовлетворение.

Къртни лежеше отпусната под него и тялото ѝ започваше вече болезнено да усеща тежестта му. Но за нищо на света не би го помръднала от себе си. Сърцето ѝ лудо препускаше и все още не можеше да успокои дишането си. В главата ѝ пробягваха най-различни мисли и образи, когато в един миг съвсем ясно осъзна, че се беше държала не по-малко дивашки от Чандос!

Той се размърда. Устните му докоснаха шията ѝ и той се надигна. Приседна до нея и я погледна.

– Ти стенеше от удоволствие.

– Така ли? – Остана изненадана, че гласът ѝ успяваше да звучи така безстрастно.

Той се усмихна и я целуна. Устните му бяха нежни и възбуждащи.

След малко тя си пое дъх.

– Сега си мил.

– Преди малко не искаше да съм такъв, котенце – каза ѝ той и истината в думите му я накара да се изчерви. – Но сега това ти харесва, нали?

Беше твърде объркана, за да му отговори. Той се обърна по гръб и я дръпна върху себе си. Гърдите ѝ приятно се притискаха в неговите. Усети лекия полъх на вятъра и потрепери.

– Студено ли ти е?

– Само малко, но недей да ставаш.

Тя го задържа леко с ръка. Едва ли беше толкова силна, за да спре мъж като него, но този път се получи. Той я заслони с ръцете си.

– Чандос?

– Кажи, коте.

Настъпи пауза, през която тя се мъчеше да подреди мислите си, и накрая се обади:

– Не можеш ли да ме наричаш Къртни?

– Канеше се да попиташ нещо друго, нали?

Така беше.

– Мислиш ли, че вече е умрял? – гласът ѝ прозвуча колебливо и някак по детски.

– Да – излъга той.

Пръстите ѝ се плъзнаха по косъмчетата на гърдите му. Тя отново замълча, чудейки се дали да попита наистина ли трябваше Хубавеца да умре по такъв жесток начин. Но в същото време тя изпитваше и първичното въодушевление на жена, която знае, че мъжът, когото обича, е отмъстил за нея.

– Чандос?

– Да.

– Ти наистина дойде сам за мене, нали?

– Да не би да искаш да събера цяла шайка? – сухо я пресече той.

– Не, разбира се, че не. Но зная, че твоят приятел Скачащия вълк беше наоколо. Не вярвах, че самичък ще успееш да ме намериш.

Мускулите на гърдите му се напрегнаха и тя разбра, че е засегнала мъжкото му самочувствие, след като той така безспорно го беше защитил.

– Значи си си мислила, че няма да съм в състояние да те защита? Затова ли не си направи труда да ме извикаш на помощ, когато те хванаха?

Къртни въздъхна.

– Извинявай, но знаеш, че не беше в цветущо здраве – отбраняваше се тя. – Боях се да не те убият.

– Би се учудила, ако знаеш какво може да направи един мъж, стига да има достатъчно сериозна причина. Не ти ли го казах онази нощ?

– А каква беше твоята причина, Чандос? – попита тя предизвикателно. Знаеше, че въпросът ѝ е малко нагъл.

– Плащаш ми, за да те пазя, или и това си забравила?

Разочарованието заседна като буца на гърлото ѝ. Да, плащаше му. И това ли беше единствената причина? Понечи да стане, но той веднага я задържа.

– Никога не ме подценявай, котенце! – гласът му беше топъл и от това тя изпита известно облекчение.

Ръката му я погали по бузата и се зарови в копринените ѝ коси. Той притисна лицето ѝ към гърдите си.

Все пак и това, че не искаше да я пусне, беше нещо. Но тя желаше от него повече. Много повече. Да я обича.

– Недей да ми се сърдиш. Чандос. Ти ме намери. Всъщност никога не съм се съмнявала, че ще го направиш – увери го тя, а след това

попита: – Значи ти наистина си се оправил от ухапването?

– Как можеш да ме питаш за това точно сега?

Тя се притисна към него, като се питаше дали той усеща топлината, която се разливаше по лицето ѝ.

– Имам предвид... дали те боли още?

– И още как.

И въпреки това се беше вдигнал, за да я спаси. Тя се усмихна, без да знае, че той можеше да усети движението на устните ѝ върху кожата му. Пръстът ѝ разсеяно очертаваше кръгчета около връхчето на гърдата му.

– Чандос?

– Сега пък какво има?

– Какво ще стане, ако забременея?

Той изпусна тежка въздишка.

– А ти бременна ли си?

– Не зная. Твърде рано е да се каже – тя се поколеба. – Но какво ще стане, ако съм?

– Ако не си, значи няма за какво да се безпокоиш – След продължителна пауза той продължи. – А пък, ако си бременна, нищо не може да се направи. Бременна си и толкоз.

Това беше напълно незадоволителен отговор.

– Ако съм бременна, би ли се оженил за мене?

– А ти би ли могла да живееш с мъж като мене? Непрекъснато на път, без да се спиращ на едно място за повече от няколко дни?

– Така не се създава семейство – отбеляза тя с раздражение в гласа.

– Да, така е – заключи той, след което я отмести от себе си и стана.

Тя се разкъсваше от гняв и разочарование, докато следеше с поглед как се облича, а след това как отвежда коня си, за да го разседлае. Пътном Чандос откачи навитата си на руло постелка за спане от седлото на коня и я хвърли на земята. Девојката приседна на нея и продължи да гледа към него. Колко студен и безчувствен можеше да бъде!

30.

Къртни беше свикнала с дългите преходи дотолкова, че дори когато изминаваха по двайсет и пет, трийсет мили на ден, вече не ѝ излизаха болезнените мехури, за които я беше предупредила Мати. Но тя беше сигурна, че след днешния ден пак ще се появят Чандос яздеше пред нея с всички сили, за да навакса времето, което бяха изгубили, и девойката започна да се пита дали той не прави това само за да я поизмъчи.

Като че ли още от събуждането правеше всичко възможно, за да я накара да се почувства неудобно.

Пристигнаха в лагера си късно следобед и откриха, че някой се беше погрижил за конете, а и огънят беше запален. Чандос извири пронизително с уста и десет минути по-късно индианецът се появи.

Скачащия вълк не беше особено висок, но команчите бяха по-известни като чудесни ездачи, отколкото с ръста си. Беше облечен в стара войнишка риза и носеше широк колан, запасан ниско на кръста. Мокасините му стигаха до средата на прасеца и нагоре краката му бяха голи. Не носеше панталони, а около бедрата си имаше широка препаска, която се спускаше до коленете. Дългата му лъскава, черна коса падаше свободно по раменете, а смолистите очи изпъкваха върху кафеникаво-червения цвят на широкото му лице. Беше млад и малко слабоват, но як в раменете. Носеше късата си пушка на гърдите сякаш държеше бебе.

Къртни, която беше затаила дъх, когато индианецът се показва, видя как той и Чандос се поздравиха, а след това приклегнаха край огъня и се заприказваха. Говореха на езика на команчите, разбира се.

Очевидно съвсем бяха забравили за нея. Тъй като не можеше да се захване с вечерята, докато те стояха около огъня, тя реши да отиде да прегледа и подреди нещата си.

Не след дълго Скачащия вълк тръгна да си ходи, като ѝ отправи същия напрегнат и преценяващ поглед, както и когато беше дошъл. Но ако преди в очите му се четеше безпокойство, то сега го нямаше и тя можеше да се закълне, че той едва-едва ѝ се усмихна.

Каза ѝ нещо, но не изчака Чандос да го преведе, след като той си отиде, Чандос отново коленичи край огъня, дъвчейки стръкче трева, и се загледа към мястото между дърветата, където приятелят му беше изчезнал.

Чандос нямаше намерение да ѝ съобщи какво беше казал Скачащия

вълк по неин адрес, а и тя реши да не пита веднага, така че отиде да види какво предлагат запасите им за вечеря.

Когато донесе при огъня боба, сушеното говеждо месо и бисквити, Чандос се обърна към нея.

– Искам да изгориш тази блуза.

Тонът му малко я стресна, но не прие думите му на сериозно.

– Какво предпочиташ: бисквити или кнедли?

– Изгори я. Котешки очи.

Той гледаше дълбокото деколте, което се беше образувало, като беше вързала двата края на скъсаната дреха. Отдолу беше разкъсаната й камизола, но тя я беше обърнала със скъсаното откъм гърба, така че тя едва прикриваше гърдите й.

– Да не би приятелят ти да е казал нещо за блузата ми?

– Не сменяй темата.

– Не я сменям. Ще си сложа друга блуза, ако мислиш, че това ще те направи щастлив.

– Хайде, давай! След това донеси тази.

– Не, няма! – Какво му ставаше? – Бих могла да я закърпя. Пооправих онази другата – тя замълча за момент и присви очи. – О, разбирам. Значи всичко си е в реда на нещата, когато *ти* ми разкъсаш блузата, но ако някой друг го е направил, искаш да я изгоря, така ли?

Той я погледна намръщено и това поуталожи гнева й. Каквото и да беше – ревност или чувство за собственост, но това означаваше, че той изпитва *нещо* към нея. Реши да се подчини на желанието му.

Грабна една блуза в кораловорозов цвят и се скри зад близкото дърво да се преоблече. Върна се след няколко минути и без много шум хвърли скъсаната бяла блуза в огъня. Пламъците за секунди погълнаха фината копринена материя. Наоколо се разнесоха парченца пепел, които бяха поети от лекия полъх на вятъра.

Чандос продължаваше да гледа мрачно огъня.

– Какво ми каза твоят приятел? – след дълга пауза попита Къртни.

– Той не говореше на тебе.

– Но нали ме гледаше?

– Не, само каза нещо по повод на тебе.

– И какво беше то?

В тишината се чуваше само пращането на съчките.

– Похвали смелостта ти – най-накрая й отговори той.

Очите й се разшириха от учудване. Но Чандос не забеляза реакцията й, а стана и се отправи към реката. Девојката въздъхна, като се

питаше дали той ѝ е казал истината.

Но Чандос не ѝ беше казал всичко. Не искаше да ѝ предаде точно думите на Скачащия вълк: „... Сега твоята жена има повече смелост. Това е добре, ако решиш да я задържиш при себе си.“

По дявалите. Чандос знаеше, че е така, но каква полза имаше от това? Тя искаше и заслужаваше да получи някои неща, които той никога не би могъл да ѝ даде, така че нямаше право да я задържи при себе си. И все пак, когато Скачащия вълк я нарече негова жена, това му беше прозвучало толкова естествено. Проклета да е и тя, и нейните котешка очи!

Искаше му се пътуването им да е свършило, искаше му се изобщо да не се беше захващал с това. Двете седмици, които оставаха да прекара с тази жена, шиха да бъдат за него истински ад. Не трябваше да я докосва, след като тя се страхуваше да не забременее. Е, това, разбира се, не означаваше, че ще престане да я желае...

Беше изплашен. Когато я отвлякоха, го беше обладал такъв страх, какъвто не беше изпитвал от години. Поне през последните четири години. Знаеше, че само ако държиш на някого, се боиш, че можеш да го загубиш.

Това го разстрои още повече и той си наложи да мисли как ще се държи с Уейд Смит, като го открие. Измъчваше го неудовлетвореност, тъй като този тип постоянно се изплъзваше от ръцете му. Щеше ли всичко да приключи в Париж, щата Тексас?

Измъчван от тези тревожни мисли, Чандос прекара една неспокойна нощ.

31.

На два дни път от Париж. Тексас, Къртни си изкълчи глезена. Случи се по глупав начин. Стъпи върху един голям камък само на пръстите си и стъпалото ѝ се изметна. Ако не беше с ботуши, можеше да бъде и още по-лошо.

Кракът ѝ се поду така бързо, че тя едва успя да събуе ботуша си. За обуване и дума не можеше да става. Ако не движеше крака си, болката не беше чак толкова силна. Но дори и не помисли да се откаже да върви и така да забави пътуването им. Дори и ако Чандос ѝ предложи да спрат, нямаше да се съгласи.

Сега, когато беше пострадала, отношението на нейния спътник се промени. Вече не демонстрираше безразличието си, напротив, беше твърде внимателен. Тя остана с впечатлението, че той с радост приема възможността да ѝ се реваншира за нейните грижи, когато беше ухапан от змията.

Тогава той така вбесяващо проявяваше своята независимост: като че ли се чувстваше някак засегнат от помощта ѝ. Е, бързо ѝ върна дълга си, като сам приготви храната и се погрижи за конете. Освен това ѝ направи патерица от един здрав клон, помагаше ѝ да се качи и да слезе от коня си, а когато язدهа нарочно задържаше темпото, като по този начин изминаха само една трета от разстоянието, което обикновено изминаваха за един ден.

Движеха се на югоизток покрай една рекичка, когато тя си изкълчи крака, и след нараняването ѝ Чандос рязко смени посоката на югозапад. Къртни не знаеше, че той прави това заради нея. Прекосиха Червената река и минаха покрай едно малко градче. За нейно разочарование не спряха в него. Не беше виждала цивилизовано място от седмици!

След няколко часа стигнаха до един друг град, влязоха в него и Чандос спря пред Градския ресторант, който се казваше „При Мама“, Къртни умираше да хапне нещо, което да не е направено с боб, и се зарадва, когато той я въведе вътре, така както си беше прашина и размъкната. В голямата светла столова бяха наредени около дузина маси с карирани покривки. Макар че беше време за обяд, само една от масите беше заета. Мъжът и жената, които седяха на нея, ги измериха с критични погледи. Жената видимо се разтревожи, като погледна Чандос. Той приличаше на професионален убиец от главата до петите – с прашните си

черни панталони, с тъмносивата си риза, разкопчана до средата на гърдите, и с черната кърпа, вързана свободно около врата му.

Чандос хвърли бегъл поглед на тази двойка на средна възраст и престана да им обръща внимание. Той настани Къртни на една маса, каза ѝ, че ще се върне след минута, и изчезна към кухнята. Останала сама, Къртни трябваше да понесе изпитателните погледи на другите двама посетители, чувстввайки се ужасно неловко, като знаеше колко разчорлена и мръсна изглежда.

След около минута входната врата на ресторанта се отвори и двама мъже прекрачиха прага на заведението. Бяха видели непознатите отвън на улицата и сега искаха да ги огледат по-добре. Къртни се изчерви още повече. Винаги беше мразила да е център на вниманието, но в компанията на Чандос беше невъзможно да останеш незабелязан. Какво да се прави, той будеше чуждото любопитство, дори и да не го желаше.

Както се питаше какво ли си мислят тези хора за нея в този момент, си представи какво би си казал баща ѝ, ако я видеше отнякъде. Та той беше така възпитан, че се беше оженил за своята икономка заради едното благоприличие. А Къртни сега пътуваше сама с Чандос! За Бога, баща ѝ би си помислил най-лошото – и нямаше да е много далече от истината!

Щом Чандос се върна, веднага забеляза руменината по бузите ѝ и напрегнатата ѝ поза. Девојката беше свела очи към масата. Случило ли се беше нещо? Дали тия двама дангалаци, които бяха влезли в негово отсъствие, не я бяха обезпокоили по някакъв начин? Той им хвърли такъв смразяващ поглед, че те още в същия миг се ометоха от ресторанта. Малко по-късно двойката от другата маса също стана да си ходи.

– Храната ще бъде тук след секунда, коте – каза ѝ Чандос.

Вратата на кухнята се отвори, в рамката ѝ се показа една пълничка жена и се запъти към тях.

– Това е Мама. Тя ще се грижи за тебе няколко дни – съобщи Чандос небрежно.

Къртни впери поглед в закръглената мексиканка, която започна да говори оживено с Чандос на испански. Тя беше нисичка и приятна на вид със своите прошарени коси, приборани в стегнат кок. Беше облечена в светла памучна пола и бяла блуза с наметка, а краката ѝ бяха обути в сандали, плетени от кожа.

– Какво имаш предвид, като казваш, че тя ще се грижи за мене? – не разбираше Къртни. – А ти къде ще бъдеш?

– Казах ти. Имам си работа в Париж.

– Че нали това тук е Париж! – сонна му се тя ядосано.

Той седна срещу нея, като направи знак на Мама да ги остави сами. Къртни проследи с поглед как жената се, отдалечи с клатушкаща се походка, а след това погледна Чандос въпросително.

– Какво си мислиш? – каза му тя грубо. – Ако си решил, че можеш...

– Успокой се, жено. – Той се пресегна през масата и хвана ръката ѝ. – Това не е Париж, а Аламеда. Сметнах, че можеш да използваш тези няколко дни да си починеш заради крака ти, докато аз се погрижа за моята работа. Не исках да те оставям сама и затова те доведох тук.

– Но защо се налага да ме оставяш сама? Какво е това, което трябва да свършиш в Париж?

– Това вече не е твоя работа, лейди.

О, как мразеше, като започнеше да ѝ говори с този тон!

– Ти няма да се върнеш, нали? Просто смяташ да ме зарежеш тук, така ли?

– Е, хайде, добре се познаваме – успокои я той. – Доведох те до тук, нали? Нямам никакво намерение да се отказвам сега когато сме само на няколко мили от крайната цел на пътуването ни.

Но това не я удовлетворяваше. Не искаше да остане тук с непознати хора, не искаше да се разделя с Чандос.

– Мислех си, че ще ме вземеш със себе си до Париж и после оттам ще продължим пътя си.

– Промених решението си.

– Заради изкълчения ми глезен, ли?

Вече ѝ беше отговорил на този въпрос.

– Виж какво, няма да ме има само четири дни. Ще ти се отрази добре, ако гледаш да не се движиш много-много през това време.

– Но защо трябва да оставам точно тук? Защо не в Париж?

Той въздъхна.

– Не познавам никого в Париж. През Аламеда минавам често, като пътувам към Индианската територия. Познавам добре Мама. Знам, че мога да ѝ се доверя да се грижи за теб, докато ме няма. Ще бъдеш в добри ръце, коте. Нямахте да те оставя, ако...

– Но, Чандос...

– По дяволите! – избухна той. – Не ме карай да се чувствам като...

Той не довърши, защото Мама влезе, носейки голям поднос с храна. Когато тя се приближи до масата, Чандос се изправи.

– Сега си тръгвам, Мама. Погрижи се тя да се изкъпе, след като се

нахрани, а после я сложи в леглото.

Той се отправи към вратата, но по средата на пътя спря, обърна се и тръгна обратно към Къртни. Застана изправен в цял ръст пред нея, вдигна я внимателно от стола ѝ и я прегърна. Целувката му беше зашеметяваща и я остави без дъх.

– Ще се върна, котенце промълвиха устните му почти опрени в нейните – Да не одраскаш някого, докато ме няма.

След това бързо излезе. Мама беше отправила настойчив поглед към Къртни, но девойката все още не можеше да откъсне очи от вратата, която току-що беше хлопнала след Чандос, и се опитваше да сдържи сълзите си.

Ако усещаше такава пустота в сърцето си сега, когато нямаше до го има само четири дни, как ли щеше да се чувства, когато щяха да се разделят завинаги в Уако?

32.

Следващите два дни Къртни просто седеше пред прозореца на своята стая, която се намиреше над ресторанта, и гледаше към улицата. Когато Мама Алварес и се скара, че би трябвало да пази леглото, девойката само се усмихна неопределено, като се отказа да спори с нея. Мама й мислеше доброто. Къртни таеше, че с глупаво да стои като на пост пред прозореца, при положение че Чандос сигурно още не беше стигнал в Париж, но нямаше да се помръдне от мястото си.

Беше настанила крака си върху едно малко столче с възглавница отгоре, седеше и наблюдаваше живота на градчето, което беше малко по-голямо от Рокли. Мислите й непрекъснато се въртяха около едно нещо и независимо от споровете, които водеше със себе си, стигаше до един и същ извод, чиято истинност не можеше да отрече. Беше влюбена в Чандос. Обичаше го повече, отколкото си мислеше, че може въобще да се обича някого.

Мисълта, че го обича, я караше да се чувства в безопасност, което беше твърде важно за нея. Но имаше и друго – тя го желаше. Господи, как копнееше за него! Тя размишляваше за това как той успяваше да бъде мил с нея, когато има нужда от нежността му, или пък любящ – когато се нуждаеше от любовта му. А и това негово остро чувство за независимост и стремежът му към уединение; начинът, по който й демонстрираше резервираното си отношение – сякаш я предупреждаваше да не скъсява дистанцията между тях твърде много. Колко уязвим го правеше да изглежда всичко това.

Но колкото и да й се искаше, Къртни не можеше да се самозаблуждава повече. Съзнаваше, че не може да го има, въпреки че толкова го желаше. Той ясно й беше показал, че не иска да създава постоянна връзка. Трябваше да бъде реалистка. Той нямаше да се ожени за нея.

Откакто се помнеше, все беше се съмнявала, че някога ще открие истинската любов и че тя ще бъде споделена. Това, че се беше оказала права, не можеше да и послужи за утеха в този момент.

На втория ден, откакто беше в дома на Мама, Къртни се срещна с дъщеря й. Момичето се втурна в стаята й, без да почука и да се представи. При тази първа среща и двете изпитаха омраза една към друга, тъй като Къртни разпозна името на момичето от бълнуванията на Чандос, а и Калида Алварес знаеше, че именно Чандос е довел Къртни.

Калида беше красива, кипяща от енергия, с лъскава черна коса и в кафявите ѝ очи проблескваше злоба. Беше само с четири години по-голяма от Къртни, но това имаше значение. Страстната ѝ натура излъчваше гордост и самоувереност, които винаги бяха липсвали на по-младата девойка.

Такава изглеждаше тя в очите на Къртни. От друга страна, в лицето на момичето с очи на котка, както я наричаше Чандос, Калида срещна своята първа истинска съперничка – една млада дама, която беше студено учтива и спокойна. Нейните чисти лъчезарни черти я правеха поразително красива. Кожата ѝ беше златиста, кафявата ѝ коса – изпъстрена със златисти светли кичури, а очите ѝ, скосени в краищата като при котките, имаха топлия цвят на отлежало уиски. От нея сякаш се излъчваше такова златистокафяво сияние, че на Калида ѝ се прииска да издере очите ѝ. Но вместо това тя я нападна с думи.

– Надявам се, че имаш основателна причина, за да пътуваш с *моя* Чандос.

– Твоят?

– Si, моят – натърти Калида, без да се колебае.

– Значи той живее тук?

Мексиканката не очакваше тази контраатака от страна на Къртни и за момент се запъна, но бързо се окопоти.

– Тук той живее повече от където ѝ да е на друго място.

– Е, това едва ли го прави *твой* – промърмори Къртни. – Виж, ако ми беше казала, че ти е съпруг... – тя широко се усмихна и остави явният намек в думите ѝ да виси във въздуха.

– Аз съм тази, която не желае да се обвързва. Ако искам да се омъжа за него, трябва само да щракна с пръсти – и Калида изщрака наистина.

Къртни усети, че започва да се нервира. Имаше ли представа Чандос колко сигурна беше по отношение на него Калида Алварес? А и беше ли ѝ дал основание да бъде толкова сигурна?

– Много добре, госпожице Алварес, но щом си навирате носа, където не ви е работа, ще ви кажа, че причините, поради които пътувам заедно с Чандос, изобщо не ви засягат.

– Засягат ме – Калида извика достатъчно силно, за да я чуят и на улицата.

Това преля чашата.

– Не, не е така – бавно каза Къртни с нотки на ярост в гласа. – И ако имате още въпроси, предлагам ви да ги запазите за Чандос. А сега се

измитайте отгук!

– Puta¹²! – разфуча се Калида. – О, да, хубаво ще си поговоря с него, и ще видя как ще те зареже, но този път няма да е в къщата на майка ми.

Къртни трясна вратата след мексиканката и след малко забеляза, че ръцете ѝ треперят. Имаше ли нещо вярно в заплахите на Калида? Можеше ли това момиче да убеди Чандос наистина да я зареже? Имаше достатъчно съмнения, за да се разтревожи. Калида познаваше Чандос отдавна. Познаваше го отблизо, интимно. Къртни можеше да каже същото и за себе си, но Чандос често се връщаше при Калида, а в същото време с всички сили се мъчеше да се откъсне от нея.

Калида буквално нахлу през вратата в кръчмата на Марио, където работеше вечерно време. Живееше заедно с майка си, но нейният живот си беше нейна лична работа и тя си го живееше, както на нея ѝ харесваше – правеше каквото си пожелае и беше глуха към молбите и укорите на майка си.

Работеше в кръчмата, защото тук имаше силни усещания. От време на време ставаха престрелки и шумни побоища и разправии – често пъти и заради нея. Тя не отбягваше тези вълнения, а напротив – в такива случаи се чувстваше най-щастлива. Правеше ѝ върховно удоволствие, когато успееше да настрои двама мъже един срещу друг или пък когато отнемеше мъжа на някоя жена, за да може после да се наслаждава на драмата, която следваше. Нищо не можеше да я спре да получи това, което иска, независимо от начина, по който го постигаше.

В момента беше направо бясна. Онази gringa¹³ не беше отговорила на въпросите ѝ така, както очакваше. Нито пък изглеждаше разтревожена от факта, че Чандос е имал и друга жена.

Може би между тях имаше нещо. Възможно ли беше? Може би целувката, на която Мама беше станала свидетел, не означаваше нищо? Не, между тях двамата сигурно има нещо, каза си Калида. Знаеше, че преди това Чандос никога не беше пътувал с жена. Той беше саможив. Това беше едно от нещата, които Калида харесваше у него, освен атмосферата на опасност, която витаеше около него.

Калида знаеше, че Чандос е от стрелците, но също така беше убедена, че е човек извън закона. Никога не го беше питала, но беше сигурна, че е така. А това я възбуждаше повече от всичко друго – хората от този тип не зачитаха никакви правила, те бяха непредсказуеми, водеха

12. Уличница – б.пр.

13. Чужденка (исп.) – б.пр.

живот, изпълнен с опасности. Много от тези разбойници минаваха през Аламеда, бягайки, за да се скрият в Индианската територия.

Чандос – така и не ѝ беше казал, че я обича. Не се беше опитал да я залъгва с приказки. Пред него номерата ѝ не минаваха. Ако казваше, че я желае, значи наистина я желаше, а ако тя се опиташе да играе грубо, за да го накара да ревнува, той просто си тръгваше.

Именно това негово безразличие възбуждаше любопитството ѝ и я караше да му бъде винаги на разположение, когато той се отбиваше в града, независимо от това с кого спеше или кого преследваше в момента. А и Чандос винаги се връщаше при нея. Отсядаше в къщата на майка ѝ, което беше удобно и за двамата.

Той не обичаше хотелите и когато за първи път дойде в Аламеда, се беше разбрал с Мама да му даде стая под наем. Мама го харесваше. Не одобряваше другите мъже около Калида, но нямаше нищо против Чандос. А и в къщата имаше свободни стаи, откакто братята на Калида бяха пораснали и бяха напуснали дома им. Мама знаеше какво правят Чандос и дъщеря ѝ късно през нощта. Калида водеше и други мъже в стаята си, дори и Марио, и на възрастната жена ѝ трябваше доста време, докато вдигне ръце и престане да се опитва да вкара девойката в правия път. Дъщеря ѝ правеше това, което ѝ харесва, и никога нямаше да се промени.

А сега мъжът, когото смяташе, че ѝ принадлежи, беше довел друга жена със себе си и беше помолил нейната майка да се грижи за нея! Какво нахалство!

– Какво кара очите ти да блестят така, *chica*¹⁴?

– Тази... тази!... – тя не се доизказа и погледна втренчено Марио, размисляйки. – Нищо особено. Сипи ми едно уиски, преди да започна да сервирам – без вода.

Внимателно го наблюдаваше, докато той наливаше питието. Марио, далечен неин братовчед, беше дошъл в Аламеда със семейството ѝ преди девет години. Бяха принудени да се скитат от град на град, преди да се установят, тъй като на много места хората не проявяваха толерантност към мексиканците, които искат да въртят някакъв бизнес. Аламеда беше доста на север и тук ги приеха по простата причина, че никога дотогава в града не беше имало мексиканци. Всички харесваха ястията в ресторанта на Мама и никой не възрази, когато Марио отвори кръчма от другата страна на улицата. Кръчмата вървеше добре, защото питиетата

14. Малката – б.пр.

при Марио бяха добри и по-евтини от тези на конкурентите му.

Калида допускаше Марио до себе си, когато проявяваше великодушие. Той беше готов да се ожени за нея на минутата, както и още доста мъже от градчето, но на Калида не ѝ трябваше съпруг. А най-малко пък би приела да се омъжи за Марио. Той беше доста хубав – с кадифенокафяви очи и тънички мустаци, които му придаваха вид на испански благородник. Но по душа Марио беше страхливец. Никога не би се сражавал заради нея.

Когато Марио ѝ подаде уискито, Калида го удостои с усмивка. В главата ѝ се оформяше една идея, която можеше да се осъществи по много и най-различни начини.

– Мама си има гостенка, една красива *ginga* – подхвърли небрежно тя. – Но Мама не знае, че тя е *puta*.

– А ти откъде знаеш?

– Довери ми се, че има намерение да остане в нашата къща, докато ѝ се оправи кракът. След това щяла да се премести в дома на Берта.

Тези думи възбудиха любопитството на Марио. Той често посещаваше публичния дом на Берта, макар че само няколко от момичетата го приемаха. Една нова курва, и то красива, щеше да е добре дошла там. Но по всяка вероятност той щеше да е последният, който да легне с нея, помисли си Марио.

– Ще кажеш ли на майка си за това? – поиска да разбере той.

– Не виждам защо. – Калида сви устни и повдигна рамене. – Тя, тази де, беше много любезна и разговорлива. То аз, да ти кажа, изпитвам съжаление към нея. Не мога да си представя като как е да имаш нужда от мъж и да няма нито един подръка. Но това си е нейна грижа.

– Тя ли ти каза това?

Калида кимна и се наведе през бара, за да му прошепне:

– Дори ме попита дали не познавам някого, който би се заинтересувал. Ти няма ли да се кандидатираш?

Той се намръщи и момичето се разсмя.

– Е, хайде сега, Марио. Знам, че рано или късно ще я имаш. Аз няма да ти се разсърдя, *guerido*¹⁵, защото знам, че това няма да има значение за тебе. Но кое е по-за предпочитане – да я имаш сега, когато отчаяно се нуждае от някой мъж, или да чакаш, докато съвсем се изтърка от употреба?

Той се хвана на въдицата. Калида познаваше този поглед Марио се

15. Мили (исп.) – б.пр.

беше възбудил само при мисълта, че ще бъде първият мъж в града, спал с новата проститутка.

– А майка ти? – попита той.

– Почакай до утре вечер. Мама е поканена на рожден ден у Ани Харуел и смята да тръгне за там веднага след като изпрати последния клиент. Е, тя няма да стои до много късно, разбира се, защото на следващия ден ще ходи на църква. Но, ако сте тихи, сигурна съм, че gtinga ще поиска да останеш с нея през цялата нощ, и можеш да си тръгнеш сутринта, докато Мама е на църква.

– Ще ѝ кажеш ли да ме чака?

– О, не, Марио – ухили се Калида. – Ти трябва да я изненадаш. Не искам жената да ми се чувства задължена. Само трябва да направиш така, че да не се изплаши и да започне да вика, преди да е разбрала защо си отишъл при нея.

И ако всичко върви добре; помисли си Калида. Чандос щеше да се върне навреме, за да стане част от изненадата. Щеше да е едно добро зрелище и много ѝ се искаше да може да го види с очите си. Само при мисълта за това веднага ѝ стана по-добре.

33.

Зад малката къща се процеждаше тънък лъч, който падаше върху сбутаната мръсна уличка. Тук беше тихо, защото мястото беше в страни от центъра на града и далеч от шума и кръска на съботната вечер.

Чандос беше чул, че тук живеят предимно момичета от салона за танци. Едно от тях беше момичето на Уейд Смит. Казваше се Лорета.

Той беше изгубил дяволски много време, докато я открие, защото тук, в Париж, Уейд се криеше зад друго име. А освен това водеше много тих и прикрит начин на живот, защото властите го преследваха като опасен престъпник. Тук никой не го знаеше като Уейд Смит и малцина бяха чували псевдонима му – Уил Грийн.

Чандос съзнаваше, че този мистичен Уил Грийн можеше и да не се окаже човекът, когото търсеше, но беше възможно и да е попаднат на вярна следа.

Не искаше да рискува. Дълго време оглежда къщурката, скрит в сянката на улицата, преди да се доближи до вратата ѝ. В ръката си имаше пистолет, който държеше плътно до тялото. Сърцето му биеше ускорено. Беше обхванат от радостна тръпка. От толкова отдавна чакаше този момент на истината. Щеше да застане лице в лице с убиеца на сестра си.

Той се прокрадна до вратата и внимателно натисна дръжката. Не беше заключена. Изчака известно време, залепил ухо на вратата, но не чу никакъв шум, освен ударите на кръвта, която пулсираше в главата му, още веднъж бавно натисна дръжката и рязко и силно ритна вратата. От удара се разклати цялата стена на паянтовата къща и вратата хлътна навътре. От една лавица изпаднаха няколко чинии, а по средата на мръсния под се изтърколи чаша. От леглото се показа една руса глава, която се обърна към него и сведе поглед към дулото на пистолета му.

Гърдите, които се очертаваха под чаршафа, бяха малки, едва оформени. Гледай ти, момичето беше направо невръстно – на не повече от тринайсет или четиринайсет години. Да не би да беше сбъркал къщата?

– Лорета?

– Да.

Тя се сви от страх Чандос шумно въздъхна. Беше попаднал където трябва. Не биваше да забравя, че Уейд си пада по по-младичките.

Беше пребита от бой. Едната страна на лицето ѝ беше тъмна и

подпухнала, а окоето от другата страна беше насинено цялото и полузатворено. Между ключицата и лявото рамо имаше дълга грозна синина, а други по-малки ограждаха мишниците ѝ, като че ли някой я беше стискал грубо на това място. Чандос не искаше да мисли как ли изглежда останалата част на тялото ѝ, скрита под чаршафа.

– Къде е той?

– К-кой?

Гласът ѝ звучеше съвсем по детски; беше изплашена. Това го накара да се замисли как ли изглежда в нейните очи. Не се беше бръснал, от както остави Къртни, а и все още държеше пистолета си насочен към нея. Прибра го в кобура.

– Няма да ти сторя нищо лошо. Трябва ми само Смит.

Тя настръхна. В отвореното ѝ око блеснаха гневни искри, които изместиха страха.

– Закъснял си, господине. Предадох това копеле на властите. Това му беше за последен път да ме бие.

– В затвора ли е?

Тя кимна.

– От това по-сигурно, здраве му кажи! Разбрах, че в града е дошъл един федерален полицаи от рейнджърите, иначе нямаше да го предам. Не вярвах, че тукашният шериф ще го тикне зад решетките, затова казах на приятеля си Пепър да помоли този рейнджър да дойде да ме види. Казах му кой е Уейд в действителност. Той ми беше разправил за онова момиче, което беше убил в Сан Антонио. Веднъж ме заплаши, че и мене ще ме убие по същия начин, и аз повярвах.

– Този рейнджър залови ли го? – попита Чандос, като се опитваше да скрие нетърпението си.

– Да. Той дойде тук малко по-късно заедно с шерифа и хванаха Уейд по бели гащи. Копелето пак ме желаше, нищо, че бях в този окаян вид. Дори сякаш така още повече му се харесвах.

– Преди колко време стана това?

– Преди три дни, господине.

Чандос изпъшка. Проклети да са тия три дена! Ако не беше го ухапала змията, а после и оная банда, дето отвлече Къртни, щеше да завари Смит точно навреме.

– Ако искаш да го видиш, господине, ще трябва да си плюеш на петите – продължи Лорета. – Този рейнджър знае всичко за Уейд. Каза, че имат достатъчно доказателства против Уейд в Сан Антонио, за да го обесят веднага след като го осъдят.

Чандос не се съмняваше в това. Скоро след убийството беше ходил в Сан Антонио и беше чул всичко за случая. Там за първи път изгуби следите на Смит. Той кимна:

– Длъжен съм да го стигна, хлапе.

– Не съм хлапе – сопна му се тя. – Във всеки случай не изглеждам толкова малка, когато се гримирам. Вече от една година работя като танцьорка в нощния клуб.

– Трябва да има закон, който да забранява това.

– Я не се излагай! – дръзко го пресече момичето. – Наемен убиец, а седнал да ми чете проповеди. И това ако не е върхът!

Когато той не реагира на предизвикателството ѝ, а се обърна и тръгна към вратата, тя извика след него:

– Хей, господине, не каза защо го търсиш.

Чандос я погледна. Това момиченце съвсем лесно можеше да стане една от жертвите на Смит. Не можеше да разбере какъв голям късмет е извадила.

– Търсех го за убийство, хлапе. Онова момиче от Сан Антонио не е единственото, което е убил.

Дори и от мястото си можа да види как тя настръхна.

– Нали... нали не мислиш, че би могъл да се изплъзне от рейнджъра?

– Не, не мисля.

– Сигурно ще се махна оттук веднага след като ребрата ми се оправят. – Тя отправи последните думи повече към себе си.

Чандос хлопна вратата. Спря пред къщата и притвори очи, като размисляше дали изобщо да се захваща с рейнджъра. Вероятно би могъл да го настигне, но той беше човек на закона и нямаше да му предаде Смит доброволно. Щяха да се сбият, а Чандос не можеше да си представи, че ще трябва да го убие, след като човекът само изпълняваше дълга си. Никога не беше правил подобно нещо. И нямаше намерение тепърва да започва.

А освен това какво щеше да си помисли Къртни? Ако не се върнеше в Аламеда, преди да са минали четири дни, тя щеше да си помисли, че я е излъгал. Дори можеше да се опита да тръгне сама за Уако.

Това реши въпроса, но не му стана по-добре. По дяволите, откога тя имаше първостепенно значение за него?

Чандос се отправи към конюшнята, като усещаше как в него се надига чувство за празнота и неудовлетвореност. Нямаше да отпише Смит от сметката само затова, че отново беше останал с празни ръце. Не му

беше за първи път. Най-напред щеше да заведе Къртни до Уако, а после щеше да продължи към Сан Антонио. Не искаше да остави Смит в ръцете на правосъдието. Това копеле принадлежеше само на него.

34.

Къртни прекара целия съботен следобед в писане на писмо до Ма-ти. Само преди три седмици беше напуснала Рокли – Боже мой – само толкова ли? Струваше й се, че са минали месеци.

Искаше да съобщи на приятелката си, че не съжالياва за решението си да отиде в Уако. Мама Алварес я беше уверила, че със сигурност ще се намери някой от мнозината, които минаваха през Аламеда на път за Канзас, който да занесе писмото ѝ. Така че тя написа едно дълго писмо, описвайки най-подробно всичките си преживелици, но премълча, че се е влюбила в своя придружител. Завърши писмото с това, че много се на-дява да намери баща си.

Според Мама Алварес Уако беше на по-малко от една седмица път от тук. Скоро Къртни щеше да разбере дали интуицията ѝ е била вярна или просто е преследвала вятъра на мечтите си. Не се осмеляваше да мисли много за бъдещето, защото, ако не откриеше баща си, щеше да остане сама в Уако, без пукната пара при това, понеже трябваше да пла-ти на Чандос с това, което ѝ беше останало. Ако нещата се обърнеха неблагоприятно за нея, тя нямаше представа какво щеше да прави в та-къв случай.

Денят мина спокойно. Отказа се да чака Чандос на прозореца, както досега. Пожела да слезе в ресторанта за вечеря, но Мама категорично отказа, като ѝ напомни, че спътникът ѝ беше наредил да остане в легло-то, за да не преуморява глезена си. Кракът ѝ беше по-добре. Сега тя до-ри можеше да стъпва на него и да се разхожда насам-натам без патери-цата, но реши да не спори. Мама Алварес го правеше за нейно добро. Тя беше самото милосърдие – абсолютна противоположност на дъщеря си.

Къртни я беше поразпитала за това и онова и беше научила, че Ка-лида работи в кръчмата на Марио вечер като сервитьорка – само като такава, увери я Мама. Къртни усещаше, че тя не одобрява това. Мама подчерта, че дъщеря ѝ изобщо няма нужда да работи, но го прави само защото така ѝ харесва.

– Тя е упорита. Много е упорита моята пина¹⁶. Повече е голяма же-на. Какво мога да направя?

Къртни би я разбрала, ако Калида работеше, за да се чувства полез-на или пък за повече пари – но да работи в кръчма? И то при положение,

16. Момиче (исп.) – б.пр.

че не ѝ се налага.

Сметна, че е извадила късмет, като мина още един ден, без мексиканското момиче да я е безпокоило, и престана да мисли за нея.

Тази вечер си легна рано. Мама беше отишла на гости, а Калида беше на работа, така че в къщата беше тихо. Отвън на улицата обаче се вдигаше голяма олелия, защото беше събота вечер и Аламеда в това отношение с нищо не се различаваше от останалите градове близо до границата с индианската територия. Мъжете пиянстваха по цяла нощ, тъй като знаеха, че могат да си отспят на следващата сутрин. Повечето от тях нямаха жени, които да ги помъкнат рано-рано на църква.

Тя се усмихна, като си помисли как в Рокли често беше виждала мъжете с помътнели и зачервени очи да клюмат на път за църквата, в някои от тях и да се хващат за главата с бол е жена физиономия, когато проповедникът повиши много глас. По всяка вероятност и в Аламеда беше същото.

Най-накрая тя задряма, а не след дълго и започна да сънува. Сънят ѝ не беше от приятните. Усещаше болка. Притискаше я някаква тежест. Викаше и не можеше да си поеме въздух. След това се появи Чандос и ѝ каза да не вика, успокоявайки я както само той умееше да го прави.

След това той започна да я целува и тя бавно отвори очи, за да открие, че не е било само сън. Това, което беше усещала да и притиска, беше тежестта на тялото му. Чудеше се защо не я беше събудил, за да изпита радостта от срещата им и от това, че я желае. А той така рядко се отдаваше на желанията си.

Тя обви ръце около врата му и го привлече към себе си. Мустаците на мъжа погъделичкаха лицето ѝ. Къртни изстина.

– Ти не си Чандос! – изкрещя тя и се помъчи да го отблъсне от себе си.

Гласът ѝ беше станал писклив от ужас, но в следващия миг една ръка запуши устата ѝ. Бедрата на мъжа отново се опряха до нейните и тя почувства възбудата му. Беше гол. Това и накара да изпищи отново, но той я заглуши с ръката си.

– Шшт... Dios! – Тя го захапа за ръката. Той рязко я дръпна, но после пак я върна на същото място – какво ти става, жено? – просъска мъжът с раздразнение.

Къртни се опита да каже нещо, но ръката му затискаше устата ѝ.

– Не, не съм Чандос – възбудено каза той. – Впрочем, за какво толкова ти е притрябвал? Той е *muu violento*¹⁷. А освен това и го няма тук. Аз ще го заместя не по-зле.

Тя така яростно заклати главата си, че едва не му изкълчи ръката.

– Не харесваш мексиканците, а? – каза остро той и яростта в гласа му я вцепени. – Калида ми каза, че имаш нужда от мъж. Каза още, че не си много претенциозна. Така че дойдох да ти направя услуга, не да ти се натрапвам. Или може би искаш да ме видиш най-напред? Това ли те притеснява?

Слисана, Къртни бавно кимна.

– Нали няма да викаш, ако си махна ръката? – попита той и тя отрицателно поклати глава. Той отмести ръката си. Тя не извика.

Той стана от леглото, като я наблюдаваше внимателно. Тя продължаваше да мълчи и мъжът се поуспокои.

Къртни знаеше, че едва ли ще има някаква полза, ако се развика. В къщата нямаше никой, а и на улицата беше толкова шумно, че никой нямаше да обърне внимание на виковете ѝ. Вместо това тя внимателно протегна ръка под възглавницата и напипа дръжката на пистолета си. Това ѝ беше станало навик по време на пътуването и сега беше благодарна, че е така. Не че мислеше да го използва. Надяваше се, че няма да се наложи да стреля по непознатия.

Къртни използва момента, когато той драсна клечка кибрит и се оглеждаше да намери да лампата, за да се прикрие с чаршафа и без да издаде звук, насочи пистолета към него. Той видя дулото му и замръзна на място. Беше спрял дори да диша.

– Не изпускай клечката, господине – предупреди го Къртни. – Ако светлината угасне, ще стрелям.

Девојката усети, че кръвта ѝ се разпалва. Силата, която даваше оръжието, беше нещо опияняващо. Ръката ѝ здраво стискаше пистолета. Сега вече не тя беше изплашената, а той.

– Запали лампата, но без резки движения... бавно, бавно, точно така – нареждаше му тя – Сега вече можеш да духнеш клечката. Добре! – Той изпълняваше всичко. – А сега ми кажи кой си ти, по дяволите!

– Марио.

– Марио ли? – Тя сбърчи вежди напрегнато. – Къде съм чувала това име...

Спомни си. Чандос го беше споменал, когато бълнуваше през онази нощ. Какво беше казал тогава? А, да, Калида да отиде в леглото при Марио или нещо такова.

– Значи ти си от приятелите на Калида? – с презрение каза тя.

– Братовчеди сме.

– А, значи братовчеди. Колко мило!

Тонът ѝ го накара да изтръпне още повече.

– Дрехите ми, *senogita*¹⁸. Мога ли да се облека? Мисля, че съм направил грешка.

– Не, Марио, грешката не е твоя, а на братовчедка ти. Да, да, облечи се – голотата му беше започнала да я смущава. – И действай по-бързо.

Той наистина навлече дрехите си бързешком и когато се увери, че вече може да гледа не само лицето му, Къртни му хвърли преценяващ поглед. Беше голям мъжага – не толкова висок, колкото набит и мускулист, с грамаден гръден кош. Нищо чудно, че се беше почувствала като смачкана под тежестта му.

Боже мой, та той сигурно можеше да я счупи на две с ръчищата си. И положително щеше да постигне това, за което беше дошъл, ако беше решил да си послужи със сила. Слава на небесата, че явно не беше лош човек.

– Ами аз да си вървя – с надежда в гласа промълви той. – С ваше позволение, разбира се.

Това беше намек да свали pistolета, но тя не го направи.

– Един момент, Марио, какво точно ти каза Калида?

– Ами всякакви лъжи.

– Не се съмнявам в това, но какви по-точно?

Той реши да бъде пряк, за да приключи по-скоро тази неприятна история.

– Каза, че вие, *senogita*, сте била проститутка и че сте дошла в Аламеда, за да започнете работа при Берта.

Бузите на Къртни пламнаха.

– Къщата на Берта да не е публичен дом?

– Si. При това доста добър.

– Ами тогава какво търся в тази къща, щом като имам намерение да се настая там?

– Калида каза, че кракът ви е пострадал.

– Това е вярно.

– Каза, че ще останете при майка ѝ само докато се оправите.

– Това не е всичко, Марио. Продължавай.

– Ами има и още, но се боя, че няма да ви се хареса.

18. Госпожица (исп.) – б.пр.

– Е, нека все пак да го чуя – отвърна Къртни хладно.

– Каза ми, че имате нужда от мъж, senorita, че... не сте могла да чакате... докато се преместите при Берта. И че сте я помолили да ви намери някой, че... направо не можете да издържате повече.

– Но за какво са всичките тези лъжи! – избухна Къртни. – Наистина ли каза, че не мога да „издържам“?

Той закима енергично, като я гледаше напрегнато. Всяка черта на лицето ѝ излъчваше ярост, а дулото на пистолета все така сочеше към сърцето му.

Следващата ѝ реакция го изненада още повече.

– Можеш да си вървиш. Не, не си обувай ботушите, вземи ги и се махай. И още нещо. Марио, ако още веднъж те намеря в стаята си, ще ти пръсна главата.

Той не се усъмни в думите ѝ.

35.

През цялата вечер Калида очакваше Марио да се върне в кръчмата. Когато стана вече късно и затвориха заведението, тя отиде да го чака в неговата стая. Той така и не се появи и към четири часа сутринта тя най-накрая заспа.

По същото време Къртни също чакаше Калида да се прибере вкъщи. Тя нервно крачеше из стаята и ядът ѝ се усилваше. Чу, че Мама се прибра от гости в десет часа, но след това къщата остана тиха. Най-накрая се предаде. Можеше да отиде в кръчмата и да се изправи лице срещу лице с Калида, но никога не би го направила, така че ѝ оставаше да чака до сутринта. Реши да поспи.

Независимо, че не си бяха доспали, и двете – Калида и Къртни, се събудиха рано в неделната утрин. Ще се отнасяше до Калида, за нея това беше истинско чудо, защото тя винаги спеше до късно. Но сега нямаше търпение да научи какъв е резултатът от номера. Марио така и не се прибра и тя предполагаше, че в края на краищата е успял да съблазни онази gringa и е прекарал при нея цялата нощ. Е, ако наистина беше станало така, то тя трябваше да напрегне мозъка си, за да намисли най-подходящия начин да съобщи новината на Чандос. И тя излезе от кръчмата с усмивка на уста.

Марио я наблюдаваше през прозореца как се приближава по улицата с наперената си походка. Обичаше тая ruta и я мразеше в същото време. Беше му изиграла мръсен номер, но това щеше да ѝ бъде за последно. Вече знаеше какво е крила неговата братовчедка. Беше му ясно, че тя ще остане да го чака, за да научи какво е станало, затова реши да не се прибира. Така тя щеше да си помисли, че всичко се е развило според плана ѝ. Вместо това той беше отишъл при Берта и се беше напил. Не беше мигнал през цялата нощ.

Едва държеше очите си отворени. Още в зори беше застанал на прозореца в дома на Берта в очакване Калида да се появи. Къщата беше в края на града, така че той имаше поглед върху цялата улица.

Преди петнайсет минути беше видял, че прозорецът на стаята на gringa се отвори, и разбра, че тя вече е станала. А пет минути по-късно Мама беше излязла, за да отиде на църква.

Щеше му се да е там сега, за да види какво ще стане, но трябваше да се задоволи само с мисълта, че поне веднъж плановете на Калида се

бяха объркали. Нека да види какво значи да се изправиш пред пистолета на една разярена жена! Най-после си позволи да прекъсне бдението си пред прозореца и заспа до проститутката, която похъркваше в леглото до него.

Къртни беше до кухненската печка и си наля една чаша от кафето, което Мама беше направила, преди да отиде на църква. Цялата кипеше отвътре. Само като си помислеше за това, което можеше да се случи миналата нощ, всичкият ѝ гняв отново се надигаше.

Когато Калида влезе в кухнята, тя завари Къртни там. Беше учудена, че вече е станала, и това пролича в погледа ѝ. Къртни беше сама.

Калида се приближи бавно, полюлявайки бедра. Ухили се, като забеляза изтощения вид на своята съперница.

– Как прекара нощта, puta – попита тя и се изкикоти. – Марио още ли е тук?

– Не, не поиска да остане – отвърна тихо Къртни. – Изплаши се, че ще го застрелям.

Смехът на мексиканката пресека.

– Лъжеш. Къде е тогава, щом не е тук? Не се е прибирал цяла нощ.

– Вероятно е в леглото на някоя друга, тъй като тук не получи това, за което беше дошъл.

– Това ти го казваш, но аз се питам дали Чандос ще ти повярва – изрече злобно Калида.

Сега вече на Къртни ѝ просветна. Значи всичко беше заради Чандос. Трябваше да се досети.

Обърна се и с всичка сила зашлеви Калида, която въобще не очакваше удара ѝ изпусна чашата си. Мексиканката изръмжа през зъби и двете се вкопчиха една в друга и се събориха на земята. Калида имаше опит в такива свади и използваше мръсни номера, но Къртни нямаше представа как трябва да се бие. Това обаче беше отдушник за яростта ѝ, а тя никога дотогава не беше изпитвала такова ожесточение. Беше изиграна по най-долен начин и обидена до дъното на душата си и сега се беше бясно. Заши още два силни шамара на съперницата си, като с втория разкървави носа ѝ. Калида не остана длъжна и заби коляното си в корема на Къртни, която я изпусна от ръцете си. Калида използва момента, скочи на крака и изтича до кухненския шкаф. Когато се обърна, държеше в ръката си нож, а изразът на лицето ѝ излъчваше дива омраза.

Къртни замръзна на мястото си и косата ѝ настръхна.

– Какво се чудиш? – подигра я Калида. – Нали искаше кръвта ми, ела и си я вземи.

Къртни гледаше като хипнотизирана ножа който мексиканката размахваше пред лицето ѝ. Понечи да отстъпи, но това щеше да означава да се признае за победена.

Мексиканката взе колебанието ѝ за капитулация. По-мисли си, че я е надвила. Последното нещо, което очакваше обаче, беше, че Къртни ще се хвърли към нея, впивайки пръсти в китката ѝ. Мозъкът на Калида за работи бързо. Нямахше намерение да убие тая gringa, независимо че тя я беше нападнала първа. Щяха да я обесят, защото е мексиканка. Но gringa можеше да убие нея – блясъкът в очите на Къртни ясно показваше, че тя би използвала ножа, стига само да успее да се добере до него.

Калида се изплаши не на шега. Това момиче не беше с всичкия си.

Къртни стисна ръката ѝ още по-здраво и направи стъпка към съперницата си.

– Хвърли го!

Стреснати, те отскочиха една от друга. Чандос стоеше в рамката на вратата и ги гледаше настръхнал като буреносен облак.

– Казах да хвърлиш проклетия нож!

Ножът издрънча на пода и момичетата отстъпиха още крачка назад. Калида започна да оправя дрехите си и да бърше кръвта от лицето си. Като не знаеше какво друго да направи, Къртни се наведе да вдигне изпуснатата чаша. Не можеше да погледне към него. Чувстваше се унизително, че я е заварил да се бие.

– Чакам – каза Чандос.

Къртни погледна Калида, но тя отметна глава назад и извърна очи. Досега мексиканката беше успявала да се измъкне с ловки лъжи от всяка ситуация.

– Тая gringa, която доведе тук, ме нападна първа – каза разпалено тя.

– Вярно ли е това, Къртни?

Девојката се обърна към него с разширени от удивление очи.

– Къртни? – повтори тя невярващо. – Сега вече ме наричаш Къртни? Защо? Защо точно сега?

Той въздъхна, пусна кожената торба на пода и пристъпи към нея.

– Какво те е накарало да се разгорещиш така, по дяволите?

– Ти ревнува, quegido¹⁹ – обади се с мъркащ глас Калида.

– Това е лъжа – задъха се Къртни. – Ако ти, кучка такава, смяташ пак да започнеш с долните си лъжи, аз ще трябва да му кажа истината!

19. Любими (исп.) – б.пр.

– Кажи му тогава как ме изрита от стаята си веднага след като се бяхме видели – бързо заговори Калида и продължи още повече да украсява фактите. – Тя се държа ужасно с мене, Чандос. Аз само я попитах защо е тук, а тя ми се развика, че това не е моя работа.

– Доколкото си спомням, ти беше тази, която крещеше тогава – наежи се Къртни.

– Аз ли? – Очите на мексиканката бяха широко отворени от почуда. – Дойдох да те поздравя с добре дошла, а ти...

– Млъкни, Калида – изръмжа Чандос; търпението му беше на изчерпване. Той хвана Къртни за ръцете и я приближи към себе си. – По-добре ще е, ако си развържеш езика по-бързо, лейди, и говори направо. Цяла нощ съм яздил, за да успея да се върна навреме. Страшно съм изморен и нямам намерение да слушам десет лъжи, за да чуя една дума истина.

Притисната до стената, Къртни започна настъпателно:

– Искаш да знаеш какво стана? Ами, добре. Тази нощ се събудих и заварих в леглото си един гол мъж, изпратен от твоята, твоята любовница.

Ръцете му я стиснаха още по-силно, но гласът му остана спокоен.

– Той стори ли ти нещо?

Беше успял да превъзмогне яла си. Тя знаеше, че в този момент той е бесен, и това, че беше в състояние да ѝ зададе този въпрос, я накара да се почувства по-добре.

– Не.

– И докъде стигна...

– Чандос!

Не можеше да понесе да говори за това пред Калида, но Чандос явно вече трудно се контролираше.

– Трябва да си била заспала като умряла, след като е успял да те съблече, без да се събудиш – рече той. – И псе пак докъде...

– За Бога – рязко го пресече тя. – Съблякох се, преди да си легна. Бях затворила прозореца заради шума от улицата и в стаята беше гореща. Спяла съм, когато той се е промъкнал в стаята ми. Предполагам, че е бил облечен и се е съблякъл, преди да се нахвърли върху мене.

– Докъде успя да стигне...

– Чандос, той само успя да ме целуне – отново го прекъсна Къртни – Щом усетих мустаците му, разбрах, че това не си... – тя млъкна за момент и добави шепнешком – ти.

– А после – попита той след минута тягостно мълчание.

– Естествено... съвсем ясно му дадох да разбере, че нападението му ми е неприятно. Той не очакваше. Стана да запали лампата и в момента, в който се отмести от мене, грабнах пистолета си. Мъжът беше толкова уплашен, че ми призна цялата истина.

И двамата се обърнаха и погледнаха към Калида.

– Много хубава история, gtinga – рече мексиканката, – но Марио не се прибра къщи цялата нощ. Ако не я е прекарал с тебе, тогава къде се е дявал?

Чандос се отдръпна от Къртни, обърна се към другото момиче и ѝ хвърли пронизващ поглед. Калида никога не го беше виждала такъв. Тя стисна юмруци; за първи път и мина мисълта, че Чандос може и да не ѝ повярва така лесно.

– Марио? – гневно попита той. – Изпратила си ѝ Марио?

– Да съм го изпращала ли? Не, не съм – бързо отрече тя. – Само му казах, че е тук. Предложих му да дойде да я вили и да я поободри малко, понеже се чувства самотна. Ако тя го е поканила в леглото си, вината не е моя.

– Лъжеш, кучко! – извика Къртни задъхана от възмущение.

Чандос също не ѝ повярва. Ръката му се стрелна и пръстите му стиснаха гърлото на Калида.

– Заслужаваш да ти откъсна главата за това, кучко! – процеди той толкова близо до лицето ѝ, че усети дъха му. Мексиканката беше изплашена до смърт. – Жената, на която си искала да направиш зло, е под моя закрила. Мислех, че тук е единственото сигурно място, където бих могъл да я оставя. Но ти си я забъркала в мръсната си игра и сега ще трябва да убия един човек, който нищо не ми е сторил, само защото се е хванал на твоята въдица.

– Да го убиеш? – извика Калида пребледняла. – За какво? Та той не е направил нищо лошо! Тя каза, че той нищо не ѝ е направил!

Чандос я отблъсна от себе си.

– Влязъл е в стаята ѝ и я е и заплашил. Докосвал я е с ръцете си. Това е напълно достатъчно.

Той се запъти към вратата и Къртни се затича след него, като го хвана за ръката, за да го спре. Чувстваше се изплашена и в същото време беше развълнувана и ядосана.

– Чандос, понякога приемаш нещата прекалено навътре. Не че не одобрявам това, но за Бога, ако исках този човек да умре, можех и сама да го застрелям.

– Едва ли би могла да го направиш, котенце – измърмори той малко

насмешливо.

– На твое място не бих била толкова сигурна – рязко му отвърна тя – Но ти не можеш да убиеш Марио. Грешката не е негова. Тя го е излъгала, че съм дошла тук, за да работя при Берта. – Къртни предполагаше, че той знаеше за заведението на Берта. Каза му, че съм проститутка и че имам нужда от мъж и че... – гневът ѝ се възпламени отново – не мога да издържам повече!

Чандос едва не се задави.

– Не се смей! – викна му девойката.

– Не съм си го и помислял!

Тя го изгледа подозрително. Е, ако не друго, то поне от погледа му беше изчезнала предишната готовност да убива.

– Това му е наприказвала. Така че всъщност той си е мислел, че ми прави нещо като услуга.

– О, да, сигурен съм, че така си го приела.

– Иронията ти е неуместна. Чандос. Можеше да бъде и много по-лошо. Дори и след като беше разбрал, че не го искам, той можеше да ме насили. Но не го направи.

– Добре – въздъхна Чандос. – Няма да го убивам. Но трябва да се погрижа за още нещо. Изчакай ме в стаята си – каза ѝ той.

Тя се поколеба и се напрегна цялата, но той нежно докосна ръката ѝ.

– Няма да направя нищо, което не би ти харесало, котенце. А сега върви. Оправи си тоалета или пък поспи малко. Видът ти показва, че имаш нужда от това. Аз няма да се бавя.

Гласът му я успокои, а нежната му ласка я накара да почувства, че няма от какво да се безпокои. Тя излезе от кухнята, като го остави наса-
ме с Калида.

36.

Още като престъпи прага на стаята си. Къртни започна да усеща болки по цялото си тяло. Борбата с Калида не беше минала без последствия. Глезенът я болеше повече от всякога. Тя доуцука до малкото овално огледало над скрина и изохка, като се видя как изглежда. Господи. Чандос я беше заварил в този вид! О, небеса!

Косата ѝ беше сплъстена на кичури. Полата ѝ беше изцапана с тъмни петна от кафето. На няколко места дрехите ѝ бяха разкъсани. На рамото имаше три малки, но дълбоки ранички със засъхнала кръв по тях. Кръв беше засъхнала и по шията ѝ. До едното ѝ око имаше дълбока рязка, още една зад ухото, а ръцете ѝ бяха издрани целите.

Знаеше, че по-късно тялото ѝ щеше да се нашари със синини. Проклетата Калида! Добре, че поне Чандос ѝ повярва и видя бившата си любовница в нейната истинска светлина. Къртни не можеше да допусне, че той отново би легнал с мексиканското момиче, и мисълта за това я изпълни с радост и леко самодоволство.

Най-напред трябваше да се изкъпе и тя отново слезе долу, но там нямаше никой. Калида и Чандос бяха излезли. Докато топлеше водата на огъня, забърса разлятото на пода кафе. Беше тъкмо навреме, защото точно тогава Мама се върна от църквата и ѝ помогна да качи водата горе. Къртни не ѝ каза нищо за сцената, която се беше разиграла, а само спомена, че Чандос се е върнал.

След като вече се беше изкъпала и оставаше да свали долу водата, Чандос ненадейно влезе в стаята ѝ, без да си направи труда да почука. Това не ѝ направи особено впечатление, защото по време на пътуването беше свикнала да я вижда negliже. Повече я стресна видът му. Беше почти толкова изцапан, колкото нея преди малко, и едва се държеше на краката си.

– Точно от това имах нужда – каза той, като погледна към водата в коритото.

– Но най-напред ще ми обясниш какво се случи – твърдо му каза тя.

– Няма нищо за разказване – отби нападението ѝ той и въздъхна тежко. – Не го убих. Но не можех и да оставя нещата просто така. В момента, в който ти излезе, Калида изхвърча навън и по-добре, защото иначе щях да и удуша.

– Но, Чандос, Марио не е направил нищо!

– Той те е докоснал.

Беше смаяна. Той говореше така, сякаш тя беше негова собственост. Накани се да му го каже, но след това размисли.

– И кой победи?

– Би могло да се каже, че сме завършили наравно рече той с въздишка и седна на леглото. – Но мисля, че кучият му син ми счупи едно ребро.

Тя се разтревожи и посегна към копчетата на ризата му.

– Дай да погледна.

Той хвана ръцете ѝ, преди да успее да го докосне, и тя се взря въпросително в очите му. В тези блестящи сини очи беше изписано всичко, но тя все още не можеше да го проумее. Не знаеше какво му причинява, когато се докосне до него.

Тя се отдръпна.

– Искаше да се изкъпеш – каза девойката. Беше объркана. – Ще изляза за малко.

– Можеш да останеш. Достатъчно е да се обърнеш с гръб.

– Не знам дали това е много редно.

– Остани, по дяволите!

– Добре.

Къртни се обърна и с наперена крачка се отправи към прозореца, придърпа един стол и седна. Седеше сковано, стиснала зъби в очакване, без да каже и дума.

– Как е глезенът ти? – попита и той.

– По-добре.

– Недей да се цупиш, котенце – смръщи вежди Чандос. – Просто не искам да се натъкнеш на Калида в мое отсъствие.

Тя чу шума от дрехите му, които се свличаха на по една след друга, и се опита да се съсредоточи в гледка която се откриваше от прозореца. Хората излизаха от църквата и се събираха на групички, а две малки момченца, облечени в най-хубавите си неделни дрехи, играеха на топка. Момиченце тичаше след едно куче, което беше захапало шапката му.

Ботушите на Чандос изтропаха на пода и тя трепна от звука.

Беше чудесно, че той не искаше да се разделя с нея, за да я пази, но точно в този момент близостта им ѝ се струваше малко прекалено. Не знаеше ли, че тя си представя всяко негово движение? Колко често го беше виждала без риза. Знаеше как изглежда тялото му и в момента въображението ѝ го рисуваше така живо, като че ли беше пред очите ѝ. Пулсът ѝ се ускори.

Водата се разплиска и тя чу пъшкането му – сигурно беше изстинала. Тя си представи настръхналата кожа по ръцете и гърдите му и се видя да го гали с ръката си.

Изправи се на крака. Как смееше да я подлага на всичко това? Чувстваше се така, сякаш отвътре ѝ гореше огън, а той най-безгрижно се къпеше, без изобщо да му мине през ум какво ѝ е! Безчувствено животно!

– Седни, коте. Или още по-добре легни да си починеш.

Гласът му беше леко удебелен и сякаш я галеше. Тя седна.

Мисли за нещо друго, Къртни... за каквото и да е!

– Свърши ли си работата в Париж? – попита тя едва чуто.

– Не. Ще трябва да отида до Сан Антонио.

– Преди да ме оставиш в Уако или след това?

– След това – отвърна той. – Трябва да побързам, така че ще се наложи да яздим здравата. Мислиш ли, че ще можеш да се справиш?

– А имам ли друг избор?

Тя се сви на стола си и усети, че гласът ѝ прозвуча леко обидено, но нищо не можеше да направи. Беше сигурна, че използваше тази въображаема работа в Сан Антонио за претекст да се отърве от нея при първа възможност.

– Какво има, Котешки очи?

– Нищо – рече тя студено. – Още днес ли тръгваме?

– Не, имам нужда от малко почивка. А и не мисля, че ти си успяла да се напиш тази нощ.

– Не съм.

Настъпи тишина. Най-накрая той се обади:

– Мислиш ли, че ще можеш да ми намериш нещо, което да пристегна около гърдите си?

– Какво например?

– Една фуста ще свърши работа.

– Не и от моите обаче – сопна се тя. – Останали са ми само две. Ще отида да попитам...

– Няма значение – прекъсна я Чандос. – Сигурно реброто не е счупено, а само е натъртено.

За Бога, не можеше ли поне за малко да излезе от стаята?

– Толкова ли е опасно изложението, че трябва непременно да стоя тук при тебе?

– Какво ти стана, котенце? Мислех, че си свикнала с моето присъствие?

– Ами не е прилично да стоя тук, докато ти се къпеш! – избухна тя.

– Ако това е всичко, което те притеснява, аз вече свърших.

Къртни се огледа. Коритото беше празно и Чандос седеше в края на леглото само с една кърпа около кръста. Тя веднага извърна очи към прозореца.

– За бога няма ли да си облечеш нещо?

– Боя се, че си забравих дрехите долу в кухнята.

– Но аз качих торбата ти горе – каза му тя хладно – Ето я там, до скрина.

– Добре де, имай малко милост към мене, не мога да се помръдна повече – капнал съм.

Хрумна ѝ мисълта, че той се опитва да флиртува с нея, но веднага я прогони от главата си. Мръщейки се, тя отиде и взе двойната му торба и я сложи до него на леглото, като се пазеше да не го поглежда.

– Ако толкова си се уморил – каза му тя, – можеш да спиш на моето легло. Аз ще си намеря друга стая за нощуване.

– Не става – тонът му не остави никакво място за спор. – Това легло е достатъчно и за двама ни.

– Това не е смешно? – пое си дълбоко въздух тя.

– Зная.

Тя се обърна към него и го погледна.

– Защо правиш това? Как си представяш, че мога да заспя, когато лежиш до мене?

– Все още не си правила любов в легло, нали, коте? – Той ѝ се усмихна толкова предразполагащо, че дъхът ѝ спря.

Коленете ѝ се подкосиха и тя посегна да се хване таблата на леглото.

Той се изправи. Рязко свали кърпата от кръста си за нея не останаха никакви съмнения, че неговите намерения са съвсем сериозни. Тялото му беше гладко и леко влажно и о, Господи, искаше ѝ се да се хвърли в обятията му.

Но не го направи. Нищо в този момент не желаше така силно както да се люби с него, но не можеше да понесе, че след това той отново да се държи безразлично към нея.

– Ела тук, котенце – той приближи лицето ѝ към своето. – Цяла сутрин съскаш като гърмяща змия. Сега ми помъркай малко.

– Недей – прошепна тя миг преди устните му да докоснат нейните.

Той се отмести малко назад, но не я пусна. Пръсти му галеха нейните устни и отмялялото ѝ тяло като че ли само се отмести към него.

– Съжалявам, коте – Чандос се усмихна разбиращо. Не исках да стане така. Знаеш го.

– Недей да го правиш тогава – помоли тя.

– Не мога. Ако поне малко умееше да прикриваш чувствата си, нямаше да ми е толкова трудно. Но като знам че ме желаш, направо полудявам.

– Но това не е честно!

– Мислиш ли, че много ми харесва да изпадам в положение като сега да не мога да се владяя?

– Чандос, моля те...

– Имам нужда от тебе, но това не е всичко. – Чандос я привлече към себе си и устните му сякаш обгориха бузата ѝ. – Той те е докоснал. Искам да изтрия това от тебе. Длъжен съм да го направя.

Как би могла да го отблъсне след тези думи? Той можеше и да не ѝ го признае никога, но това, което ѝ каза, показваше колко много държи на нея.

37.

Тази нощ небето беше като черно кадифе, обсипано с блестящи диаманти. Отнякъде се чуваше мучене на крави, а още по-отдалече долигаше воят на рис. Беше хладно, но не и студено и едно самотно дърво на хълма пред тях се поклащаше под леките пориви на вятъра.

Конете едва изкачиха възвишението и спряха под дървото. В равнината отдолу блещукаха множество светлинки. Къртни въздъхна с облекчение.

– Кой е този град?

– Не е град. Това е ранчото Бар Ем.

– Но изглежда толкова голямо!

– Голямо е – каза Чандос. – Всичко, което прави Флетчър Стратън, го прави с размах.

На Къртни това име ѝ беше познато. Беше го прочела в статията към снимката, на която беше видяла баща си. Флетчър Стратън беше управителят на ранчото, чиито хора бяха хванали крадеца на добитък и го бяха предали на властите в Уако.

– Защо спиране? – попита Къртни, като видя, че Чандос слезе от коня си и се приближи към нея. – Нали не смяташ да правим лагер сега, когато сме толкова близо до Уако?

– До града има поне още четири мили.

Той я подхвана за талията и ѝ помогна да слезе. Не беше го правил, откакто бяха напуснати Аламеда; беше се държал на разстояние от нея.

Веднага щом стъпи на земята, тя дръпна ръцете си от раменете му, но той продължи да я държи за кръста.

– Не бихме ли могли да продължим за Уако? – осмели се да попита тя.

– Няма да правим лагер, Котешки очи – тихо каза той. – Сега ще трябва да ти кажа довиждане.

Къртни беше като ударена от гръм. Тя замръзна на място.

– Ти... ти няма да ме заведеш в Уако?

– Не съм имал и такова намерение. В този град има хора, с които не искам да се срещам. А и не бих могъл да те оставя в Уако сама. Трябва да знам, че си при някой, на когото мога да разчитам. В Бар Ем има една дама, която е моя приятелка. Най-доброто разрешение на въпроса е да останеш при нея.

– Пак ще ме оставиш при някоя от своите любовници? – извика девойката, като не можеше да повярва на ушите си.

– Не, по дявалите. Маргарет Роули работи при Стратън като икономка. Тя е англичанка и е много свестен човек.

– Някоя важна бабичка, предполагам? – засече го Къртни.

Той не обърна внимание на острия ѝ той и рече безгрижно:

– За нищо на света не я наричай така. Веднъж ми залепи плесница за такова нещо.

Усети, че стомахът ѝ се свива от тревога. Той наистина смяташе да я остави. Просто ей така да си излезе от живота ѝ. Досега някак си беше вявала, че не е способен на това.

– Не ме гледай така, коте – обърна се той към нея.

Тя го гледаше замаяна как започна да разпалва огъня, като нервно чупеше съчките и ги хвърляше вътре. След малко пламъците лумнаха и осветиха изострените черти на лицето му.

– Трябва да стигна до Сан Антонио, преди да е станало твърде късно! – каза той твърдо. – Няма да имам време да видя как си се устроила в града.

– Не е и нужно. Баща ми е лекар и ако е там, няма да е трудно да го открия.

– Ако е там – повтори той. Във въздуха прелетяха искри на напрежение. – А ако го няма, поне ще има кой да ги помогне да решиш какво да правиш по-нататък. Маргарет Роули е добра жена и познава всеки в Уако. Тя ще знае дали баща ти е там. Така че и ти ще разбереш още тази вечер – успокои я той.

– Аз ли? Значи ти дори няма да изчакаш, за да разбереш какво е станало?

– Не.

Тя го изгледа подозрително.

– Значи не смяташ да ме заведеш дори само до ранчото, така ли?

– Не мога. Там има хора, които предпочитам да не виждам. Но ще изчакам тук, докато видя, че си стигнала невредима.

Най-после Чандос не издържа и я погледа. Волята му се беше пречупила. В погледа на Къртни се четеше и болка, и объркване; тя още не можеше да повярва, че се разделят завинаги. Очите ѝ блестяха като стъклени, защото отчаяно се бореше срещу напирашите сълзи.

– По дяволите! – избухна той. – Мислиш ли, че искам да те оставя тук? Заклел съм се никога повече да не стъпя на това място!

Къртни се обърна, за да изтрие бликналите сълзи.

– Защо, Чандос? – попита тя задавено. – Щом не харесваш това място, защо тогава ме оставяш тук?

Той застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. Тази близост я накара да заплаче още по-силно.

– Не ми харесват хората, Котешки очи – всички, с изключение на старата дама – гласът му се беше поуспокоил. – Не знам защо, но Маргарет Роули обича работата си в Бар Ем. Ако познавах някой друг по тези места, нямаше да те доведе тук. Но тя е единствената, при която можеш да бъдеш на сигурно място, така че да не се безпокоя за тебе.

– Защо трябва да се безпокоиш? – възмути се тя – това вече беше нагло от негова страна. – Ти си свърши работата и нямаш повече ангажменти към мене. Няма да ме видиш никога повече. За какво тогава трябва да се тревожиш?

Той я обърна с лице към себе си.

– Недей да ми причиняваш това, жено!

– На кого, на тебе ли? – извика Къртни. – Ами аз? Ами моите чувства?

Той я разтърси.

– Какво искаш от мене?

– Аз... аз...

Не. Нищо нямаше да му каже. Нямаше да му се моли да не я напуска, независимо какво щеше да ѝ струва тази раздяла. Нито пък щеше да му признае, че го обича, какво значение щеше да има за него, след като е готов да я разреже просто така.

Тя го отблъсна от себе си.

– Нищо не искам от тебе. Престани да се държиш с мен като с дете. Имах нужда от тебе, за да ме заведеш дотук, а не да се грижиш за проблемите ми. С тях мога да се оправя и сама. За Бога, не съм толкова безпомощна, колкото си мислиш. И хич не ми се прави да ме пробутваш на разни твои познати...

– Свърши ли?

– Не. Има още нещо, което ти дължа – заяви тя твърдо. – Ще отида да донеса парите.

Тя понечи да мине покрай него, но той я хвана за ръката.

– Не ми трябва проклетите ти пари!

– Не ставай смешен. Та нали затова се съгласи да...

– Парите нямат нищо общо с това. И преди съм ти казвал да не се опитваш да си създаваш някаква своя представа за мене. Ти не ме познаваш. Не знаеш нищо за мене, така ли е?

Вече не можеше да я стресне с тези глупости.

– Знам, че не си толкова лош, за каквото искаш да се изкараш.

– Така ли? – пръстите му стиснаха още по-силно ръката й. – А искаш ли да ти кажа защо отивам в Сан Антонио?

– Бих предпочела да не го правиш – отвърна тя малко смутено.

– Отивам там, за да убия един човек – каза той с горчивина в гласа.

– И това няма нищо общо със закона. Аз сам го признах за виновен, осъдих го и смятам да изпълня присъдата му. Спира ме само едно нещо – той е в ръцете на властите и те сигурно ще го обесят.

– Какъв е проблемът тогава?

– Той трябва да умре от моите ръце.

– Но след като той е арестуван от властите... да не би да мислиш да тръгнеш срещу закона? – попита тя задъхано.

Той кимна.

– Все още не съм решил как да го освободя. Сега най-важното е да стигна там, преди да са го обесили.

– Чандос, сигурна съм, че имаш сериозни основания да постъпиш така, но...

– Млъкни, по дяволите! – не искаше разбиране от нейна страна. В този момент искаше тя да се настрои срещу него, така че да скъсат още сега и пътят му за връщане при нея да бъде отрязан – Какво трябва да стане, за да видиш нещата в истинската им светлина? Аз не съм това, за което ме мислиш.

– Защо правиш всичко това, Чандос? – извика тя. – Не ти ли стига, че си тръгваш и няма да се видим повече? Нима искаш и да те намразя? Това ли искаш?

– Ти ме мразиш – каза той мрачно, – но просто още не можеш да го осъзнаеш.

Усети студените тръпки на лошо предчувствие, когато той извади ножа от колана си.

– Да не би да искаш да ме убиеш? – попита тя, като не вярваше на очите си.

– Не можах да го направя преди четири години, Котешки очи. Какво те кара да мислиш, че бих могъл да го сторя сега?

– Чакай... какво искаш да кажеш? Преди четири години ли?

Тя не откъсваше очи от ножа: той прекара наточеното му острие по показалеца на дясната си ръка, от който потече кръв.

– Какво правиш? – прошепна тя.

– Ако усещам, че ти продължаваш да ме желаеш, то връзката

между нас никога няма да се прекъсне. А тя трябва да бъде прекъсната.

– Каква връзка? – гласът ѝ беше станат дрезгав от вълнение.

– Това, което ни свързва от четири години.

– Не разбирам... – Сега острието поряза и левия му показалец. – Чандос!

Той пусна ножа на земята. Къртни го гледаше вторачено – той вдигна ръце към лицето си. Постави кървящите си пръсти в средата на челото и оттам ги спусна към слепоочията. Над веждите му останаха две червени следи. След това показалците му се събраха в горната част на носа, пресякоха надолу бузите и се спряха на брадичката. Цялото му лице беше набраздено от кървави дири.

В първия момент Къртни видя само алените черти, които разделяха лицето на Чандос на четири. Но след малко бледосиният цвят на очите му се откри на фона на бронзовата му кожа.

– Ти! Това си бил ти! О, Господи!

Тя ясно си спомни преживения ужас, който отново я обхвана цялата и тя хукна слепешката надолу.

По средата на хълма той я настигна. От сблъсъка и двамата паднаха на земята, като той пое по-голямата част от удара. Обви я с ръце, за да я предпази, и така двамата се запрямятаха по стръмното.

Когато всичко свърши, Къртни се опита да стане, но той я притисна към земята.

Страхът отново я върна в плевнята на Елрой Брауър.

– Защо ми показва това? Защо? – изкрещя тя ужасена. – За Бога, избърши тая кръв! Това не си ти!

– Напротив, аз съм – безмилостно отвърна той. – Такъв съм и винаги съм бил такъв.

– Не! – Тя диво замита глава напред-назад. – Не, не!

– Погледни ме!

– Не! Ти си отвлякъл баща ми! Ти си го отвлякъл!

– Чуй ме, това поне не съм направил. Успокой се, дявол да го вземе! – Той хвана ръцете ѝ, за да не го удрят, и ги притисна на земята покрай разпилените ѝ коси. – Взехме с нас само фермера. Останалите ги оставихме, защото бяха мъртви.

– О, да, фермерът... – изпъшка Къртни, като си припомни. – Знам какво направиха с него индианците. Веднъж Мати беше чула някакви хора да си говорят за това и ми каза. Как си могъл да участваш във всичко това? Как си могъл да им позволиш да го осакатят така?

– Да им позволя ли? – Той поклати глава. – О, не, не бива да се

заблуждаваш, фермерът беше мой. Умря от *моята* ръка.

– Не! – изпъшка Къртни.

Можеше да ѝ каже причината, но не го направи. Остави я да се пребори с него и да се измъкне от ръцете му, а след това я пусна да избяга. Тя бързо се отдалечаваше в посока към ранчото. Той гледеше как фигурата ѝ се изгубва от погледа му, докато изчезна съвсем, и после бавно се изправи на крака.

Беше изпълнил замисъла си. Каквито и чувства да изпитваше тя към него, вече ги беше убил. Никога нямаше да узнае дали това, което би могъл да ѝ предложи, щеше да бъде достатъчно за нея. Той я беше освободил от чувствата ѝ към него. Само ако можеше и той да се освободи от мисълта за нея...

Чандос избърса кръвта от лицето си и се насочи обратно нагоре по хълма. Когато се приближи, конете се раздвижиха. По всяка вероятност те бяха станали неспокойни още преди това, когато каубоят наближи до тях, но Чандос беше твърде зает с мислите си за Къртни, за да чуе, че мъжът идва насам. Все още беше толкова разстроен, че едва когато човекът клекна на три крачки от огъня, той го забеляза. Не мислеше, че ще го срещне пак някога.

– Спокойно, Кейн – каза мъжът, когато Чандос зае заплашителна поза. – Нали не би застрелял някого само защото е закъснял да се върне от пасището? Стрелбата ти е все така добра, нали?

– Така е, Соутут – предупреди го Чандос. – Добре е да го имаш предвид.

– Да, ама не ми пука. Забравяш кой те научи да си служиш с това желязо.

– Не съм забравил, но оттогава изтече много вода, а аз не съм стоял със скръстени ръце през това време.

По-възрастният мъж се ухили, разкривайки равните си зъби, които бяха дали повод да го нарекат така²⁰. Той разправяше, че навремето зъбите му били толкова разкривени, че по-скоро му пречели, отколкото да му помагат при хранене, та той грабнал триона и ги подрязал, за да види дали така няма да може да дъвче по-добре.

Той беше слаб, но добре сложен, към петдесетте, с прошарена кафява коса. Соутут познаваше отлично три неща – добитъка, конете и оръжията. Като управител на Бар Ем той всъщност беше най-близкият приятел на Флетчър Стратън.

20. Рязан зъб [англ.] – б.пр.

– Дявол да го вземе, май изобщо не си се променил – промърмори Соутут, като видя, че Чандос все още е напрегнат. – Не можах да повярвам, като съгледах твоето конче пинто. Видя ли един кон, не го забравям никога.

– Съветвам те да забравиш, че си ни видял – каза Чандос и се наведе да вдигне ножа си от земята.

– Познах също така и гласа ти – ухили се Соутут. – Какво да се прави, чух ви, когато се карахте с оная жена. Ти избра твърде странен начин, за да я уплашиш. Нима ли да задоволиш любопитството на стария човек?

– Не.

– Така си и мислех.

– Бих могъл да те убия. Соутут, и да бъда на много мили отгук, преди да открият тялото ти. Това ли е единственият начин да съм сигурен, че няма да кажеш на старецът, че си ме видял?

– Ако само минаваш отгук, какво значение има, че ще разбере?

– Не искам да си мисли, че може да използва жената, за да се добере до мене.

– А би ли могло да стане така?

– Не.

– Каза го твърде бързо, Кейн. Сигурен ли си, че истината е такава?

– Дявол да те вземе, Соутут – озъби се Чандос, – не ми се ще да те убивам.

– Добре де, добре. – Соутут бавно се изправи с широко разперени ръце, за да покаже, че няма оръжие. – Щом го приемаш толкова навътре, предполагам, че мога да забравя, че съм те видял.

– И стой надалеч от жената.

– Ще бъде трудно да остане незабелязана в ранчото, нали така? При кого я остави?

– При Роули. А и няма да остане задълго.

– Флетчър ще иска да разбере коя е – привлечено каза Соутут, като го наблюдаваше внимателно.

– Няма да може да разбере, че е свързана с мене. Ти само си дръж устата затворена и това е всичко.

– Ти затова ли толкова я изплаши, та да не казва нищо?

– Много искаш да знаеш, Соутут – сряза го Чандос. – Но ти винаги си тикаш носа, където не ти е работа. Жената не ми е никаква. А и няма какво да каже на Флетчър, защото не знае кой съм в действителност. Ако се намесиш да промениш нещата, само ще забъркаш по-голяма

каша, защото това нямала ме накарала се върна.

– А ти къде отиваш?

– Да те вземат мътните, хрътка такава – процеди през зъби Чандос.

– Просто те питам по приятелски – ухили се Соутут.

– Как ли пък не!

Чандос мина гордо покрай него и скочи на коня си. Хвана юздите на коня на Траск и се обърна към каубоя:

– Другите два коня са нейни. Можеш да ги вземеш с тебе или да пратиш някой да ги прибере. Тя сигурно ще каже, че конят я е хвърлил, така че някой ще дойде да ги търси. Освен ако не успееш да я настигнеш, преди да е стигнала до ранчото. Но ако стане така, задръж проклетите си „приятелски“ въпроси за себе си, чуваш ли? Тази вечер не й е много до разговори.

След като Чандос отпраши по пътя надолу, Соутут загаси огъня. „Не му била никаква – ухили се той. – Кой, по дяволите, би повярвал на това?“

38.

Светлините проблясваха в далечината на фона на нощното небе. Някъде отдалече все още долиташе мученето на кравите. Всичко наоколо беше както преди, но в душата на Къртни всичко се беше обърнало наопаки. Пронизваше я остра болка, болка от съзнанието, че е била влюбена в един дивак, в един индианец!

В момента думата „индианец“ олицетворяваше за нея всичко ужасно и отвратително. Жесток главорез! Не, не можеше да бъде, не и нейният Чандос! Но това беше вярно, вярно беше.

Някъде по средата на пътя към ранчото сълзите я заслепиха съвсем и тя се свлече на колене и се разплака сърцераздирателно. Ридания разкъсваха цялото ѝ тяло. От Чандос нямаше и следа. Този път силните му ръце нямаше да я успокоят и той нямаше да ѝ каже с утешителен глас, че всичко това е било лъжа или пък поне да я накара да го разбере. Мили Боже, защо?

Тя се опита да си спомни деня, в който индианците нападнаха фермата на Брауър. Не ѝ се удаде. Толкова упорито се беше старала да изхвърли този ден от паметта си. Но в съзнанието ѝ отново изникнаха страхът и ужасът, който беше изживяла, когато капакът на скривалището им се отвори. Тогава вярваше, че ще умре, и се надяваше това да стане бързо. А след това видя индианеца – не, не някакъв индианец, а Чандос. Беше видяла Чандос. Но в този ден той беше като истински индианец – с дългата си коса, разделена на две и вързана на плитка, с бойната окраска на лицето си и е ножа в ръка. Беше решил да я убие. Тя си спомни как усука косата ѝ около ръката си, спомни си ужаса, който изпита в този момент, и как след малко видя очите му, които не бяха очи на индианец. В този миг ѝ беше ясно едно – тези очи не съответстваха на това страшно лице и изобщо не бяха толкова ужасяващи, колкото очакваше да бъдат.

Сега разбра защо, когато го видя за първи път в града, знаеше, че би могла да повери живота си в ръцете му.

Чандос каза, че между тях се е създала някаква връзка. Какво означаваше това? Каква връзка? И защо в този ден той беше заедно с онези индианци, защо участваше в тяхното нападение и защо убиваше заедно с тях?

Вече не плачеше така силно както преди. Какво беше казал Бърни

Бикслър на Сара? Че индианците искат да си отмъстят за това, че белите са нападнали техния лагер. Тогава той каза, че синът на Ларс Хендли. Джон, твърдял, че той с още няколко мъже са очистили всички мъже, жени и деца от племето киова. Но явно това са били команчи, а не киова. Това трябва да са били приятелите на Чандос. Бикслър беше казал, че индианците няма да престанат да преследват убийците, докато не избият всички. Предполагаше, че всички те отдавна бяха мъртви, освен ако... Траск! Дали не беше и той един от тях? Чандос ѝ беше казал, че Траск е виновен за изнасилване и убийство. А този човек в Сан Антонио? Дали и той не бе от тях?

Сигурно в това клане Чандос беше загубил много скъп човек, за да се принуди да убие Елрой Брауър по такъв жесток начин? Какво ли подхранва чувството му за мъст толкова силно след всичкото това време?

– Ваши ли са конете, госпожице?

Стресната от неочаквания глас, Къртни бързо се изправи на крака.

Мъжът се приближи и Къртни видя старата Нели и пинтото, на което така и не даде име, защото беше решила, че не би могла да го задържи. В крайна сметка Чандос не беше взел със себе си кобилката, както предполагаше.

– Къде... къде ги намерихте? – попита тя плахо.

– Той си замина, ако питате за това.

– Видяхте ли го да си тръгна?

– Да, госпожице, видях го.

Защо тези думи я накараха да се почувства изплашена? Дали само защото Чандос ѝ беше казал, че не иска да се вижда е никого от ранчото. Но вече не ѝ беше работа да се тревожи заради него.

– Предполагам, че не го познавате? – чу се да пита тя.

– Право да си кажа, познавам го.

Тя се приближи до пинтото и го възседна. Чувстваше се още по-потисната отпреди. Е, това вече беше върхът на всичко – точно както Чандос не искаше да стане. Ако се случеше някаква неприятност, той сигурно щеше да хвърли вината върху нея.

– В Бар Ем ли работите?

– Да, госпожице. Името ми е Соутут, или по-скоро така ме наричат.

– Аз съм Кот... – започна тя и веднага се поправи – Къртни Харт.

Оказах се тук случайно. По-скоро бих предпочела да отида в Уако и да си наема стая... Там има хотел, нали?

– Да, госпожице. Но дотам има доста път – около четири мили.

– Зная, зная – нетърпеливо каза тя. – Но не бихте ли ми направили

тази услуга да ме заведете дотам? Ще ви бъде страшно благодарна.

Соутут мълчеше. Не беше от тези, които биха обърнали гръб на някоя дама, изпаднала в беда, фактите говореха обратното – при подобен случай той щеше да направи всичко възможно, за да помогне. Но в нейния случай имаше твърде много въпросителни, които чакаха отговор. Беше повече от сигурно, че Флетчър щеше да го одере жив, ако разбере кой е довел девойката по тези места, а Соутут я е оставил да се измъкне тихомълком.

– Вижте, госпожице – каза той, след като помисли малко. – Сега се връщам от пасището. Не съм слагал хапка и устата си от сутринта, както и вие, предполагам. Като вземем това предвид, едва ли е много разумно тази вечер да се тръгва за града. А и вие трябва да сте имали някаква причина да дойдете до Бар Ем?

– Да – отвърна тя разочаровано. – Трябвало да отида при Маргарет Роули, личност, която дори не познавам, само защото той ми каза да направя това. Но аз не съм дете, за Бога. И нямам нужда от детегледачка.

Соутут драсна клечка кибрит и те успяха да се разгледат един друг за няколко секунди. Той едва не си изгори пръстите и се ухили доволен.

– Хайде, ще ви заведе при Маги.

– Маги ли?

– Маргарет. Тя има своя къщичка отзад, макар че по това време вероятно все още е в голямата къща. И не се безпокойте, не е нужно да сте познавали Маги преди, за да я харесате. Сигурен съм, че тя ще ви допадне.

– Много мило от ваша страна, че го казвате, но... Е, добре, да вървим.

Като знаеше, че не ѝ остава друго, тя пришпори коня си напред. След малко се осмели да попита:

– Ще бъде ли нахално от моя страна, ако ви помоля да не казвате на никого кой ме е довел тук и че изобщо сте го виждали?

– А вие ще имате ли нещо против да ми кажете защо?

– Защо ли? – премина в отбрана Къртни. – Откъде да знам защо? Чандос не ми даде никакво обяснение. Той каза, че не иска да вижда никого, и това е всичко, което зная.

– Така ли му викат сега, Чандос?

Тя го погледна.

– Мислех, че го познавате.

– Когато за последен път беше тук, отговаряше само на едно

ужасно дълго индианско име, дето никой не може нито да го произнесе, нито да го запомни.

– Звучи в негов стил.

– Отдавна ли го познавате? – попита я той.

– Не... е, ако се има предвид, но това не значи, че... О Боже, май не се изразявам много ясно, а? Всъщност познавам го от около месец. Той ме съпровождаше от Канзас до тук.

– Канзас! – Соутут подсвирна. – Та това е на майната си, ако ме извините, госпожице.

– Да, така е.

– Е, пътят ви е бил достатъчно дълъг, за да се опознаете добре – подхвърли небрежно той.

– Да, човек би могъл да си помисли така, нали? – тихо отвърна Къртни. – Но тази нощ открих, че изобщо не съм го познавала.

– Знаете ли къде се отправи той, госпожице Харт?

– Да, към... – тя млъкна и погледна тъмната фигура на човека до себе си. От това, което знаеше, можеше да предположи, че Чандос беше преследван от закона по тези места. – Съжалявам, но, изглежда, не мога да си спомня точното име на града, който той спомена.

– Той означава много за вас, нали? – Ликуващата усмивка по лицето на Соутут я изненада.

– Той не означава за мене абсолютно нищо – увери го надменно тя, което го накара отново да се засмее.

39.

Още преди да стигнат до предния двор на ранчото, Къртни чу приятните звуци на китара, които се разнасяха в нощта. А след малко пред очите им изникна и голямата къща, цялата осветена отвътре. Също така ярко бяха осветени и верандата пред къщата, където група мъже се бяха разположили удобно на столовете си, парапетът, та дори и широките стълби, които водеха към голямата входна врата. Чуваше се смях и тихи закачки. Атмосферата беше топла и приятелска и това създаваше добро впечатление за Бар Ем. Очевидно тук беше чудесно място за живеене.

Но Къртни се почувства неловко, когато видя, че наоколо има само мъже, при това бяха доста. В момента, в който и те я забелязаха, китарата издаде грешен тон и млъкна.

Всичко утихна, докато Соутут заведе конете им при портала; не се чуваше нито звук. В тази тишина неговият смях прозвуча рязко и неприятно.

– Е, какво, безделници такива, да не би никога да не сте виждали дама пред себе си? Та тя не е привидение, но дяволите – подвикна им той и веднага се обърна към нея. – Извинете за приказката, госпожице. Ей, Дру, надигни си задника и иди да кажеш на Маги, че има гост – хайде, да ти види гърба!

Един къдрокос млад мъж скочи на крака и се отправи към вратата, като нито за момент не отделяше поглед от Къртни.

– За всички останали – това тук е госпожица Харт – продължи Соутут. – Не зная дали ще остане при нас за по-дълго. Може и да не я видите друг път, така че поздравете я с добре дошла, докато имате тая възможност.

Няколко от мъжете докоснаха с ръце шапките си, но останалите продължиха да я гледат втренчено. Това накара Соутут да се изсмее отново.

– Никога не съм виждал толкова пилешки мозъци на куп. Хайде, мадам.

Къртни успя набързо да се усмихне и с облекчение подкара кобилата си след Соутут към другата страна на къщата. Чу силен тропот на ботуши по верандата и знаеше, че ако се обърне в този момент, ще види всичките онези каубои надвесени на парапета с втренчени в нея погледи.

– Това ви забавлява, нали? – изсъска тя на Соутут, който яздеше пред нея.

– Обичам да ги поразмърдам малко – той доволно се усмихна – Но не мислех, че ще изгубят и ума, и дума. Вие сте твърде хубава жена, мадам. Сега поне още месец ще се упрекуват един друг, че никой не съумя да ви каже едно „здраси“, когато му беше времето. Ето, че стигнахме – каза водачът ѝ, когато отидоха откъм задната страна на къщата. – Очаквам Маги да се появи всеки момент.

Соутут слезе от коня си пред една малка къщичка, която сякаш беше дошла от някоя провинция на Нова Англия и съвсем не приличаше на постройките в равнините на Тексас. Малкият, боядисан в бяло, дом на Маргарет очарова Къртни още щом го видя. Къщичката имаше ограда от колове, пътеката до вратата беше опасана с цветя, на прозорците имаше кепенци, а на первазите се усмихваха няколко саксии с цветя. Старомодна и прелестна, тя беше пълна противоположност на огромната къща в типичен тексаски стил в съседство. Предният двор беше покрит с ниско окосена трева и от лявата му страна се извисяваше голямо старо дърво. Над входната врата имаше ажурна дървена арка, върху която пълзеше още млада лоза.

– Госпожице Харт?

– Какво? А, да. – Къртни с неохота откъсна очи от къщичката и остави Соутут да ѝ помогне да слезе от коня. Сега тя видя, че не е койзнае колко висок, но беше строен и сините му очи, които срещнаха нейните, я гледаха мило.

Откъм гърба на голямата къща се хлопна врата.

– Това трябва да е Маги.

Така беше. Една дребна жена забързано пресече задния двор, който отделяше двете къщи, като придърпваше шала върху раменете си. На светлината, идваща от голямата къща. Къртни успя да види прошарените ѝ коси и леко закръгленото и тяло, а когато Маги вече беше при тях, зърна блестящите ѝ чудесни зелени очи.

– И така, кой е моят посетител, Соутут?

– Ще оставя тя сама да ти каже – отвърна управителят на ранчото. След това добави: – Тук я доведе един твой приятел.

– Тъй ли? Кой?

Къртни хвърли бърз поглед към Соутут и се успокои, като видя, че той си замълча.

– Чандос – отвърна девойката. – Или поне сега се нарича така.

Маги замислено повтори името няколко пъти и поклати глава.

– Не, това име не ми е познато. Но при положение, че оттук минават толкова много млади хора, ми е приятно да си мисля, че съм направила впечатление поне на един от тях. Толкова е хубаво някой да те смята за приятел.

– Като те слушам, Маги – усмихна се Соутут, – все едно не знаеш, че всички в ранчото те обичат.

Къртни изпита удоволствие, като видя, че не само тя може да се изчервява. В този момент тя обикна Маги. Но гордостта си е гордост, каза си тя.

– Щом не можете да си спомните за Чандос, аз не мога да ви се натрапвам...

– Глупости, детето ми, това са глупости. Ще си спомня веднага щом ми кажеш нещо повече за него. Аз никога не забравям познатите си, нали така, Соутут?

– Абсолютно вярно – той отново се подсмихна. След това се обърна към Къртни: – Ще донеса чантата ви, мадам.

Тя тръгна след него към конете, като му прошепна:

– Мога ли да ѝ разкажа за него? Той не ми каза... О, за Бога, не зная какво искаше да избегне, като не се показва тук. Но вие знаете, нали?

– Да, зная. И можеш да ѝ кажеш за него. Тя винаги е била на негова страна.

Тези думи разбудиха нейното любопитство и ѝ се прииска да го поизпита, но той я изпревари:

– Ще се погрижа за конете ви, мадам. И смея да се надявам, че ще останете тук известно време.

Тя разбра скрития смисъл на думите му.

– Чандос няма да се върне тук заради мене.

– Толкова ли сте сигурна, мадам?

Той отведе конете. Къртни остана на мястото си с чантата в ръце, докато Маги дойде и я поведе по пътеката към дома ѝ.

– Толкова много ли го обичаш?

– Не – бързо отвърна Къртни е твърд глас, но след малко въздъхна.

– Ох, не зная. Да, обичам го, но как бих могла да го обичам и занаят след всичко това, което научих тази нощ? Жестокостите, на които е способен...

– За Бога, мила, какво ти е сторил? – прошепна Маги.

– Не, не на мен. Но той... той си отмъсти на един човек, като първо го е измъчвал, а след това го е убил.

– Той ли ти каза това? – Маги беше слисана.

– Аз знаех за това отпреди Чандос само доуточни, че той го е извършил. И сега е тръгнал да убие още един човек, вероятно и него по същия ужасен начин. Не зная, може би тези хора си заслужават да бъдат наказани. Но да убиваш толкова... толкова жестоко!

– Мъжете вършат ужасни неща, миличка. Само Господ знае защо, но ги вършат. Но поне повечето от тях имат някаква причина за това. Така ли е при твоя човек?

– Не съм съвсем сигурна – тихо отвърна Къртни и ѝ разказа за нападението на индианците преди четири години – Зная, че той има приятели сред команчите. Може би дори живее при тях. Но може ли това да бъде достатъчно основание за такова отвратително насилие? – добави тя накрая.

– Може да е имал съпруга сред тези хора – предположи Маги. – Знаеш, че много от белите си вземат за жени индианки. И ако тази жена е била изнасилена, а след това убита, това обяснява всичко.

Къртни въздъхна. Не беше искала да допусне тази възможност, но Маги можеше да е права. Това обясняваше факта, че Чандос така добре познаваше индианците. Разбира се. Маги правеше само догадки.

– В действителност няма никакво значение дали мога да намеря извинение за това, което е направил, или пък да го разбера – измърмори девойката. – Нямам намерение да го виждам повече.

– И това те прави много нещастна – не, недей да отричаш, девойче. Затова трябва да призная, че съм страшно любопитна да разбера кой е този млад мъж. Можеш ли да ми го опишеш? Изгарям от желание да се сетя за кого говориш.

Къртни сведе поглед към ръцете си, стиснати здраво в скута.

– Чандос е професионален стрелец. И то много добър. Това е едно от нещата, които ме караха да се чувствам толкова сигурно, когато пътувахме заедно. Той е висок и мургав и наистина е доста привлекателен. Косата му е черна, но очите му са светлосини. – Маги не каза нищо и тя продължи: – Не е много разговорлив. Трябва да му вадим думите с ченгел, ако искаш да чуеш нещо от него.

Маги въздъхна.

– Току-що ми описа поне дузина мъже, които съм виждала да идват и да си отиват от ранчото, скъпа моя.

– Не зная какво друго бих могла да ви кажа... А, да. Соутут каза, че Чандос се е наричал с индианско име, когато е бил тук.

– Е, това стеснява кръга. Тук имаше двама младежи с индиански

имена. Единият беше полуиндианец... и, да, той наистина беше синеок.

– Чандос би могъл да мине за полуиндианец, макар да твърди, че не е.

– Е, щом не е, значи... – Маги прекъсна думите си и се намръщи. – Той защо не дойде с тебе дотук?

– Не можеше. Каза, че тук има хора, които не нека да среща. Боя се, че е извършил нещо лошо по тези места. Може би го търсят властите или нещо от този сорт.

– Не ти ли каза нещо повече? – запита Маги, като иначе спокойният и глас беше започнал да звучи по-настойчиво.

Къртни се усмихна смутено.

– Предупреди ме да не ви наричам стара дама. Каза, че сте му ударили такъв шамар за това, че му писнали ушите.

– Боже, Господи! – възкликна Маги.

– Значи знаете за кого говоря? – оживи се Къртни.

– Да, да. Точно в деня, когато му ударих плесницата, станахме приятели. Не беше... лесно да го опознае човек.

– Търсен ли е от закона? – съвсем тихо попита Къртни. Трябваше да знае това.

– Не, освен ако нямаш предвид закона на Флетчър. Младежът не си тръгна оттук с много добри чувства, а и Флетчър, е, и той изрече в яда си някои ужасни неща. И двамата се нагрубиха. Но това беше преди четири години и Флетчър съжалява...

– Преди четири години? – прекъсна я девойката. – Но тогава той беше заедно с команчите.

– Не изглеждаш много щастлива, девойче – отбеляза Маги нежно. – Този, който те доведе дотук, много ли означава за тебе?

Къртни едва се сдържа да не се издаде.

– Той... той ме придружаваше по пътя. Платих му да ме отведе до Уако, но той не поиска да вземе парите нито пък ме заведе до Уако. Вместо това ме доведе до тук, защото каза, че сте му приятелка и че все сте единственият човек наоколо, на когото може да се довери. Искаше да бъде спокоен, че не съм сама. За Бога, та това е смешно! Да се тревожи, след като гледаше как да се отърве от мене! – В гърлото ѝ отново заседна буца. – Той... той просто ме заряза! Бях толкова...

Сълзите ѝ рукнаха и когато Маги подложи рамото си, Къртни се отпусна на него. Чувстваше се неловко, но болката в душата ѝ беше така силна, че не можеше да я потисне.

Къртни знаеше, че Чандос не ѝ е длъжен с нищо, а и беше разбрала,

че не е такъв, за какъвто го беше смятала. Все още не можеше да разбере този негов ужасен стремеж към отмъщение. Но независимо от това и въпреки съзнанието, че би се радвала, ако не го види никога повече, нея дълбоко я болеше от това, че е захвърлена и измамена, Господи, колко я болеше!

Маги настани Къртни на дивана – скъпа мебел в стил Чипъндейл, от който девойката по-късно щеше да се възхищава – и ѝ подаде кърпичка с дантела по краищата. Остави младата си гостенка само колкото да светне няколко лампи във всекидневната, след това се върна при нея и я прегърна, докато момичето не се поуспокои малко.

– Ето, вземи – Маги ѝ подаде суха кърпичка. – Винаги съм казвала, че един хубав плач може да направи за организма чудеса. Но не можеш да кажеш това на един мъж, а, Боже мой, наоколо има само мъже. Толкова е хубаво да можеш за разнообразие да се погрижиш майчински за едно момиче.

– Съжалявам за всичко това – рече Къртни, подсмърчайки.

– Не, девойче, не се извинявай. Щом имаш нужда да си поплачеш, значи така трябва. Сега по-добре ли се чувстваш?

– Не съвсем.

Маги я погали по ръката, като ѝ се усмихваше мило.

– Да, тогава той се върна при тях. – Маги спря за момент и сложи ръка на гърдите си. – Боже милостиви, онова нападение, то трябва да е било... Слушай, девойче, неговата майка живееше при команчите. А също и малката му природена сестра, която той обожаваше. Сигурно са убили и двете. Ох, бедното момче.

Къртни пребледня. Майка му и сестра му? Защо не ѝ беше казал? Веднъж беше споменал сестра си; каза, че тя го е нарекла Чандос. Каза още, че ще носи това име, докато приключи с това, което има да върши... за да може тя да спре да плаче и да спи в мир.

Девойката извърна очи към прозореца с навиждащ поглед. Не беше могла да се досети. Онези мъже бяха убили майка му и сестра му. Не можеше дори да си представи какво е преживял. Ами че тя така и не може да повярва, че нейният баща е мъртъв, а колко страда, за това, че го няма. А Чандос по всяка вероятност беше видял мъртвите им тела...

– Госпожо, аз... Моля ви, не можем ли да говорим за нещо друго? – умолително рече Къртни, усещайки, че сълзите ѝ отново напират.

– Разбира се – отвърна Маги успокояващо. – Имаш ли нещо против да ми разкажеш какво те доведе насам?

– Добре – хвана се за въпроса ѝ девойката. – Тук съм, за да открия

баща си. Чандос ми каза, че вие ще знаете дали той живее в Уако. Каза, че познавате всички в града. Господи, та аз дори не ви се представих. Името ми е Къртни Харт.

– Харт? Имаме един д-р Харт в Уако, но...

– Това е той! – извика Къртни и подскочи от вълнение. – Права бях, той е жив! И е тук! Знаех си!

Маги поклати глава малко обърквана.

– Не разбирам, девойче. Ела Харт каза на Сю Ан Гибсън, че единствената дъщеря на д-р Харт е загинала при едно нападение на индианците.

Къртни втренчи широко отворени от изненада очи в по-възрастната жена.

– Той е мислил, че съм умряла?

– Да, казал е на Сю Ан, че фермата е била подпалена и е изгоряла цялата до основи, а вие с твоята мащеха сте се били скрили в къщата на фермера.

– Но ние бяхме в плевнята, в една яма за сено.

Маги поклати глава в пълно объркване. Преди да намери какво да каже, Къртни попита:

– А коя е Ела?

– Ами жената на д-р Харт. Ожениха се преди около два месеца.

Девойката седна отново – тази новина бързо я беше отрезвила. Така значи, съпруга. Не, *още една* съпруга! Не беше честно, просто не беше честно. Никога ли нямаше да може да го има само за себе си, дори само за малко? Беше закъсняла само с няколко месеца и сега вече беше късно!

Заслепена от страданието си, тя изрече една от ругатните на Чандос:

– По дяволите!

40.

Кухнята беше ярко осветена, в нея нямаше никого освен Соутут, който седеше на масата пред чаша с мляко и парче черешов пай. Когато задната врата се отвори и Маги влезе, той не помръдна. Видът му беше угрижен.

Той се облегна на стола си и я измери с поглед.

– Ще му кажеш ли?

Маги се спря и го погледна.

– Значи си знаел. Не ти ли мина през ум ти да му кажеш?

– Не. Чаках да видя какво ще направиш. Между другото – Соутут се ухили, – момчето ме накара да се закълна, да забравя, че съм го виждал. Наистина го искаше. Знаеш го какъв е.

Маги скръсти ръце и впери поглед към вратата, която делеше кухнята от останалата част на къщата.

– Още ли не си е легнал?

– Струва ми се, че не е – Соутут кимна с глава. – Рано е. Как е младата госпожица?

– Склоних я да си легне. Знаеш ли, че тя е дъщеря на д-р Харт?

– Така ли? Е, една грижа по-малко. Сега поне знам, че ще остане още известно време, ако не тук, то в града.

– Не съм толкова сигурна – Маги въздъхна. – Девоичето беше ужасно потресено, като чу, че баща ѝ се е оженил. Младата госпожица е много нещастна, Соутут.

– Всичко ще се оправи, когато Кейн се върне.

– Мислиш ли, че ще се върне?

Соутут кимна.

– Никога преди не съм го виждал толкова хлътнал като тази вечер, Маги. Това момиче означава много за него. Сигурно и ти си си помислила същото, иначе дори нямаше да ти хрумне да казваш на Флетчър.

– Моята причина е друга – каза тъжно Маги. – Ако беше само това, не бих рискувала да му вдъхвам някаква надежда при положение, че след това може да се разочарова. Но от госпожица Харт научих, че преди четири години в Канзас група бели мъже са избили жестоко командите в едно индианско селище, и оттогава момъкът търси убийците, за да им отмъсти.

– Дявол да го вземе – прошепна Соутут. – Тогава Мира е мъртва.

– Така изглежда – отвърна Маги – Убита е. И Флетчър има право да го знае.

Къртни се събуди от силни гласове, които се приближаваха към къщата. След малко вратата се отвори и тя седна разтревожена в леглото, прикривайки се със завивките. В рамката на вратата се показва един огромен мъж. Зад него беше Маги, която го избута встрани и влезе в стаята. Внимателно изгледа Къртни и след това се обърна към мъжа.

– Виждаш ли какво направи? – каза тя високо и доста гневно. – Изплаши бедното девойче! Можеше да почакаш до сутринта.

Мъжът пристъпи напред и внимателно, но твърдо отмести Маги от пътя си. Очите му бяха вперени в Къртни, в израза на лицето му се четеше решителност.

Той беше висок и мускулест, с широки рамене и голям гръден кош, с дебели яки ръчища. Имаше изразителни кафяви очи и тъмнокестенява коса с няколко сиви кичура над веждите. Дебелите му мустаци също бяха прошарени. Би могъл да с привлечателен, ако не беше толкова мрачен, помисли си Къртни.

Девойката седна още поизправено на дивана. В къщата имаше само една спалня и тя не се беше съгласила да измести Маги от леглото ѝ.

– Кой сте вие, господине? – попита тя.

Прямият ѝ въпрос го постресна малко. Той дори погледна към Маги, сякаш да я попита: – „Това ли е твоего бедно изплашено момиче?“ Имаше вид на човек, който е свикнал хората да му се подчиняват. Дали това не беше собственикът на Бар Ем?

– Аз съм Флетчър Стратън, госпожице Харт – каза той рязко. – Разбирам, че се познавате твърде добре със сина ми Кейн.

– Не, не го познавам – соннато отвърна Къртни. – И ако това е причината, поради която така нахлухте тук...

– Вие го познавате като Чандос.

Тя присви очи.

– Не ви вярвам. Той спомена името ви. Ако му бяхте баща, щеше да ми каже.

– Кейн не ме нарича „татко“, откакто Мира го взе със себе си – отвърна ѝ Флетчър – Мира, това е майка му, една упорита чернокоса жена, която не прощава лесно. Той има нейните очи. По тях го познах, когато дойде тук десет години след като и двамата ги бях отписал.

Къртни беше шокирана от думите му и бързо погледна към Маги за потвърждение.

– Вярно е, девойче – тихо рече старата дама. – Не бих

злоупотребила с доверието ти, ако той нямаше право да знае. – Тя заби поглед в ръцете си. – Флетчър, ти не ми даде възможност да довърша това, което имах да ти съобща. Не ми е лесно да ти го кажа. Боя се, че Мира е мъртва, както и команчите, с които живееше. От това, което госпожица Харт ми каза, излиза, че когато Кейн си тръгна оттук, той се е върнал при тях, за да ги намери всичките жестоко изклани, и оттогава преследва белите, които са виновни за това.

За миг мъжът загуби присъствие на духа. Чертите на лицето му се изкривиха от болка и сякаш отведнъж се състари. Но след малко той се съвзе и изразът му стана твърд и студен.

– Кейн каза ли ви, че майка му е мъртва? – попита той Къртни.

Искаше й се да му вдъхне малко надежда. Не беше сигурна защо, но имаше желание да го направи. Питаше се на какво се дължи това. Първото й впечатление за него беше, че е корав човек. За Бога, както изглежда, дори и синът му не го харесваше. Но въпреки това...

– Чандос нито веднъж не спомена нещо за майка си пред мене – не скри истината девойката. – Знам, че е имало масово избиване на индианци. Видях, че Чандос си тръгна с оцелелите команчи след клането във фермата, където бях. Този ден той ми пощади живота, и то когато почти всички останали бяха избити. Това, което е направил на фермера, който е участвал в избиването на индианците, е било ужасно. Но ако майка му е била изна... убита, поне ми става ясно какво го е накарало да го направи. – Тя спря за момент и след малко каза внимателно: – Но ако искате от мене доказателство, че майка му е мъртва, не мога да ви дам такава. Ще трябва да попитате Чандос.

– Къде е той?

– Не мога да ви кажа.

– Не можете или не искате да ми кажете? – настоя той.

– Няма да ви кажа – отзивчивостта й се беше сменила с войнственост. – Не ви познавам, господин Стратън. Но знам, че Чандос не искаше да ви види. При това положение на нещата защо трябва да ви казвам къде можете да го откриете?

– Много сте му вярна, нали? – изръмжа той. Не беше свикнат някой да му се противопоставя. – Но тогава нека да ви напомня, млада госпожице, под чий покрив сте.

– В такъв случай си тръгвам – рязко отвърна Къртни. Тя се надигна, като помъкна и одеялото със себе си, за да се прикрие.

– Седнете, дявол да го вземе!

– Няма.

Моментната тишина беше нарушена от мекия смях на Маги.

– Мисля, че ще е по-добре, ако смениш тактиката, Флетчър. През последния месец девойчето е било в компанията на сина ти. Той я е заразил с дръзкото си поведение – поне по отношение на тебе.

Флетчър изгледа Маги навъсено. Но същото направи и Къртни. Маги въздъхна драматично и се изправи.

– Флетчър Стратън, бях започнала да си мисля, че един стар чешит като тебе ще може да се поучи от грешките си – каза тя строго. – Нали вече мина по този път? Не съм ли те чувала да казваш стотици пъти, че ще се промениш, ако ти се удаде възможност? Е, може и да имаш тази възможност, но от това, което виждам, ти отново правиш същите грешки. Вече сбърка. Вместо да поразпиташ девойчето, като ѝ обясниш от какво голямо значение за тебе е да чуеш нещо за Кейн, ти се държиш грубо с нея. Защо изобщо е длъжна да разговаря с тебе? Тя само остана тук да пренощува, при това бих добавила – под *моя* покрив, не е зависима от тебе, Флетчър, така че защо изобщо е длъжна да отговаря на въпросите ти? На нейно място аз не бих го направила.

След като каза какво мисли. Мат излезе от стаята. Настъпи тишина, за която беше слабо да се каже, че е неловка. Къртни отново седна на дивана. Започваше да се чувства неудобно от това, че е изпуснала нервите си. В края на краищата този човек беше бащата на нейния любим. Всеки от тях искаше да научи от другия нещо повече за Чандос.

– Съжалявам – започна тя и се усмихна, тъй като и Флетчър произнесе същите думи едновременно с нея. – Предполагам, че можем да започнем отначало, господин Стратън. Бихте ли ми казал защо Чандос не иска да идва тук?

– Чандос – изсумтя той неодобрително. – Дявол да го вземе, извинете госпожице, но това момче е готово да се нарича по всякакъв начин, само не и така, както аз съм го нарекъл. Докато беше тук, не би се обърнал, ако му кажеш Кейн. Можете да му викнете както и да е, дори „хей, ти“, и тогава поне ще ви погледне. Но ако се обърнете към него с истинското му име, няма да ви обърне никакво внимание.

– Не ме молете да го наричам Кейн – твърдо каза Къртни. – За мене той е Чандос, просто Чандос.

– Добре де, добре – тихо промърмори Флетчър. – Но и вие не ме молете да го наричам Чандос.

– Няма – леко се усмихна девойката.

– Та за това, което ме попитахте – започна той, като придърпа един стол и седна. – Не е за чудене, че Кейн не е искал да знам, че е наблизо

Когато изчезна преди четири години, аз пратих мои хора след него да го върнат. Те, разбира се, така и не можаха да го хванат Мисля, че той се подигра с тях, като ги води за носа близо три седмици, преди да му омръзне и да скрие следите си, прав е да си мисли, че пак бих се опитал да го задържа тук, затова не е искал никой да знае, че е наоколо.

– Щяхте да се опитате да го задържите ли?

– По дяволите, извинете. Точно така бих направил – не отстъпи Флетчър. – Но – той се поколеба и погледна към яките си ръце – не по същия начин. Този път бих го помолил да остане. Бих направил всичко възможно, за да го убедя, че ще е по-различно от преди.

– А как беше... преди?

– Направих сума ти грешки – призна унило Флетчър – Сега ги виждам всичките. Отнасях се с него като с момче, а според команчите на седемнайсет години човек вече е мъж. Когато той се върна тук, беше на осемнайсет. Следващата глупост, която направих, беше, че се опитах да го накарам да забрави всичко, което беше научил при команчите, а това бяха все неща, с които беше свикнал, след като толкова дълго е бил при тях. Но те ме дразнеха. Най-много ме предизвикваше нежеланието му да приеме това, което имах да му дам.

– Казахте, че сте го мислели за мъртъв в продължение на десет години. При команчите ли е живял през цялото това време?

– Да, с майка си. Виждате ли, тя избяга от мене. Е, не я виня за това. Не може да се каже, че бях от най-верните съпрузи. Но тя не трябваше да взема и момчето със себе си. Знаеше колко много държа на него.

– Не можете да очаквате, че една майка да изостани детето си.

– Не, но има и други начини двама души да се разделят, когато нещата между тях не вървят. Щях да й дам всичко, каквото поиска. Щях да и помогна да си устрои живота, където си пожелае. Единственото, за което щях да я помоля, щеше да бъде половината от времето Кейн да е при мене. Вместо това тя изчезна. Така и не разбрах как е успяла да го направи, докато не се появи синът ми. Тогава разбрах къде са се крили през всичките тези години – той направи кратка пауза и продължи. – Е, в началото не е било съвсем така. Всъщност са били пленени от индианци киова и продадени на команчите. Някакъв млад команч ги купил и двамата. Оженил се за Мира и приел Кейн за свой син – той поклати глава. – Когато Кейн се появи тук, самодоволно препускащ със своето пинто – жив индианец от главата до петите, облечен в еленови кожи и с ония проклети, с извинение, плитки, които отказа да отреже, още се чудя че някой от моите хора не го застреля.

Къртни си представи как младият Чандос пристига на кон в Бар Ем в този си вид и застава лице в лице с непознатите бели мъже. Но за разлика от нея той не би се изплашил, дори би станал по-дързък. А как ли се е почувствал баща му, когато е видял сина си облечен като някой дивак? Сега вече виждаше откъде са тръгнали неприятностите.

– Господин Стратън, наричаше ви ви той... старче?

Той изсумтя.

– Това беше единственият начин, но който се обръщаше към мене. Той ли ви го каза?

– Не. Докато яздехме насам, го ухапа змия – обясни тя. Споменът за това я накара да се ядоса отново. – Този упорит глупак дори не ме извика на помощ. Вижте, тогава имаше известно неразбирателство между нас. Е, както и да е, онази нощ след ухапването той имаше кошмари и говореше на сън. Едно от нещата, които каза... – тя млъкна, тъй като не искаше да повтори точно думите на Чандос. – Е, той е бил против това да му отрежете косата. Да не би вие наистина да сте се опитали?

Флетчър стана неспокоен.

– Това беше най-голямата ми грешка и тя го прогони оттук. Пак се бяхме скарали за нещо – може би за стотен път – и аз бях толкова разярен, че наредих на моите хора да го хванат и да му отрежат проклетите плитки. Беше жестока борба. Кейн рани трима от момчетата с ножа си, докато Соутут не стреля и изби ножа от ръката му. Именно той го научи да стреля. Кейн не носеше пистолет, докато беше тук, а само ножа си. По дяволите! Прощавайте, влудяваше ме с това, че не искаше да се държи като бял. Не носеше нищо друго, освен кожите си. Когато станеше студено, най-много да сложи някаква дреха отгоре и толкоз. Така и не облече риза, макар че му бях накупил цяла дузина. Мисля, че го правеше просто за да ме дразни.

– Но защо? Не искаше ли да остане тук?

– Там е работата – последва дълга въздишка. – Когато Кейн дойде, аз си помислих, че е дошъл, за да остане при мене. Мислех си, че е искал да дойде. Именно затова така и не можах да разбера неговата враждебност, която проявяваше още от самото начало. Беше необщителен, хранеше се сам с изключение на времето, когато работеше на пасището. И нямаше ден, в който да не донесе някакъв дивеч, дори ако трябваше да става преди зазоряване, за да отиде на лов. Той дори не приемаше моята храна, а си я набавяше сам, дявол да го вземе, е, прощавайте.

– Моля ви, господин Стратън – прекъсна го Къртни, – няма нужда да се извинявате за думи, които и аз самата се научих да употребявам от

сина ви.

– Тъй ли? – Той се усмихна. – Когато за първи път се появи тук, той не знаеше никакви ругатни, освен тези на команчите. Приятно ми е да разбера, че все пак тук е научил нещо.

Очите на Къртни се разшириха – Господи, да се гордееш с такова нещо!

– Та какво казвахте?

– Да, ами, както казах, беше се затворил в себе си и не искаше да се сближи с никого, а най-малко с мене. С него направо не можеше да се разговаря. Не мога да си спомня да е заговорил някого пръв. А въпреки това чудесно знаех, че има много въпроси, защото четях по очите му. Но той имаше търпение колкото всички нас взети заедно. Изчакваше, докато получи отговор на въпросите си, без да му се налага да пита. Виждате ли, искаше да възприеме абсолютно всичко, на което ние можехме да го научим. След една година нямаше нещо, което да не може да прави в ранчото. Това беше още една причина да си помисля, че е дошъл тук по собствено желание.

– А не беше ли така?

– Не, макар че той не ми каза. Трябваше да го чуя от Маги, да му се не види, чак две години след като беше дошъл тук. Тогава той се разпикавал пред нея. Всъщност тя беше единствената, която изобщо успя да научи нещо за него.

– Защо е дошъл тогава?

– Заради майка си – просто каза Флетчър. – Може би ще си кажете, че тя го е накарала, но истината е, че той беше готов да направи каквото и да е заради нея. Виждате, той беше станал на такава възраст, когато вече щеше да е пълноправен член на племето на команчите с всички привилегии, които това дава, включително да си вземе жена. Предполагам, че майка му е сметнала, че преди да се установи на едно място, той трябва да вкуси и от други неща на тоя свят, така че да не съжалява по-късно. Уважавам Мира за това решение – каза той по-скоро на себе си – Тя е мислела за момчето, а не за себе си. Помолила го е да дойде тук за пет години. Той изчезна след третата. Искала е той да изпита всички предимства, които дава богатството, а да ви кажа, аз нямам ни против, че съм богат. Но той отказа парите ми с презрение. Вероятно тя се е надявала, че той ще е непредубеден и че по този начин действително му дава шанс, преди да вземе каквото и да е решение. Но момчето беше взело своето решение още преди да дойде тук – Флетчър пое дълбоко въздух и продължи – След десет години при индианците Кейн си оставаше

команч във всяко отношение, с изключение на кръвта. Той така и не опита да се приспособи към нас. Просто гледаше да отбие срока и да понаучи каквото може от нас, *белите*, както със сигурност ни е приемал. Е, поне умът му бе отворен за знания. Кой знае, може би и да останеше за петте години, ако не бях направил въпрос за тези проклетите плитки.

– Той вече няма плитки – тихо рече Къртни.

– Тъй ли? Е, и това е нещо. Но пък и команчите вече ги няма.

– Това не е съвсем така – каза девойката и му обясни. – Той не е преследвал онези главорези сам. Всъщност през цялото ни пътуване през Индианската територия наблизко яздеха неговите приятели команчи. Той щеше да язди с тях, ако не се беше съгласил да ме придружи до Уако.

– А защо е приел това, госпожице Харт? – попита Флетчър с голямо любопитство. – Това изобщо не ми звучи в негов стил.

– Не беше по негово желание. Направи всичко възможно да ме убеди изобщо да не предприемам това пътуване. Всъщност вече се бях отказала да го убеждавам, когато той внезапно промени решението си. Помислих си, че стана така, защото и без друго отиваше в Тексас. Предложих му всичките си пари, за да ме доведе дотук. Мислех, че сме сключили сделка. Но тази вечер, когато се опитах да му платя, той се ядоса и каза, че парите нямат нищо общо с всичко това. – Тя безпомощно сви рамене и след малко каза тихо: – Каза, че не трябва да се опитвам да разкрия какво го кара да постъпи така. И той е прав за себе си. Все още не мога да проумея що за човек е. Той е най-нежният и най-жестокият мъж, когото някога съм познавала. Може да бъде любящ и закрилящ, а след това изведнъж да се настрои срещу мене и да ме накара да го мразя.

– Любящ? Закрилящ? Никога не съм си представял, че ще чуя да описват Кейн по този начин.

– Четири години са много време, господин Стратън. Вие същият ли сте, както преди четири години?

– За съжаление, да. Вълкът нрава си не мени.

– Тогава вие все още искате да направите от Чандос нещо, каквото той не е?

– Не, разбрах, че е по-добре да не опитвам отново. Той може да ми е син, но си има собствен живот. По дяволите, „нежен“ ли казахте?

Червенина заля бузите на Къртни и тя зае защитна позиция. Беше признала близките им отношения. Как иначе щеше да знае, че Чандос може да бъде нежен?

– Казах, че Чандос е най-нежният мъж, когото познавам, господин Стратън, но много рядко се проявява като такъв. През повечето време беше студен, груб, можеше напълно да вбеси човек. Да не пропусна, че беше крайно упорит и понякога ставаше опасен, ужасен, а и безсърдечен и безмилостен. Трудно можеше да се предвиди какво ще...

– Ясно – прекъсна я Флетчър и се подсмихна. – Значи не се е променил кой знае колко. Но ако всичко това е било така, малка госпожице, как тогава се влюбихте в него?

Първата ѝ мисъл беше да отрече, но каква полза щеше да има? Вероятно Маги му беше казала за признанието ѝ, че обича Чандос.

– Не по собствено желание, уверявам ви – сковано отвърна тя. Но в следващия момент възвърна войнствения си тон. – Но като че ли и Вие, и Маги, та дори и Соутут сте останали с погрешно впечатление. Изглежда, си мислите, че аз ще привлека Чандос да се върне тук. Това няма да стане. Казах само, че е любящ, а не че ме обича. Ако той някога дойде тук, това няма да е заради мене.

– Въпреки това бих искал да останете при нас – на мои разноски.

– Ами аз смятам да остана в Уако, господин Стратън.

– Имах предвид тук, в ранчото.

Тя поклати глава.

– Маги не ви ли каза, че баща ми живее в Уако? Аз дойдох в Тексас заради него. Дойдох да го намеря.

– Да, знам, Едуард Харт. Но това не означава, че ще пожелаете да живеете при него. Той си има нова булка. Сигурна ли сте, че ще бъдете щастлива, ако останете при тях?

Искаше ѝ се да не ѝ беше задавал този въпрос.

– Не мога да кажа нищо, преди да съм се видяла с баща ми. Но във всеки случай не бих могла да остана тук.

– Не виждам защо. Сега вече се познаваме. А и има нещо общо между нас, госпожице Харт И двамата обичаме моя син.

41.

– Сега това с един хубав и доста голям град – обясняваше ѝ Соутут, докато караше каруцата по главната улица на Уако. – Преди войната не беше толкова голям, но след това много южняци се преместиха тук, та да започнат нов живот. На север минава пътят, по който карат добитъка, и това е другата причина градът да се разрасне така.

– Значи още едни град за събиране на добитък? – попита Къртни с голяма доза страх.

– Като онези в Канзас ли? Не, мадам. – Той се ухили. – След като са минали през земите на индианците, каубоите не са толкова буйни, когато идват тук.

Къртни се усмихна. Разбира се, че Тексас се различаваше от Канзас и Много неща. Спомни си колко беше щастлива да пристигне най-накрая в този град, след като беше изминала повече от двеста мили през деня, ненаселена местност. Най-последно можеше да се изкъпе с топла вода, да хапне истинска храна, да спи в истинско легло. Сега разбра защо мъжете, които караха добитък, имаха нужда да се повеселят и да вдигат връва след дългото пътуване. Само се надяваше да не го правят и тук, в Уако.

Много от мъжете, които яздеха по главната улица, носеха пистолети, но тя видя само неколцина, които наистина приличаха на стрелци.

За разлика от Рокли в Уако поне имаше шериф, който да поддържа реда. Освен това повечето от хората не бяха въоръжени. По улиците се разхождаха чудесно облечени дами, придружени от кавалерите си. Къртни забеляза и мексиканци, двойка индианци и дори един китаец. Уако имаше вид на голям град.

– Това е къщата на баща ви – посочи напред Соутут. – Там се намират и кабинетът му.

Къщата не приличаше на дома им в Чикаго, но беше хубава и добре поддържана двуетажна сграда с наскоро засадени цветни лехи около нея и покрай оградата на неговия двор. Беше разположена на ъгъла на една странична уличка. На покритата веранда имаше столове и една тапицирана пейка, вързана със синджир за гредите на покрива като люлка. Девојката си представи, че би било хубаво да седиш тук в топлите вечери, тъй като можеше да се наблюдава цялата главна улица, без другите да те забелязват.

– Каква е жена му, Соутут? – нервно попита Къртни, щом спяха пред къщата.

– Мис Ела ли? Е, тя наистина е една мила дама, или поне всички казват така. Преподава в училището. Дойде тук след войната заедно с брат си. Той е адвокат. Изгубил е ръката си на фронта. Мис Ела му помагаше в кантората, докато учителят, който имахме, реши да се върне на изток. Тя пожела да заеме мястото му и оттогава работи в училището.

Девојката усети, че нервите ѝ са опънати до скъсване. Господи, още една мащеха, с която да се бори за обичта на баща си. В този момент си помисли колко непоносима беше предишната му жена. Но този път баща ѝ трябва да е искал да се ожени и това правеше нещата по-различни. Не беше го направил от благоприличие, така че сигурно наистина обичаше тази Ела.

– Е, мадам? – За пореден път беше накарала Соутут да чака, за да ѝ помогне да слезе.

– Извинявай – каза тя, като пое ръката му и стъпи на земята. – Предполагам, че съм малко нервна. Толкова отдавна не съм виждала баща си. А пък и доста съм се променила през тези четири години. Добре ли изглеждат? – запита тя с треперещ глас.

– Изглеждате достатъчно хубава, за да ви хареса за жена дори такъв заклет ерген като мене.

– Това предложение за женитба ли е? – засмя се Къртни.

Той само се подсмивва под мустак. После се пресегна да вземе чантата ѝ и кимна към двата коня, които бяха вързани отзад за каруцата.

– Ще заведе конете ни в конюшната – каза той. – Знам, че баща ви има една двуколка.

– Благодаря – Къртни се наведе напред и го целуна по бузата, – че ме доведе. Мислиш ли, че може да се видим скоро?

– Твърде е вероятно – той се ухили. – Сигурно Флетчър ще накара мене или някой от хората си да идва всеки ден в града и да ви наблюдава. – За да разбере дали не се е появил Чандос?

– Да. Или пък ще постави някои да наблюдава къщата на баща ни. Хич няма да се учудя, ако го направи.

– Ще бъде напразно. – Къртни мрачно поклати глава. – Иска ми се да го беше разбрал досега.

– Това, което разбра, е, че му се отваря още една възможност да върне сина си. Надява се, че заради вас Кейн дори би могъл да остане да живее тук. Би дал всичко, за да може синът да е близо до дома му – не в ранчото непременно, но достатъчно близко, за да може да го вижда от

време на време. Човек може да си помисли друго, като ги види как се нахвърлят един срещу друг, но Флетчър обича това момче.

– Веднъж Чандос ме попита дали бих могла да живея като него – винаги на път, без да спираш на едно място за повече от няколко дена. Не мисля, че той ще се установи някога, Соутут.

– Как се е стигнало до обсъждането на този въпрос, ако не възразявате?

Тя порозовя.

– Попитах го дали ще се ожени за мене. Няма да го направи.

Соутут не се учуди толкова, че е питала за такова нещо, колкото за това, че Кейн е казал „не“.

– Искате да кажете, че той е отхвърлил предложението?

– Не. Само ме попита дали бих могла да водя неговия начин на живот.

– Значи тогава вие сте му отказали?

– Не. Казах му, че по този начин не може да се създаде семейство. Той се съгласи и с това се сложи край на разговора ни.

– А бихте ли могли да споделите неговия начин на живот? – осмели се да попита Соутут.

– Не зная. – Тя сбърчи вежди – Винаги съм си мислела, че сигурността и спокойствието са по-важни за един дом от всичко останало. Но през последните няколко години проумях, че домът се създава от хората, които живеят в него, и от нищо друго.

Тя знаеше, че прекалено се е разприказвала пред един почти непознат човек, но реши да не спира дотук.

– С Чандос винаги съм се чувствала в безопасност, дори и наред Идианската територия. Но един ден бих искала да имам деца, а те няма да могат да понесат непрекъснатото местене. Така че просто не зная – завърши тя с въздишка.

– Мъжете също променят мнението си, когато се касае за важни неща – подхвърли Соутут.

– Е, да, някои мъже – може би, но не и Чандос.

С твърда стъпка, точно както би постъпил Чандос на нейно място, Къртни се отправи към къщата и почука на вратата. Тя се отвори почти веднага и на прага застана една висока слаба жена.

– Ела?

– О, не – жената леко се усмихна. – Аз съм госпожа Менинг, икономката. Ако търсите госпожа Харт, по това време на деня ще я намерите в сградата на училището.

– Ами не, всъщност аз съм тук, за да се видя с Едуард Харт.

– Влезте, но ще трябва да почакате малко. Той е на посещение при пациент.

Госпожа Менинг въведе Къртни в приемната, където бяха наредени няколко стола. Така стана по-добре. Не искаше да дава обяснения на тази жена, а и имаше нужда от време, за да поуспокои нервите си, преди да се види с баща си. За щастие, нямаше други посетители. Тя приседна на едни стол и зачака връщането на доктора.

Това бяха най-дългите двадесет минути и живота ѝ. Не и свърташе на едно място, нервно пооправи роклята, а след това и косата си. Стана, направи няколко крачки из стаята, а после се премести на друг стол.

Най-накрая чу, че входната врата се отвори и че баща и извика на госпожа Менинг, че се с върнал. Къртни го видя да минава през антрето към кабинета си.

За нейна изненада разбра, че е загубила способността си да говори. Искаше да го извика, но от устата ѝ не излезе нито звук.

Няколко секунди по-късно той се върна и застана на прага. Девојката стана, втренчила поглед в него, все още неспособна да каже и дума. Стоеше по средата на стаята с отворена уста, а думите бяха заседнали като буца на гърлото ѝ.

Първата минута той не я позна. Понечи да зададе някакъв въпрос, но нещо в нея го накара да замълчи. После я загледа със същия втренчен поглед. Може би вниманието му беше приковано от очите ѝ – те не се бяха променили през изминалите годни, а в този момент бяха станали огромни и го гледаха умоляващо.

– Боже мой... Къртни?

– Татко! – извика тя.

Тя се втурна към него и се хвърли в обятията му. И когато ръцете му я прегърнаха, девојката изпита такава радост, каквато не си беше представляла, че може да съществува на този свят. Колко пъти беше копняла за тази прегръдка!

Измина доста време, преди Едуард да я откъсне от себе си и да я погледне. Ръцете му докоснаха лицето ѝ и изтриха сълзите от него. Неговото лице също беше обляно в сълзи и в този момент Къртни разбра, че той наистина я обича. Винаги я беше обичал. Само собствените ѝ съмнения бяха правили нещата да изглеждат по-различно. За Бога, какво глупаво дете е била, колко е била погълната от страданието си, че да не може да види това, което винаги го е имало между тях.

– Къртни? – прошепна той. – Но как е възможно? Мислех, че си

мъртва.

– Зная, татко.

– Индианците не те бяха взели със себе си. Видях ги, когато си тръгвах, но с тях беше само фермерът.

– Бях в плевнята.

– Но аз те търсих там. Виках те, докато останах без глас.

– Не си погледнал в сандъка за сено – в гласа й нямаше никакъв укор. Просто му съобщаваше как е било.

– Не, разбира се. Та тя не беше толкова голяма, че в нея да се скрие... Боже мой, как стана това?

– Господин Брауър беше изкопал дупка отдолу. Направил я е заради жена си. Той беше в плевнята, когато индианците ни нападнаха, и ни каза да се скрием там. А после и двете със Сара сме припаднали. Предполагам, че затова не сме те чули да викаш.

В следващия миг той проумя значението на думите й.

– Сара също ли е жива?

Къртни кимна.

– При това е омъжена отново.

Тя му обясни, че всички са го мислели за пленен и са сметнали, че е невъзможно да е оцелял. Каза му, че тя никога, ама никога не е преставала да се надява и след това набързо му разказа какво е станало с нея и Сара през последните четири години и как е видяла снимката му в един стар вестник.

– Сара ми заяви, че съм луда, но да си кажем правичката, мисля, че по-скоро не й се искаше да повярва, че това си ти. Предпочита да е жена на Хари.

– Аз също се ожених отново, Къртни.

– Зная. Миналата нощ бях в Бар Ем при Маргарет Роули. Тя ми каза за Ела.

Без да отмества ръце от раменете на дъщеря си, Едуард погледна през прозореца с премежен поглед.

– Мили Боже, сега имам две жени! Ще трябва някак си да разреши този въпрос.

– И Сара има двама мъже – каза Къртни и се засмя. – Но съм сигурна, че тя повече ще предпочете едно анулиране на брака ви, отколкото два развода, не мислиш ли?

– Мога само да се надявам нещата да се уредят по този начин.

– Татко, защо си тръгна от фермата? Ти беше ранен, защо не изчака там за помощ?

– Не можех да го понеса, мила. Мислех, че си загинала в онази горяща къща. Трябваше да се махна от там. Знам, че не е било правилно да постъпвам така, но тогава съвсем не разсъждавах с главата си. Дори не взех кон, което говори в какво състояние съм бил. Довлякох се до реката и след това съм изгубил съзнание. Намерили са ме един проповедник и семейството му. Бяхме вече в Индианската територия, когато главата ми се проясни достатъчно, за да осъзная, че те ме водят в Тексас.

– Значи така дойде в Уако?

– Да. Опитах се да забравя. Подредих някак живота си. Тук има добри хора. – Той млъкна ненадейно и след това попита: – Как стана така, че си останала в Бар Ем миналата нощ, вместо да дойдеш направо в града?

– Заради Чандос...

– Чандос ли? Що за име е това?

Името, което ще нося, докато не приключа с това, което трябва да направи.

– Това е името, с което го е нарекла сестра му. Всъщност той е син на Флетчър Стратън, или по-скоро неговият отхвърлен син. Трудно ми е да ти обясня всичко за Чандос, татко.

– Каж ми тогава как дойде тук от Канзас?

– Чандос ме доведе.

– Той те е довел? – възкликна баща ѝ и тя поклати глава – Пътувала си сама с него?

Шокираният му израз беше явно доказателство, че той не се е откавал от моралните си принципи, които навремето го бяха накарали да се ожени за своята икономка. За своя изненада. Къртни усети, че се ядоса от тази реакция на баща си.

– Татко, погледни ме. Вече не съм дете. Достатъчно съм голяма, за да решавам за себе си. И ако съм избрала да пътувам сама с един мъж, значи така с трябвало, защото това беше единственият начин да стигна дотук. Така или иначе вече не можем да върнем нещата назад – каза тя приглушено. – Аз съм вече тук.

– Но всичко ли беше наред по време на пътя?

– Чандос беше до мене. Той не позволи да ми се случи нищо лошо.

– Нямах... това предвид.

– О, татко! – въздъхна Къртни.

– Татко? – откъм вратата долетя възглас на удивление. – Мислех, че си имал само една дъщеря, Клуард.

Това неочаквано прекъсване на разговора им дойде тъкмо навреме,

Къртни вече се боеше, че баща ѝ ще приеме ролята на разгневен родител и ще се настрои против Чандос. Но тя не беше онова боязливо същество отпреди четири години. Нямаше намерение да се чувства виновна за нещо, за което изобщо не съжаляваше. И все пак това не беше начинът, по който да възстанови връзката с баща си.

И макар че съвсем малко ѝ оставаше да намрази жената, която стоеше на вратата на стаята, Кърши пристъпи към нея и ѝ протегна ръка.

– Вие трябва да сте Ела – каза тя с топла усмивка. – Да, той има само една дъщеря – и това съм аз, жива и в добро здраве, както виждате. Но аз ще го оставя да ви разкаже всичко. Оставих си багажа на верандата и ако госпожа Менинг би ми показала стаята...

Тя използва момента, за да се промъкне покрай учудената Ела и да излезе от стаята, когато баща ѝ я спря и се обърна към нея с леко заплашителна нотка в гласа:

– По-късно ще продължим този разговор, Къртни.

– Щом трябва – опита се да отвърне тя бодро. – Но наистина бих искала да поспя. А и предполагам, че Ела не разполага с много време или училищните занимания за днес приключиха?

– Не, не, трябва да се връщам.

Преди да излезе от стаята, девойката отново се усмихна на обърканата жена. След като затвори вратата зад себе си, Къртни се облегна на стената и затвори очи. Гласовете им се чуваха. Баща ѝ обясняваше на Ела какво се беше случило, а тя не криеше колко се радва за него.

Ела беше твърде млада и хубава. Къртни не очакваше, че съпругата на баща ѝ ще бъде само около двайсет и пет годишна. Тя имаше ярко червена коса и зелени очи, което беше изключително привлекателна комбинация. Ела определено не приличаше на нито една от учителките, които девойката познаваше.

Вероятно баща ѝ обичаше новата си съпруга. И те едва ли имаха нужда от объркването, което Къртни щеше да внесе в живота им.

Тя въздъхна, отлепи се от стената и отиде да вземе чантата си.

42.

С хитри увъртания, на които не беше подозирала, че е способна, Къртни успя да отложи разговора за Чандос в продължение на няколко дни. Отвлечаше вниманието на баща си от тази тема, като го разпитваше за живота му в Уако, за това как е срещнал Ела и така нататък. През цялото време той беше зает с пациентите си – колко позната ѝ беше тази картина, – така че тя го виждаше само късно следобед и вечер, но често дори и по това време го викаха при някой болен.

След като поопозна Ела малко повече, девойката откри, че наистина я харесва. Разликата между нея и Сара беше от земята до небето. Но и Ела беше заета в училището и Къртни оставаше сама през по-голямата част от деня.

Не след дълго усети, че започва да ѝ дотяга. Помисли си дали да не помоли да изпълнява някои от задълженията на госпожа Менинг. В края на краищата поддържането на къщата беше напълно по нейните сили. Но една сутрин госпожа Менинг и разказа за себе си и девойката разбра, колко е щастлива, че работи за семейство Харт.

Няколко дни помагаше на баща си. Той беше доволен. Къртни винаги беше искала да върши това, но досега не беше имала възможност да разбере колко изтощителна можеше да бъде тази работа. Беше твърде състрадателна, не можеше да прикрива чувствата си. При вида на едно самото дете тя съвсем се разстрои и престана да ходи в кабинета на баща си.

На десетия ден от пристигането си тя реши, че е време да си върви. И не само защото се чувстваше напълно безполезна в тази къща. Флетчър Стратън се беше оказал прав. Усещаше, че по някакъв начин се натрапва на баща си и Ела. Те и така имаха съвсем малко време, за да са заедно, а сега бяха принудени да го делят и с нея. Техният брак беше още в началото си, така че нейното присъствие често ги караше да се чувстват неловко.

Но най-ужасно беше през нощта. Стаята на Едуард и Ема беше до нейната и тя ги чуваше да си говорят тихичко и да се любят след това. На сутринта се изчервяваше, когато ги видеше, и това я измъчваше. Слагаше възглавницата върху главата си, но дори и това не помагаше. Положението нямаше как да се промени, защото имаше само три спални и в третата живееше госпожа Менинг.

Това бяха причините, които я караха да се махне от тук, или поне тя си мислеше така. Но истината беше, че Чандос страшно ѝ липсваше и това я караше да страда ужасно, а не можеше да се преструва, че не е така.

Каза на баща си, че има намерение да отиде да навести Меги за няколко дни, но твърдото ѝ намерение беше да си издейства някаква работа при Флетчър Стратън. В толкова голямо ранчо все щеше да се намери нещо за вършене и за нея.

Флетчър се зарадва, когато тя пристигна и му каза какво иска. Тя знаеше, че реакцията му ще бъде такава. Вече не се налагаше да изпраша хора да наблюдават къщата на баща ѝ ден след ден.

Трябваше да намери достатъчно смелост и да каже на баща си, че в края на краищата не смята да остане в къщата му. Това щеше да го разочарова. Щеше да ѝ възрази, че няма нужда да работи и да ѝ припомни, че толкова дълго са били разделени. Но тя щеше да му припомни, че ще могат да се виждат, при това толкова често, колкото пожелаят. Щеше да бъде само на четири мили от него.

Да, щеше да му каже всичко това, но истината беше другаде – тя искаше да остане в ранчото, защото се беше хванала като удавник за сламка твърдото убеждение на Стратън, че Чандос ще се върне заради нея. Сега тази надежда ѝ беше по-необходима от всичко друго.

В деня на пристигането ѝ в Бар Ем Флетчър я покани на вечеря. Беше ѝ приятно – домакинът ѝ полагаше всички усилия, за да я накара да се почувства у дома си. Меги и Соутут също вечеряха с тях и всички се надпреварваха да дават предложения за това какво би могла да върши в ранчото. Предложиха ѝ да състави каталог на книгите от библиотеката на Флетчър, да боядиса тапетите в голямата къща, та даже да дава имена на новородените телета. При това Соутут едва не се задави, когато Стратън изруга и каза, че в неговото ранчо всяко теленце може да бъде кръщавано само от него.

След вечерята се отдадоха на нежни спомени Меги им разказа как Флетчър я е открил в Галвестън. От дълго време си търсел икономка и като видял Меги, разбрал, че това е жената, от която има нужда. Но точно тогава Меги нямала никакво намерение да отива в Тексас, а възнамерявала да се премести в Ню Хемпшир при сестра си.

Флетчър ѝ обещал, че ще може да управлява домакинството му, както намери за добре, и тъй като знаела, че при сестра ѝ едва ли ще ѝ се удаде такава възможност, решила да приеме, Флетчър обаче твърдеше, че тя не се е съгласявала, докато не ѝ обещал собствена къщичка

като тази, която била оставила в Англия. Той удържал на думата си – какво друго му оставало. Тя получила съвсем същата къщичка и превозила през целия път оттам до Тексас всичките неща, които носела от старата си родина, *всичките неща!*

През смях Соутут разказа как той и Флетчър се срещнали преди петнайсет години. Случило се така, че една нощ и двамата били в равнините и всеки от тях мислел, че другият е индианец. Нощта била непрогледна и се ориентирали само по шумовете. Не могли да определят какво имат срещу себе си, животно или индианец. Прекарвали в напрежение цялата нощ, без да могат да мигнат, а в същност лежали само на двацет крачки един от друг. На сутринта се видели и добре се посмели над страховете си.

Тази вечер Къртни си легна с приятното чувство, че от доста време не е прекарвала по-добре. Тези хора бяха близки на Чандос и тя изпитваше нужда да е с тях. Е, може би не бяха съвсем близки. Той не допускаше никого много близо до себе си. Но те и тримата го обичаха и никой от тях нямаше да й каже, че той не й подхожда, както със сигурност би направил баща й, ако знаеше, че е влюбена в един стрелец.

Прозорецът на стаята й беше отворен и пердетата се полюляха от лекия ветреца. Къртни се обърна в леглото и сънливо се протегна. В следващия миг дъхът й секна от изненада, когато една ръка запуши устата й и тя усети, че върху нея се стовари нещо тежко, което я притисна така, че не можеше да помръдне. Но този път pistolетът й не беше под възглавницата. Смяташе, че в къщата на Стратън ще бъде в пипна безопасност.

– Какво, по дяволите, правиш тук?

Гласът беше груб и гневен, но за нея това беше най-сладкият звук, които някога беше чувала. Опита се да каже нещо, но той не отмести ръката си.

– Едва не съсипах коня си от изтощение, за да стигна дотук и откривам, че не си там, където трябваше да бъдеш. А преди малко почти изкарах акъла на Меги, като мислех, че си отишла да спиш при нея. Но не, ти си тук, в проклетата къща, където дадох дума да не стъпя никога. Сигурно съм откачил! Какво търсиш тук, по дяволите?

Къртни раздвижи главата си, като се опита да отмести ръката му. Защо продължаваше да й затиска устата? Ви трябвало да му е ясно, че няма да вика, че е много радостна от това, че го вижда. Но не, той май не разбираше. Мислеше, че е избягала от него. Беше се опитал да я настрои против себе си и навярно смяташе, че е успял. Тогава какво търсеше

той тук?

Чандос опря челото си в нейното и въздъхна. Явно ядът му беше попреминал, Какво правеше тук? – отново се запита тя.

Чандос сякаш прочете мислите ѝ.

– Не можех да оставя нещата така. Трябваше да видя дали всичко при теб е наред и дали всичко се е уредило така, както искаше. Но очевидно не е, щом вместо да отидеш при баща си, си дошла в Бар Ем. Знам, че баща ти е там. Видях и него, и къщата му, и жена му. Какво стана, Котешки очи? Разсърдила си се, че се е оженил отново? Само кимни с глава – „да“ или „не“?

Къртни не го послуша. Нямахше да го остави да се измъкне така, без нищо да са си казали. Тя силно захапа ръката му.

– Ох! – изръмжа той и се отдръпна.

– Така ти се пада, Чандос! – рязко каза девойката. – Какво си мислиш, че правиш, като не ме оставяш да отговарям на въпросите ти? – Тя седна в леглото и продължи: – Ако си дошъл единствено да видиш дали съм добре, то можеш веднага да си вървиш! – Тя стана от леглото, но в следващия миг сграбчи ръката му и изпъшка: – да не си посмял да го направиш.

Той не помръдна от мястото си. Запали клечка кибрит и откри, че лампата е до леглото ѝ. Тя не откъсна поглед от него, докато палеше фитила. Изглеждаше ужасно – тъмните му дрехи бяха целите в прах, около очите му имаше тъмни сенки. Беше небръснат. Приличаше по-скоро на опасен убиец, но на нея и беше хубаво да го гледа.

Чандос се обърна и Къртни усети, че ѝ прималява от погледа на неговите бледосини очи. Беше облечена в обикновена бяла памучна нощница, която купиха двете с Ела. На фона на бялата материя златистият и тен се открояваше повече, а очите ѝ бяха малко по-тъмни от кожата. Косата ѝ с цвят на мед, изпъстрена със златни кичури, беше разпусната по раменете ѝ.

– Как успя да се разхубавиш толкова?

– Може би така ти изглежда, защото отдавна не си ме виждал – тя се опита да скрие смущението си.

– Може би.

Двамата и не помислиха, че десет дни не са кой знае колко дълъг срок. Но за това време и той, и тя се бяха и измъчвали ужасно и затова сега им се струваше, че е минала цяла вечност.

– Мислех си, че никога няма да те видя отново тихо каза тя.

– И аз си мислех същото. – Той приседна на леглото, като я накара

да се отмести малко. – След като напуснах Сан Антонио, имах твърдото намерение да тръгна за Мексико. Но ми трябваше да яздя само един ден, за да реша да се върна обратно.

Тя се надяваше, че сега ще ѝ признае любовта си. Но Чандос като че ли се сърдеше на себе си, защото се е върнал противно на волята си. Почувства се разочарована и излъгана.

– Защо се върна тогава? – попита го тя – Ако пак ми кажеш, че е само за да се увериш, че съм добре, ще те ударя!

Той се подсмихна.

– След начина, по който се разделихме, не очаквах, че ще приемеш някаква друга причина.

– Ами, опитай все пак.

– Не можех да оставя нещата така. Котешки очи – рече просто той, като я гледеше открито. – Мислех, че ще мога. Мислех си, че ако ме намразиш, това ще бъде достатъчно, за да се отдръпна от тебе. Но не се получи. Няма сила, която да може да ме задържи на разстояние от тебе.

Надеждата ѝ се върна.

– Толкова ли е лошо това?

– А не е ли? Едва ли си искала да ме видиш пак.

Знаеше, че се надява тя да започне да го разубеждава, но след всичко, на което я беше подложил, реши, че нима да го остави да се отърве така лесно.

– Щом вярваш в това, което казваш, учудвам се, че си имал нахалството да дойдеш при мене.

– И аз се чудя. – Чандос смръщи вежди. – Но, както ти казах трябва да съм откачил съвсем. Да дойда тук, точно в тази къща! – Той махна с ръка.

– За Бога, държиш се така, сякаш това място е някакъв затвор – дръзко му отвърна девойката. – Никой няма да те задържа тук насила, а най-малко от всички – твоят баща.

Той замръзна. Лицето му помръкна още повече.

– Значи си разбрала?

– Да. И не виждам защо не си могъл да ми кажеш. Трябва да си знаел, че няма начин да не чуя нещо за непокорния Кейн Стратън.

– Не бързай да си правиш и изводи от това, което си чула, котенце. Знаеш единствено гледната точка на стареца.

– Е, нека тогава чуя и твоята.

Чандос повдигна рамене.

– Той си мислеше, че ме държи в ръцете си, че аз ще се подмамя по

всичко, което ми предлагаше, само и само за да остана. По този начин искаше да ме накаже за греховете на майка ми, която беше предпочела да живее при команчите, вместо да остане при него. Прехвърли върху мене цялата си омраза и огорчение, а след това се питаше защо в отговор получава само презрение. – Той поклати замислено глава.

– Сигурен ли си, че всичко е било точно така? Майка ти трябва да се е чувствала засегната от това, че Флетчър не ѝ е дал друга възможност, и нейното отношение към него е повлияло и върху тебе. В края на краищата, ти си бил все още дете. Така че може би поведението на баща ти е било просто реакция на начина, по който вие с майка ти сте се отнасяли към него.

– Не знаеш какви ги приказваш! – сриза я той раздражено.

– Знам, че той те обича – категорично заяви Къртни – и че съжалява за всичките грешки, които е допуснал по отношение на тебе. И също така, че би дал всичко на този свят, за да получи още една възможност да ги поправи.

– Искаш да кажеш: още една възможност да ме превърне в това, което иска да бъде – погледна я той подигравателно.

– Не. Той си е взел урок. О, за Бога, Чандос, та тази къща е твоят дом – избухна Къртни. – Нищо ли не означава за тебе? За мен това място значи много. Ето защо съм тук.

– Така ли? И защо? Защото си мислиш, че това е мястото, където би могла да се скриеш от мене? И където аз не бих рискувал да дойда?

Думите му я жегнаха.

– Не! – извика тя. – Защото това е мястото, където ме остави, и тук се чувствах по-близо до тебе.

Чандос изобщо не очакваше това признание. Думите ѝ сякаш пропукаха черупката на насъбралото се у него напрежение и той усети някаква празнота Странно, но в същото време започна да го обзема радостна възбуда.

– Момиче с очи на котка – каза той дрезгаво.

Ръката му докосна бузата ѝ и пръстите му погалиха меката коса покрай ухото ѝ. Приблужи се към нея и устните му докоснаха нейните. Сякаш стената между тях в миг се срине. Заля ги такава страст, в която всичко останало се потопа и изчезна.

След няколко минути дрехите им бяха на пода, а телата им се притискаха с трескава ненаситност. Чандос я любеше с неподозирана досега пламенност, а тя му отвърщаше с дива страст, на която не знаеше, че е способна.

Телата им си споделяха всичко, което думите не можеха да кажат, и всеки от тях даваше израз на цялата любов и желание, които се бяха натрупали в душата му.

Може би на сутринта всичко щеше да бъде само спомен, но тази нощ Къртни беше негова.

43.

Внимателно и тихо Къртни отвори вратата на стаята и надникна вътре. Чандос все още спеше и в това нямаше нищо чудно. Откакто се бяха разделили, му се събираше не повече от трийсет часа сън, което беше малко и за пет денонощия, а какво оставаше за десет.

Затвори тихо вратата след себе си и го погледна за момент. Смяташе да го остави да се наспи хубаво. Нямаше намерение да казва на никого, че е тук. Меги знаеше, но тя нямаше да го издаде на Флетчър. Беше ѝ заявила, че една такава изненада няма да навреди на стария глупак. Меги беше сигурна, че Чандос няма да си отиде просто така.

Къртни се надяваше тя да се окаже права, но не споделяше нейната увереност напълно. Е, не можеше да има съмнение, че Чандос продължава да я желае. През миналата нощ ѝ го беше доказал хиляди пъти. Но това не означаваше, че той я иска завинаги и че не би могъл да си тръгне и да я остави отново.

Но сега вече надеждите ѝ имаха реални основания. Той се беше върнал. И ѝ беше признал, че не може да живее без нея. Това ѝ стигаше, за да се чувства на седмото небе от щастие.

Тя сложи в ъгъла двойната му кожена торба, която Меги беше донесла малко преди това. После застана пред огледалото и още веднъж се огледа. И пак се учуди, като видя колко лъчезарна изглежда тази сутрин. Любовта ли беше причината за този блясък в очите ѝ? Не, вече се беше убедила, че любовта е твърде превратно нещо. По-скоро щастieto я караше да се чувства така – искаше ѝ се да се смее, да пее, дори да вика от радост. Това щастие изпълваше душата ѝ и едва можеше да се побере в нея.

Тя седна до прозореца за известно време, като наблюдаваше спящия си любим. Съзнаваше, че е време да излезе от стаята и да се захване за нещо, за да отвлече малко мислите си от него. Но не можеше да преодолее страха си, че като се върне, може да не го намери там. Не, този път нямаше да му позволи да изчезне, без поне да ѝ каже кога ще го види отново. Трябваше да обсъдят поне този въпрос.

Това беше единственото нещо, за което беше сигурна, че може да направи, така че не искаше да го изпуска от погледа си.

Бавно се приближи към леглото. Нямаше намерение да го събужда. Просто искаше да е по-близо до него. След като постоя няколко минути

край леглото, тя много внимателно легна до него. Той не помръдна. Спеше дълбоко, нещо твърде необичайно за него, и това говореше само по себе си колко е изтощен. Беше толкова изморен, че едва ли щеше да се събуди, дори ако...

Тя го докосна и пръстите ѝ леко погалиха мускулите на гърдите му. Беше покрит до кръста само с един тънък чаршаф и Къртни ясно можеше да вижда формите на тялото му. Когато го докосна, той не издаде и звук. Продължаваше да спи дълбоко и тя стана още по-смела. Ръката ѝ се плъзна надолу към бедрата му и към слабините.

В следващия момент ахна от изненада, като усети, че е възбуден, и видя, че леко се подсмивва.

– Недей да спиращ точно сега, котенце.

Червенина заля врата и бузите ѝ и те се откроиха още повече на фона на жълтата ѝ ленена рокля.

– Значи си се преструвал, че спиш, така ли? – нахвърли се тя върху него.

– Лош навик от пътуването – погледна я той сънливо.

В този момент цялото му тяло излъчваше невероятен сексапил, но Къртни беше толкова смутена и обърквана, че побърза да стане от леглото.

– Ако искаш да се обръснеш, принадлежностите ти са тук. Освен ако не ти се спи още... Нямах намерение да те будя. Можеш още да си поспиш, никой не знае, че си тук.

– Все още – той седна в леглото. – Но скоро все някой ще забележи Шуърфут пред дома на Меги.

– Меги се погрижи за това – засмя се Къртни – Вкара го в гостната си.

– Какво?

– Не можах да повярвам на очите си – изкикоти се тя, – като го видях там, но му понася направо чудесно. Меги се кани да каже на Флетчър, че ти си ме довел тук. Каза, че от теб ще зависи дали ще се получи нещо този път.

Чандос изсумтя и опипа наболата си брада.

– Мисля да се избръсна.

Къртни му посочи торбата в ъгъла, след това седна на леглото и го погледна.

– Ще се видиш ли с баща си? – колебливо запита тя.

– Не – отвърна рязко той, докато си обуваше панталоните. След това я изгледа строго. – И не се опитвай да изглаждаш нещата, жено.

Нямам никаква работа с този човек.

– Той е груб и неотстъпчив, обича да вика на другите, но не е чак толкова лош човек.

Чандос така я изглежда, че тя само въздъхна и наведе очи.

След малко отново го погледна и видя, че си сапунисва лицето.

– Чандос, откри ли онзи човек в Сан Антонио? – запита го тя нерешително.

– Намерих го – той целият настръхна. – Бяха го осъдили на смърт чрез обесване.

– Значи не си го убил?

– Освободих го от затвора – безстрастно каза той и бавно започна да се бръсне, – не беше трудно. Смит не познаваше никого в Сан Антонио, така че не бяха подготвени за подобно нещо.

Чандос застана с лице към нея. Никога не беше виждала очите му толкова твърди и студени, нито го беше чувала да говори с такава омраза.

– Покрай другото счупих двете му ръце и го обесих на едно дърво. Но копелето вече беше мъртво. Трябва да е заподозрял нещо. Не знам, може би е разпознал коня на Траск, който водех със себе си. Може и да не е повярвал, че наистина искам да го освободя. Но още щом спряхме за малко, той ме нападна. Успя да се добере до ножа ми и се сборичкахме. В един момент падна и се наниза на ножа. Издъхна за секунди, не трябваше да стане така – заключи той с болка в гласа. – Не си получи заслуженото за това, което е причинил на Бялото крило.

Къртни се приближи до него и го прегърна. Измина известно време, преди той да отвърне на прегръдката ѝ, но накрая я привлече към себе си.

– Бялото крило сестра ти ли беше?

– Да.

С глас, който сякаш идваше отдалече, той и разказа за онзи ден, когато се беше върнал у дома и беше заварил майка си и сестра си изнасилени и убити, още преди да свърши, Къртни беше обляна в сълзи и той започна да я успокоява.

– Не плачи. Котешки очи. Не бих могъл да го понеса. Вече всичко е минало. Те вече не плачат. Сега могат да спят в мир.

Той я целуна нежно, след това още веднъж и още веднъж. Можеха да се помъчат да забравят и да намерят утеха само в любовта си.

44.

Беше рано след обяд, когато Къртни стана от леглото. Чандос беше заспал отново и този път тя твърдо реши да го остави да се наспи. Тя още се разстройваше при мисълта за майка му и сестра му, но си каза, че ще си наложи да мисли за друго. Това се беше случило преди четири години и оттогава Чандос беше свикнал да живее с мъката си, макар че тя не можеше да си представи какво му е струвало да се пребори с нея.

Точно когато приключи с обличането, на вратата се почука и тя бързо хвърли поглед към Чандос. Той също беше чул и лежеше буден в леглото. В очите му се четеше предупреждение, но можеше да бъде спокоен – тя нямаше намерение да издава на никого, че е тук.

Къртни бързо прекоси стаята и леко отвори вратата.

– Да?

– Имате посетител, *senorita* – беше едно от момичетата, които помагала на Меги – *Senor* Тейлър. Чака отпред на верандата заедно със *senor* Стратън и...

– Тейлър ли? – рядко я прекъсна Къртни.

– Si.

– Благодаря. – Тя трясна силно вратата, вбесена повече от всякога. – Рид Тейлър! Не мога да повярвам! – яростно извика девойката. – Как смее да се появява след всичко, което ми причини? След като нареди да ме отвлекат! Е, това... това вече е...

– Къртни! Върни се, по дяволите! – извика Чандос след нея, когато тя изхвърча от стаята. Изруга ядосано, след като тя не спря, но не можеше да изтича след нея в този вид, все още полугол.

Къртни се спусна като стрела към входната врата и рязко я отвори. На прага стоеше Рид в своя тъмен едноцветен костюм и риза с жабо, с шапка в ръцете – безупречен, както винаги. Дори се усмихваше!

– Ти си луд! – изсъска през зъби тя, като застана пред него, без да обръща внимание на другите хора наоколо. – Знаеш ли, че бих могла да извикам да те арестуват за това, което направи?

– Е. Къртни, скъпа, това ли е начинът, по който трябва да ме посрещнеш, след като изминах целия този път, за да те намеря?

Тя невярващо примига с очи. Не трябваше да забравя с какъв човек си има работа. Винаги ставаше така. Каквото и да му говореше, то просто не влизаше в дебелия му глава.

– Не ме наричай „скъпа“! – гневно каза тя. – Дори не споменавай името ми. Не проумя ли как стоят нещата, още когато хората ти не се върнаха? Нямахме нужда да ме търсиш, Рид. Не съм искала това. Ти нямаше никакво право да изпращаш онези главорези след мене!

Той насила я хвана за ръката и се опита да я отведе настрани от хората, които се бяха събрали и наблюдаваха сцената. Но не понижи глас, без да съзнава, че се разпазва дори повече от нея.

– Един от хората се върна, Къртни – едва беше оживял. Онзи убиец, с когото избяга, му беше отрязал езика и едната ръка! Милостиви Боже, и ти си мислиш, че бих могъл да те оставя в ръцете на този откачен, след като разбрах на какво е способен?

– Сигурна съм, че тази история е доста преувеличена – спокойно отвърна Къртни.

– Нека аз да обясня – неочаквано зад нея се обади Чандос. Беше дошъл навреме, за да чуе приказките на Рид. – Само порязах езика на онзи човек, след като ми каза, че е оставил Къртни в лагера, за да може едно от неговите приятелчета да я изнасили на спокойствие. И за по-сигурно счупих двата пръста на дясната му ръка, преди да го вържа за дървото. Оказа се, че просто не издържа много на болка. А ти, Тейлър, издръжлив ли си?

Рид не обърна внимание на въпроса и отново се обърна към Къртни.

– Какво прави той тук?

Тя не отговори. В този момент очите ѝ следяха Чандос. Гол до кръста, той стоеше на прага на вратата. Пистолетът му висеше на колана и тя знаеше, че едва се удържа да не посегне към него. Чак сега видя и останалите наоколо – каубоите, които стояха и гледаха, Флетчър, който широко се ухили, щом видя Чандос, Соутут, който намръщено гледаше към Рид, а зад него... да, това беше баща ѝ! Господи, баща ѝ! Той беше видял всичко!

– Рид, защо просто не си тръгнеш оттук? – предложи му тя. Но той не пусна ръката ѝ и на лицето му се появи онова упорито изражение като на булдог, което ѝ беше така добре познато... Знаеше, че с безполезно, но все пак му каза:

– Напразно си дошъл тук. Рид. Няма да се омъжа за теб и по никакъв начин няма да се върна в Канзас и ако се опиташ отново да ме принуждаваш насила, както вече направи веднъж, този път ще си имаш работа със закона.

– Ти просто си разстроена – отвърна Рил. – Ако само ми дадеш

възможност...

– Тя вече ти даде една възможност, Тейлър – можеше да се разкараш – дрезгаво се обади Чандос и пристъпи напред. – Но сега вече ще си имаш работа с мене. Махни проклетите си ръце от жена ми!

Рид го погледна, но продължи да държи ръката на Къртни.

– Какво, ще стреляш ли бе, пищолджия? – рече подигравателно той. – Ще ме застреляш пред всичките тези свидетели? – той кимна по посока на насъбралата се тълпа.

– Не, напротив! – Усмивайки се. Чандос извади пистолета си, завъртя го на пръста си и го подаде на Къртни. – Това няма да отнеме много време, Котешки очи – промърмори той и в същото време юмрукът му се заби в челюстта на Рид.

Тейлър политна назад, като повлече и девойката със себе си, но Чандос я хвана за кръста и я задържа да не падне. След това я отстрани с извинителна усмивка и се спусна към Рид.

Тя стоеше на стълбите и наблюдаваше как двамата мъже се бият. Не се опита да ги спре. Все още беше зашеметена от думите на Чандос когато го чу да я нарича „жена ми“. Беше го казал пред баща си и пред нейния баща. За Бога, наистина ли беше искал да каже това?

Тя усети една ръка на раменете си и повдигна очи. Баща ѝ беше застанал до нея, но погледът му следеше схватката между двамата.

– Струва ми се, че не си против това, което каза тоя младеж? – спокойно я попита той.

– Не.

Тя чу звук от силен удар, обърна се и видя, че Чандос е паднал. Пристъпи напред несъзнателно, но той вече се беше изправил на крака и заби здравия си юмрук точно в стомаха на Рид. Започваше да се безпокои Чандос беше по-високият от двамата, но Рид беше як като бик.

– Да разбирам ли, че това е мъжът, който те доведе в Тексас? – все още спокойно попита Едуард.

– Да, да – умът ѝ беше в битката.

– Къртни, скъпа, погледни ме.

Тя откъсна очи от Чандос.

– Да, татко?

– Обичаш ли го?

– О, да! Повече, отколкото си мислех, че е възможно. – След кратко колебание се осмели да го попита; – Имаш ли нещо против?

– Не съм съвсем сигурен – отвърна Едуард. – Винаги ли е толкова буен?

- Не, но винаги се е застъпвал за мене.
- Е, това поне твори добре за него – каза баща ѝ с въздишка.
- О, татко, не бързай да правиш изводи, преди да го познаваш. Само защото е стрелец...
- Много от стрелците са добри хора, скъпа. Знам го.
- А освен това от доста дълго време е живял сам и затова не е много общителен и любезен, така че не бързай да...
- Скъпа, и сред тези, които не приказват много, има доста свестни хора.

Тя се ухили малко глуповато.

– Изглежда, наистина се опитваш да съдиш без предубеждения, а, татко?

– А смея ли да не го направя – подсмихна се той. – Не бих искал да опитам силата на тези юмруци.

– О, не, той никога не би направил подобно нещо – започна да го уверява тя, но осъзна, че баща ѝ само се е пошегувал.

Каубоите, които следяха, боя, нададоха радостни възгласи. Веднага бяха съобразили кого от двамата съперници да окуражават, да не говорим за Флетчър, който се беше надвесил над парапета и не жалеше гръмкия си глас. В този момент той и Соутут се потупваха радостно по гръбовете, сякаш битката беше спечелена от самите тях.

Къртни погледна към Чандос, който беше заобиколен от доброжелатели. Беше приведен и се държеше за корема. Лицето му беше зле ударено.

– Изглежда, май ще има нужда от моите услуги – обади се Едуард.

– Да – съгласи се Къртни, като си мислеше за Чандос.

– Имам предвид по-скоро другия момък – засмя се баща ѝ.

– Какво? О, недей да си губиш времето с него – рече девойката без капка съчувствие. – Ако някой заслужаваше да го набият, това беше той. Няма да повярваш колко нагъл и безочлив е този човек. Просто не приема, че някой може да му каже „не“.

– Е, да се надяваме, че този път е разбрал за какво става дума – обади се Чандос, който се приближаваше към нея с неуверена стъпка. – Не ми се щеше да гръмна тоя негодник само за това, че е толкова упорит и дебелоглав.

– О, Чандос, ела да седнеш, моля те! – изохка тя и го поведе към верандата.

– Не се опитвай да ми нареждаш какво да правя, жено.

Тя го накара да седне на стъпалата.

– Господи, погледни се на какво приличаш! – Вдигна косата от челото му и огледа лицето му. – Татко, по-добре си донеси чантата.

– Татко? – Чандос се извърна, за да погледне за кого става въпрос и се намръщи. – Можеше поне да ме предупредиш.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

– Битката му достави истинско удоволствие.

Чандос само изсумтя.

– А също и на баща ти.

Той изруга и погледът му падна на Флетчър, който в същия момент нареждаше на хората си да натоварят Тейлър на коня му и да го изповодят натам, откъдето е дошъл.

– Какво е това, по дяволите, семейна среща ли – измърмори Чандос ядосано.

Къртни знаеше, че се държи така, защото усеща, че е хванат натясно.

– Би могло и да стане, ако ти нямаш нещо против – осмели се да каже девойката.

– Дойдох тук само заради тебе, жено, и за нищо друго.

– Така ли?

– Много добре знаеш, че е така.

Тогава, съвсем в неговия тон, тя каза:

– Ами, изплюй камъчето в такъв случай, не съм те чувала да ми го казваш досега.

Той се намръщи. Баща му стоеше само на няколко крачки от тях, облегнат на парапета, до него беше Соутут, който едва се сдържаше да не се размее. И двамата не криеха, че отблизо следят техния разговор. А отгоре на всичко и нейният баща нямаше търпение, както всички останали впрочем, да го чуе какво ще каже.

Чандос усещаше погледите им върху себе си, но най-вече този на Къртни, която го гледаше пламенно и решително. И от едни момент натък за него вече имаше значение само този поглед.

– Ти си моята жена, Котешки очи. Моя си още от мига, в който те видях за първи път.

Това признание обаче не я задоволи.

– Кажи го!

Чандос се усмихна и я придърпа в скута си. Къртни седеше сковано, цялата в очакване, докато най-после той се реши:

– Обичам те. Това ли искаше да чуеш? Обичам те толкова много, че не мога да живея без тебе.

– О, Чандос! – Тя се притисна в него и обви ръцете си около врата му. – Аз също...

– А, не! – прекъсна я той. – По-добре наистина си помисли, преди да кажеш нещо, Котешки очи, защото, ако веднъж ми дадеш любовта си, аз няма да ти позволя да си я вземеш обратно. Сега не мога да мисля дали с мен ще бъдеш щастлива или не. Ще направя всичко, на което съм способен, но знай, че после ще бъде късно да променяш решението си. Разбираш ли какво искам да ти кажа? Ако станеш моя жена, няма начин, по дяволите, изобщо *някога* да те пусна да си отидеш.

– Значи ми даваш право да решавам както ми изнася? – попита го тя възмутено.

– Ами, така излиза – засмя се Чандос.

– Тогава нека и аз ти кажа нещо. Вече ми призна, че ме обичаш, така че аз също нямам намерение да ти дам да си вземеш думите обратно. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да те задържа. Но ако след време ти хрумне нещо друго, нека те предупредя, че няма да можеш да се скриеш от мене никъде на този свят, защото вече знам да откривам следите ти, а така също и да стрелям. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

– Да, мадам – провлечено отвърна той.

– Добре – сега вече тя се усмихна. Беше леко пребледняла, след като намери смелост да му го каже. Наведе се към него и устните ѝ се доближиха до неговите. – Защото те обичам. Толкова много те обичам, че исках да умра, когато ме напусна, не желая да се чувствам така никога повече.

– Нито пък аз – със страст ѝ отвърна Чандос, преди да докосне устните ѝ и много нежно да я целуне. – Все още знаеш да мъркаш, котенце.

– Чандос!

Той се подсмихна. И в този момент девойката забеляза хората наоколо. Той обичаше начина, по който заблестяха очите ѝ, когато се изчерви цялата.

– Сигурна ли си, Котешки очи?

– Да.

– И ще можеш да живееш като мене?

– Ще живея както и да е и където и да е, дори и ако се наложи да разнасям децата си в торба на гръб.

– Децата си!

– Недей още! – прошепна му ядосано тя, хвърляйки изплашени погледи към баща си.

Чандос се засмя и я притисна към себе си. Никога не беше го виждала толкова безгрижен и щастлив. О, колко го обичаше!

– Но ще си имаме и деца, нали? – продължи той замислено. – Може би и една къща не би било лошо.

Тя го погледна смаяна.

– Наистина ли мислиш така?

– Бих могъл да се опитам да си направя ранчо. Старецът ме увери, че съм понаучил нещичко. Освен това той е приписал на мое име пари в банката на Уако, които така и няха време да употребя досега. С тях бихме могли да си купим някое чудесно местенце наблизо. Малко конкуренция ще се отрази добре на стареца.

Къртни забеляза веселите искрици в очите му, когато Флетчър троснато изломоти нещо неразбрано при тези думи. Соутут почти се задави, едва съдържайки се да не прихне. Едуард също се усмихваше, когато дойде при тях.

– Мисля, че няма нужда от лекарската ми чанта. Човек с такова чувство за хумор не ще да е пострадал сериозно.

– Прав сте, докторе. Имате ли нещо против да ви наричам така?

– Не, макар че и Едуард би било подходящо, като се има предвид, че аз пък ще те наричам зет за по-кратко.

– Всичко, от което имам нужда сега, е една хубава баня и... споменах ли нещо за брак, Котешки очи?

– Не, не си – тя се засмя, като видя израза на баща си. – О, татко, той само се шегува. Кажу ми, Чандос. Чандос?

– Уф! – Той свали ръката ѝ от косата си. – Наистина ли смятате да ме подлагате на цялата тази церемония, която няма нищо общо с чувствата? Аз признах любовта си – при това пред свидетели. А също и ти призна, че ме обичаш. Отсега нататък вече си моя жена, Котешки очи.

– Това би направило баща ми щастлив, Чандос – просто рече тя.

– А тебе?

– И мен също.

– Е, тогава предполагам, че се пошегувах – каза ѝ той нежно.

Тя го прегърна силно, преливаща от щастие. Може и да беше груб и жесток в някои моменти, но когато беше нужно, беше нейният Чандос, внимателен и нежен. И я обичаше! Само това, че заради нея беше готов да се установят и да създадат истинско семейство, доказваше любовта му без всякакво съмнение.

Къртни се отдръпна за миг от него. Искаше и се всички да са толкова щастливи, колкото беше тя в момента.

Това се отнасяше и за Флетчър.

– Защо не кажеш на баща си, че само искаше да го подразниш?

– Защото не беше така. – Чандос се обърна и погледът му за секунда срещна този на баща му. – Е, старче, ще издържиш ли на конкуренцията?

– Няма начин да не издържа, по дяволите! – избуча гласът на Флетчър.

– Така си и мислех – ухили се Чандос.

За момент очите на стария също се присвиха, но той не си позволи да се усмихне докрай. Не можеше да изневери на характера си.

Но затова пък душата му преливаше от радост. Никога преди това не беше виждал сина си такъв – толкова дружелюбен, така откровен и... с отворено за него сърце. Това беше началото. По дяволите, това беше едно наистина добро начало.

КРАЙ

© 1986 Джоана Линдзи
© 1996 Румяна Петрова, превод от английски

Johanna Lindsey
A Heart So Wild, 1986

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: ultimat, 2009
Допълнителна редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Джоана Линдзи. Диво сърце
Издателство „Калпазанов“, 1996
Редактор Мая Арсенова
Технически редактор Стефка Димитрова
Оформление на корицата: PolyPress, Габрово
ISBN 954-17-014-0

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10608>]